

บทที่ 3

ความเป็นมาและความสำคัญของสูเราะฮ์ อัลมูมิญน

- 3.1 ความเป็นมาของสูเราะฮ์ อัลมูมิญน
- 3.2 การตั้งชื่อของสูเราะฮ์ อัลมูมิญน
- 3.3 เนื้อหาโดยสรุปของสูเราะฮ์ อัลมูมิญน
- 3.4 สาเหตุในการประทานสูเราะฮ์ อัลมูมิญน อายุษุที่ 1-11
- 3.5 ความประเสริฐของสูเราะฮ์ อัลมูมิญน
- 3.6 ความสัมพันธ์ของสูเราะฮ์ อัลมูมิญน กับสูเราะฮ์ก่อนและหลัง
  - 3.6.1 ความสัมพันธ์ของสูเราะฮ์ อัลมูมิญน กับสูเราะฮ์ อัลหัจญ์
  - 3.6.2 ของสูเราะฮ์ อัล มูมิญน กับสูเราะฮ์ อันนุร
- 3.7 ความสัมพันธ์ของอายุษุที่ 1-11ในสูเราะฮ์ อัลมูมิญน
- 3.8 หลักการใช้ภาษาใน 11 อายุษุแรกของสูเราะฮ์ อัลมูมิญน ในด้านต่างๆ
  - 3.8.1 หลักไวยากรณ์ (Nahu)
  - 3.8.2 คำนวนโวหาร (Balaghah)
  - 3.8.3 หลักการอ่านตามทศนะต่างๆ (Qira'at)
- 3.9 การกล่าวถึงคุณลักษณะของมุอฺมินในสูเราะฮ์ อัลมูมิญน

3.1 ความเป็นมาของสุเราะฮ์ อัลมูมิญน

อัลกุรอานที่ถูกประทานลงมาให้แก่ท่านนบีมุฮัมมัด ﷺ นั้นมีอยู่ทั้งหมด 114 สุเราะฮ์ (Badr al-Din al-Zarkashīy, 2001:213) แต่ละสุเราะฮ์นั้นมีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน บางสุเราะฮ์นั้นมีเพียงไม่กี่อายะฮ์แต่มีความสำคัญเหมือนกับอัลกุรอานทั้งเล่มดังเช่นสุเราะฮ์ อัล อิกลาศ ที่มีเพียงแค่นี้ อายะฮ์ และสุเราะฮ์อื่น ๆ อีกมากมาย ท่านเราะฮ์สูด ﷺ ได้แบ่งอัลกุรอานออกเป็นสี่ส่วนด้วยกันดังที่ท่านได้กล่าวไว้ในหะดีษบทหนึ่งว่า

: ﷺ))

((

(2320 : 1993 ,)

ความว่า: “รายงานจากวาสิละฮ์ อิบน์ อัลอัศกออฺ จากท่านเราะฮ์สูด ﷺ ได้ตรัสไว้ว่า แท้จริงพระองค์อัลลอฮ์ ﷻ ได้ทรงประทานอัลกุรอานแก่ฉันเจ็ดสุเราะฮ์ที่ยาวซึ่งเทียบเท่ากับเตารอต⁽¹⁾ และพระองค์ทรงประทานอัลกุรอานที่มีหนึ่งร้อยอายะฮ์ขึ้นไปนั้นอยู่ในฐานะของ อิลญีล⁽²⁾ และพระองค์ได้ทรงประทาน อัลมะชานีย์ ส่วนเฉพาะของอัลกุรอาน ให้อยู่ในฐานะของ อัล ซาบูร⁽³⁾ และพระองค์ทรงให้สิทธิแก่ฉันด้วยสุเราะฮ์สั้น ๆ อีกมากมาย

(บันทึกโดยอะฮ์มัด, 1993:2320)

จากหะดีษบทนี้ท่านนบีได้แบ่งอัลกุรอานออกเป็นสี่ส่วนด้วยกันคือ

- 1) เจ็ดสุเราะฮ์แรกที่มีความยาวที่สุด จากสุเราะฮ์ อัล บะเกาะเราะฮ์ ถึงสุเราะฮ์ อัลบะรออะฮ์ (อัลเตาบะฮ์)
- 2) อื่นจากเจ็ดสุเราะฮ์ดังกล่าวที่มีจำนวนอายะฮ์เกินกว่าหนึ่งร้อยอายะฮ์หรือเกือบถึงหนึ่งร้อยอายะฮ์

(1) เตารอต เป็นคัมภีร์ที่พระองค์อัลลอฮ์ ﷻ ได้ประทานให้แก่ นบีมูซา ﷺ

(2) อิลญีล เป็นคัมภีร์ที่พระองค์อัลลอฮ์ ﷻ ได้ประทานให้แก่ นบีมอซฮา ﷺ

(3) ซาบูร เป็นคัมภีร์ที่พระองค์อัลลอฮ์ ﷻ ได้ประทานให้แก่ นบีดาวูด ﷺ

3) คือสุเราะฮ์ที่จำนวนอายะฮ์น้อยกว่าหนึ่งร้อยอายะฮ์ และเป็นสุเราะฮ์ที่ได้บอกเล่าถึงประวัติศาสตร์ต่าง ๆ ที่น่าขบถ

4) สุเราะฮ์อื่นจากที่กล่าวมาแล้วที่มีจำนวนอายะฮ์เพียงสั้นๆ โดยมีคำว่า *บิสมิลละฮ์* มาขึ้นระหว่างกับสุเราะฮ์อื่นต่อจากนั้น (Badr al-Din al-Zarkashi, 2001: 1/307-308)

มีหลักฐานยืนยันจากประวัติของเหล่าบรรดาเศาะหาบะฮ์ رضي الله عنهم ขณะที่ทำการแยกสุเราะฮ์ต่าง ๆ ของอัลกุรอาน ดังมีรายงานว่า

" ((: (1335 : . ,)

ความว่า : *เอาฮุได้กล่าวว่า ฉันได้ถามเหล่าบรรดาเศาะหาบะฮ์ของท่านปีว่า “พวกท่านได้ทำการแบ่งอัลกุรอานกันอย่างไร? เหล่าเศาะหาบะฮ์ก็ได้ตอบว่า(พวกเราได้แบ่งออกเป็นส่วนต่าง ๆ ดังนี้ คือ) สาม, ห้า, เจ็ด, เก้า, สิบเอ็ด, สิบสาม, และในส่วนของสุเราะฮ์ที่สั้น ๆ นั้นถูกจัดให้อยู่ในกลุ่มเดียวกันทั้งหมด*

(Abu Dāwud, n.d. : 1335)

จากคำกล่าวของเศาะหาบะฮ์ที่ผ่านมานั้นเป็นการชี้แจงเรื่องการแบ่งสุเราะฮ์ต่างๆ ในอัลกุรอานสามนั้นคือ สามสุเราะฮ์แรกได้แก่ อัลบะเกาะเราะฮ์, อาละอิมรอน, และอันนิซาอ์ ห้า นั้นคือ ห้าสุเราะฮ์ จากสุเราะฮ์ อัลมาอิดะฮ์ ถึงสุเราะฮ์ อัลบะรออะฮ์ (อัลเตาบะฮ์) เจ็ด นั้นคือ เจ็ดสุเราะฮ์ จากสุเราะฮ์ ยูनुส ถึงสุเราะฮ์ อัลนะหฺลุ เก้านั้นคือ เก้าสุเราะฮ์ จากสุเราะฮ์ อัลอิสรออ์ ถึงสุเราะฮ์ อัลฟุรกออน สิบเอ็ดนั้นคือ สิบเอ็ดสุเราะฮ์ จากสุเราะฮ์ อัลหุญุรออ์ ถึงสุเราะฮ์ ยาซีน สิบสามนั้นคือ สิบสามสุเราะฮ์ จากสุเราะฮ์ อัลศ็อฟฟาต ถึงสุเราะฮ์ อัลหุญุรออ์ และหลังจากนั้นก็เป็นส่วนหนึ่งของสุเราะฮ์ที่สั้น ๆ เริ่มจากสุเราะฮ์ ก็อฟ จนกระทั่งจบอัลกุรอานทั้งหมด (Muhammad Amin, 1984 :12)

จากคำชี้แจงรายละเอียดต่าง ๆ ในการแบ่งอัลกุรอานออกเป็นส่วนต่างๆ นั้นพบว่าสุเราะฮ์อัลมูมินุนั้นอยู่กลุ่มของอัลกุรอานเก้าสุเราะฮ์ซึ่งบ่งบอกว่าเป็นสุเราะฮ์ที่มีความยาวพอสมควร โดยมีทั้งหมด 118 อายะฮ์และอยู่ส่วนที่สองของอัลกุรอานตามที่ท่านปีได้ยืนยันเอาไว้ในหะดีษที่ผ่านมานี้เนื่องมาจากเป็นสุเราะฮ์ที่มีความยาวตั้งแต่หนึ่งร้อยอายะฮ์ขึ้นไป

3.2 การตั้งชื่อสุเราะฮ์

อัลกุรอานที่ถูกประทานลงมาทั้งหมดนั้นในตอนแรกยังมีได้แยกออกเป็นอายะฮ์ และสุเราะฮ์ แต่มาภายหลังก็ได้มีการแยกออกมาเป็นอายะฮ์และสุเราะฮ์โดยท่านนบีเป็นบุคคลแรกที่ทำกรรวบรวมอัลกุรอานอายะฮ์ต่าง ๆ ที่อยู่อย่างกระจัดกระจาย มารวมกันเป็นสุเราะฮ์ ดังที่มีหะดีษบทหนึ่งได้กล่าวไว้ว่า

))

((

(3559 : . . ,)

ความว่า: “จากซัยด์ เป็นชาบิต กล่าวว่า เมื่อครั้งที่เรายู่กับท่านเราะฮ์ลุล พวกเราได้รวบรวมอัลกุรอาน จากชิ้นส่วนต่าง ๆ ที่บันทึกอัลกุรอานเอาไว้ ท่านเราะฮ์ลุล ได้ตรัสว่า “เป็นความโชคดีแก่เมืองขามเป็นอย่างยิ่ง” พวกเราก็ได้ทูลถามแก่ท่านว่า “ด้วยเรื่องอันใดเล่าโอ้ท่านเราะฮ์ลุลแห่งอัลลอฮ์ท่านเราะฮ์ลุลก็ได้ทรงตอบว่า “เพราะมลาอิกะฮ์แห่งความเมตตาอันได้กางปีกปกปิดเมืองนี้เอาไว้”

(al-Tirmiziy, n.d.: 3889)⁽¹⁾

ในหะดีษบทนี้ท่านอิหม่าม อัลบัยหะกียูได้อธิบายเพิ่มเติมอีกว่า การรวบรวมอัลกุรอานของบรรดาเศาะหาบะฮ์นั้นคือ การเก็บรวบรวมอายะฮ์ อัลกุรอานทั้งหมดที่พระองค์อัลลอฮ์ได้ประทานลงมาซึ่งอยู่อย่างกระจัดกระจายตามสถานที่ต่าง ๆ ให้มาอยู่ในสุเราะฮ์เดียวกัน โดยที่ท่านนบีมุฮัมมัดเองเป็นผู้คอยชี้แนะในภารกิจอันสำคัญนี้ (al-Sayuti, n.d. :164)

ทัศนะส่วนมากของบรรดาอุลามาอ์ผู้เชี่ยวชาญในวิชาหลักพิจารณาอัลกุรอานว่า อัลกุรอานนั้นถูกประทานมาจากอัลลอฮ์ ลงมายังฟากฟ้าชั้นที่หนึ่งนั้นในคราวเดียวกันและหลังจากนั้น มลาอิกะฮ์ญิบรีล ก็ได้นำลงมาให้แก่ท่านนบีมุฮัมมัดทีละเล็กทีละน้อยตามเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่ได้เกิดขึ้นหรือที่ท่านนบีได้ประสบด้วยตัวเองที่เป็นคำสั่งจากอัลลอฮ์ อีกครั้งหนึ่ง ส่วนการเรียบเรียงสุเราะฮ์

(1) อานูอิชากล่าวว่า หะดีษนี้เป็นหะดีษ หะสัน ซอเหียะ หมายถึง หะดีษหนึ่งที่รายงานด้วยสายรายงานสองสาย สายที่หนึ่งนั้นเป็นหะดีษ หะสัน และสายที่สองนั้นเป็นหะดีษ ซอเหียะ ท่านอิหม่าม อัล ดิรมิซียฺ เลขเรียกหะดีษในลักษณะอย่างนี้ว่า หะดีษ หะสัน ซอเหียะ (Ibn.Solah, n.d. : 19)

ต่าง ๆ ในอัลกุรอานนั้นก็มาจากอัลลอฮฺ ﷻ โดยมีมลาอิกะฮฺญิบรีลเป็นผู้คอยชี้แนะแก่ท่านนบี ﷺ ซึ่งในแต่ละปีนั้นมลาอิกะฮฺญิบรีล⁽¹⁾ ท่านจะลงมาทบทวนอัลกุรอานให้แก่ท่านนบีหนึ่งครั้งนอกจากในปีก่อนที่ท่านนบีจะเสียชีวิตลงท่านญิบรีลได้ลงมาทบทวนอัลกุรอานให้แก่ท่านนบีถึงสองครั้ง (Badr al-Din al-Zarkashiy.2001: 32)

ส่วนการตั้งชื่อสุเราะฮ์ต่าง ๆ ในอัลกุรอานนั้นมีทัศนะของบรรดาอุลามาย์ที่มีความเชี่ยวชาญในวิชาว่าด้วยหลักการพิจารณาอัลกุรอานหลายทัศนะด้วยกัน ส่วนที่เป็นมติเอกฉันท์ของอุลามาย์คือ การตั้งชื่อตามจุดเด่นของเนื้อหาที่มีอยู่ในสุเราะฮ์นั้น ๆ หรือตั้งชื่อตามคุณลักษณะที่ได้กล่าวไว้ในสุเราะฮ์นั้นอย่างเด่นชัด ตัวอย่างเช่น สุเราะฮ์ อัล-บะเกาะเราะฮ์⁽²⁾ เพราะเนื้อหาที่เด่นที่สุดในสุเราะฮ์นี้ นั่นคือ ได้บอกเล่าถึงเรื่องราวที่แปลกประหลาดของวัวตัวเมียที่สามารถทำให้คนที่ตายแล้วฟื้นคืนชีพขึ้นมาอีกครั้งหนึ่งด้วยความโปรดปรานของอัลลอฮฺ ﷻ ดังนั้นท่านนบีจึงได้ตั้งชื่อสุเราะฮ์นี้ว่า สุเราะฮ์ อัลบะเกาะเราะฮ์ ส่วนสุเราะฮ์อื่น ๆ ก็เช่นเดียวกันต่างก็มีเรื่องราวโดยเฉพาะ (al- Sayutiyy n.d. : 160)

บรรดานักอรรถาธิบายอัลกุรอานได้ให้ทัศนะไว้ในเรื่องของการตั้งชื่อสุเราะฮ์นี้ว่า สุเราะฮ์ อัลมูมิnun ไว้ 2 ทัศนะด้วยกันคือ

ทัศนะแรก วะฮฺบะฮ์ อัล ชุฮัยลีย์ (Wahbah al-Dhuhailiy,1991 : 18/5) ได้กล่าวไว้ในหนังสือตัฟซีรของท่านว่า “สุเราะฮ์ อัลมูมิnun ถูกตั้งชื่ออย่างนี้เพราะว่าพระองค์อัลลอฮฺ ﷻ ได้เริ่มประทานอายะฮ์แรกในสุเราะฮ์นี้ลงมาโดยเริ่มต้นในอายะฮ์ด้วยคำว่า ﴿ ﴾ ดังในอายะฮ์แรกคือ ﴿ ﴾”

(อัลมูมิnun : 1) หลังจากนั้นก็ได้อธิบายถึงคุณลักษณะของผู้ศรัทธาเจ็ดประการ โดยรวมถึงการได้รับมรดกจากพระองค์อัลลอฮฺ ﷻ ด้วยการได้รับสวนสวรรค์ชั้นฟิรเดาส์ ของพระองค์ และจะได้พักอาศัยอยู่ในนั้นตลอดกาล” ในทัศนะแรกนี้ Wahbah al-dhuhailiy พยายามที่จะบอกว่าการตั้งชื่อสุเราะฮ์ในลักษณะเช่นนี้นั้นเป็นการตั้งชื่อสุเราะฮ์โดยการเอาคุณลักษณะที่เด่นชัดที่สุดของอายะฮ์แรกในอัลกุรอานมาเป็นชื่อของสุเราะฮ์

ทัศนะที่สอง ซัยยิดคุฎบ (Saiyid Qutb,1992 : 5 / 2451) ได้กล่าวว่า “ สุเราะฮ์นี้ได้ถูกตั้งชื่อว่า สุเราะฮ์ อัลมูมิnun หรือสุเราะฮ์- อัลอีมานอันเนื่องมาจากเครื่องหมายต่าง ๆ หรือปัญหาทั้งหมดรวมถึงคุณลักษณะทั้งหมดที่ได้กล่าวไว้ในสุเราะฮ์นี้ว่าทั้งหมดนั้นคือคุณลักษณะของมุมินหาก

(1)คือ ทูตของอัลลอฮฺ ﷻ ที่มีหน้าที่เป็นผู้นำกัมภีร์ต่างๆ จากพระองค์มาให้แก่บรรดานบีและเราะสูลทั้งหมด รวมถึงอัลกุรอานที่ถูกประทานลงมาให้แก่ท่านนบี มุฮัมมัด ﷺ

(2) อัลบะเกาะเราะฮ์ เป็นคำศัพท์ ภาษาอาหรับ แปลว่า วัวตัวเมีย

ผู้ใดที่มีคุณลักษณะหรือเครื่องหมายดังกล่าวเขื่อนั้นคือผู้ศรัทธาที่แท้จริง ทั้งหมดที่ได้กล่าวมานั้นคือที่มาของการตั้งชื่อสุเราะฮ์อัลมุอฺมินูนนี้ ในทัศนะที่สองนี้เป็นการย้ำอีกครั้งหนึ่งว่า การที่สุเราะฮ์นี้ถูกตั้งชื่อว่า มุอฺมินูนนั้นเป็นการตั้งที่ถูกต้องที่สุด เพราะเนื้อหาหลัก ๆ ในสุเราะฮ์นี้ทั้งหมดนั้นเริ่มต้นด้วยการกล่าวถึงคุณลักษณะต่าง ๆ ของผู้ศรัทธา หลักการศรัทธา และยอมรับในการสร้างของอัลลอฮ์ ﷻ การยอมรับการเป็นเราะฮ์สูลของนบีมุฮัมมัด ﷺ และบรรดานบีต่าง ๆ ที่อัลลอฮ์ ﷻ ได้เคยส่งมา เนื้อหาทั้งหมดที่กล่าวมาในสุเราะฮ์นี้ทั้งหมดนั้นบ่งบอกว่านี่คือสุเราะฮ์อัลมุอฺมินูน

จากทัศนะของอุละมาอ์ที่ได้กล่าวมาทั้งสองนั้นจะเห็นได้ว่าเป็นการมองที่แตกต่างกัน แต่มิได้ขัดแย้งกัน กล่าวคือทั้งสองทัศนะนั้นเป็นองค์ประกอบหลักของการตั้งชื่อสุเราะฮ์นี้ทั้งสิ้นโดยที่ทัศนะแรกจะเน้นที่อายะฮ์แรกของสุเราะฮ์ แต่ทัศนะที่สองนั้นจะเน้นที่คุณลักษณะที่สำคัญและเด่นชัดที่สุดของสุเราะฮ์

ในส่วนของผู้วิจัยนั้นเห็นว่าการตั้งชื่อสุเราะฮ์อัลมุอฺมินูนตามทัศนะของอุละมาอ์ที่ได้กล่าวมาแล้วนั้นมีความสมบูรณ์และเหมาะสมเป็นอย่างยิ่งเพราะมีความสอดคล้องกันหรืออาจจะกล่าวได้ว่าทั้งสองทัศนะนั้นประจวบเหมาะกัน

3.3 เนื้อหาโดยสรุปของสุเราะฮ์ อัลมุอฺมินูน

สุเราะฮ์ อัลมุอฺมินูนเป็นสุเราะฮ์ที่ถูกประทานที่เมืองมักกะฮ์ มีอยู่ทั้งหมด 118 อายะฮ์ เท่ากับ 1840 คำหรือ 4802 ตัวอักษร (Ala'al-Din al- Khāzin, 1995: 371) หรือเรียกอีกชื่อหนึ่งคือสุเราะฮ์มุคกียะฮ์⁽¹⁾

สุเราะฮ์นี้ได้รวบรวมเนื้อหาเกี่ยวกับหลักการของศาสนาอิสลามจากเรื่องของการยอมรับในพระเจ้าทรงสร้างสรรพสิ่งทั้งมวล การยอมรับในความเป็นหนึ่งเดียวของพระองค์อัลลอฮ์ ﷻ การยอมรับในศาสนของพระองค์ และการยอมรับในวันฟื้นคืนชีพอีกครั้งหนึ่ง (Wahbah al-Zuhaili, 1991 : 6)

สุเราะฮ์ อัลมุอฺมินูนได้แบ่งเนื้อหาทั้งหมดออกเป็น 4 ช่วงดังต่อไปนี้คือ

ช่วงที่หนึ่ง เป็นการยืนยันจากอัลลอฮ์ ﷻ ถึงความสำเร็จของผู้ศรัทธาทั้งหลายโดยเริ่มจากอายะฮ์ที่หนึ่งดังที่พระองค์ได้พระดำรัสไว้ว่า ﴿ 》 ซึ่งมีความหมายว่า

(1) สุเราะฮ์มุคกียะฮ์ ตามทัศนะส่วนมากของอุละมาอ์ หมายถึงสุเราะฮ์ที่ถูกประทานลงมาที่เมืองมักกะฮ์ก่อนที่ท่านนบีมุฮัมมัดจะไปยังมะดีนะฮ์ (al-Suyutiyy , n.d. :1/23)

“แท้จริงความสำเร็จนั้นจะประสบแก่ผู้ที่ศรัทธาอย่างแท้จริง” และได้อธิบายถึงคุณลักษณะของผู้ศรัทธาที่พระองค์ทรงประกาศเอาไว้ทั้งหกประการ (Saiyid Qutb, 1992 : 5/ 2452)

บุคคลทั้งหมดที่ อัลลอฮฺ ﷻ ได้เปิดเผยไว้ในช่วงแรก ๆ นั้นได้แก่ บุคคลที่ได้ทำการละหมาดด้วยความมีสมาธิ ห่างไกลตัวเองจากสิ่งที่ไม่ดีต่าง ๆ พยายามที่จะขัดเกลาทรัพย์สินสมบัติของเขาให้สะอาดด้วยการจ่ายซะกาต เป็นผู้ที่รักษาไว้ซึ่งเกียรติของตัวเองและชาติตระกูลด้วยการไม่มีเพศสัมพันธ์ในรูปแบบที่ต้องห้าม รักษาไว้ในคำมั่นสัญญาและความไว้วางใจจากผู้อื่น สุดท้ายเป็นผู้ที่ดำรงรักษาการละหมาดเอาไว้อย่างสมบูรณ์ (Basmi, 1998 : 711)

หลังจากนั้นก็ได้นำเสนอถึงขั้นตอนในการสร้างมนุษย์คนแรกคืออาดัม ที่สร้างมาจากดิน และต่อมาก็สร้างมาจากน้ำอสุจิของบิดาและมารดาที่ผสมกันเป็นขั้นตอนต่อมาพระองค์ได้ทรงอธิบายเรื่องนี้ตั้งแต่เมื่อครั้งที่มนุษย์ยังเป็นตัวอ่อนอยู่ในครรภ์ของมารดาและวิวัฒนาการจากตัวอ่อนก็กลายเป็นก้อนเลือด จากก้อนเลือดเป็นก้อนเนื้อ จากก้อนเนื้อเป็นกระดูก และมีหนังมาหุ้มกระดูก จนถึงขั้นตอนสุดท้ายคือเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์แบบและได้มาอาศัยอยู่ในโลกนี้ โดยใช้เวลาในการสร้างของพระองค์เพียงแค่ 120 วันดังที่ได้กล่าวไว้ในหะดีษของท่าน หลังจากนั้นก็ได้อำหนดเส้นทางชีวิตของมนุษย์จนถึงวันสุดท้ายที่กลับไปหาพระองค์และวันที่ต้องฟื้นคืนชีพขึ้นมาใหม่อีกครั้งหนึ่งดังที่ท่านบีได้ ตรัสไว้ในส่วนหนึ่งของหะดีษของท่านว่า

ﷻ :))

,

((...

(3028: 2000 ,)

ความว่า : “จากอับดุลลอฮฺ เป็น มัสอูด ได้กล่าวว่า “ท่านเราะสูล ﷻเป็นผู้ที่มีความสัจจะได้กล่าวว่า แท้จริงพวกท่านทุกคนได้ถูกรวบรวมอยู่ในท้องมารดา 40 วัน (เป็นน้ำอสุจิ) หลังจากนั้นก็กลายเป็นก้อนเลือด 40 วันเช่นกัน หลังจากนั้นก็กลายเป็นก้อนเนื้อ 40 วันเช่นกัน ...”

(al-Bukhāriy, 2000 : 6/3028)

หลังจากที่กล่าวถึงหลักฐานในการสร้างมนุษย์แล้วก็กลับไปพูดถึงเรื่องของหลักฐานต่าง ๆ ในการสร้างระบบจักรวาลของพระองค์เช่นการสร้างฟ้าการให้น้ำฝนหลังลงมาจกฟากฟ้า ให้พืชผักและผลไม้ต่าง ๆ ได้งอกเงยมาเพื่อเป็นปัจจัยในการดำรงชีวิตของมนุษย์ในโลกนี้ หลังจากนั้นก็ได้

บอกถึงเรื่องราวของสัตว์เลี้ยงต่าง ๆ ที่พระองค์ได้ทรงสร้างมาเพื่ออำนวยความสะดวกและเป็นปัจจัยที่สำคัญยิ่งต่อมวลมนุษย์ทั้งหลาย และสุดท้ายก็ได้กล่าวถึงเรือบรรทุกที่แล่นอยู่ท่ามกลางมหาสมุทรอย่างปลอดภัยซึ่งมีไว้สำหรับชนสัมภาระต่าง ๆ ที่เป็นปัจจัยยังชีพของมนุษย์

ช่วงที่สอง ในซูเราะฮ์นี้ได้พูดถึงเรื่องของแก่นแท้ของการศรัทธาที่มีคำสอนเป็นหนึ่งเดียวในทุกยุคทุกสมัยของบรรดาเราะสุลทั้งหมดที่ถูกส่งมาตั้งแต่อาดัม عليه السلام ถึงมุฮัมมัด ﷺ โดยใช้คำสอนเดียวกันคือให้กราบไหว้ต่ออัลลอฮ์ ﷻ เพียงพระองค์เดียวดังที่พระองค์ทรงมีพระดำรัสไว้ในซูเราะฮ์นี้ว่า

﴿... يَنْقُورِ اعْبُدُوا اللَّهَ مَا لَكُمْ مِنْ إِلَهٍ غَيْرُهُ أَفَلَا تَتَّقُونَ...﴾

(23 :)

ความว่า: “โอ้หมู่ชนของฉันเอ๋ย พวกท่านจงเคารพสักคี่อัลลอฮ์เถิด สำหรับพวกท่านนั้นไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจากพระองค์”

(อัลมูมิnun: ส่วนหนึ่งของอายะฮ์ที่ 23)

การเรียกร้องนั้นเริ่มตั้งแต่ นบีนูห عليه السلام เป็นคนแรกและต่อมาจนกระทั่งถึงนบีมุฮัมมัด ﷺ และเช่นเดียวกันสำหรับบุคคลที่ปฏิเสธต่อคำสอนที่ท่านนบีนามาเขาก็เริ่มปฏิเสธตั้งแต่นบีนูหจนกระทั่งถึงนบีมุฮัมมัด ﷺ โดยที่พวกเขาเหล่านั้นได้อ้างเหตุผลต่าง ๆ มากมาย เช่นว่าพวกเขาจะยอมรับในอิสลามได้อย่างไรในเมื่อผู้ที่มาเผยแพร่อิสลามนั้นเป็นมนุษย์เหมือนกันกับพวกเราและหากว่าอัลลอฮ์ให้มลาอิกะฮ์เป็นผู้มาเผยแผ่ศาสนาแน่นอนพวกเขาที่จะยอมรับอย่างแน่นอนดังที่พระองค์ได้มีพระดำรัสไว้ในอัลกุรอานซูเราะฮ์นี้ว่า

﴿... مَا هَذَا إِلَّا بَشَرٌ مِثْلُكُمْ يَأْكُلُ مِمَّا تَأْكُلُونَ مِنْهُ وَيَشْرَبُ مِمَّا تَشْرَبُونَ﴾

(33 :)

ความว่า: “...เขาผู้นี้มิใช่ใครอื่นนอกจากเป็นปुरुชนคนธรรมดาเช่นเดียวกับพวกท่าน เขากินอาหารเช่นเดียวกับพวกท่านกิน และเขาดื่มน้ำเช่นเดียวกับที่ท่านดื่ม”

(อัลมูมิnun: ส่วนหนึ่งของอายะฮ์ที่ 33)

อายะฮ์นี้บรรดาผู้ปฏิเสธทั้งหลายได้แอบอ้างขึ้นมาเพื่อเป็นเหตุผลที่จะไม่ศรัทธาต่ออัลลอฮ์ ﷻ คือ ขอให้พระองค์ได้ส่งบรรดามลาอิกะฮ์ลงมาเพื่อเผยแพร่ศาสนาของพระองค์เพราะพวกเขาเหล่านั้นไม่ยอมรับในตัวของท่านนี่ที่เป็นมนุษย์ธรรมดาซึ่งที่ได้กล่าวไว้ในซูเราะฮ์นี้เช่นเดียวกันว่า

﴿...وَلَوْ شَاءَ اللَّهُ لَأَنْزَلَ مَلَائِكَةً...﴾

(24 :)

ความว่า : “...และหาก อัลลอฮ์ทรงประสงค์แล้ว แน่แน่นอนพระองค์จะทรงส่งมลาอิกะฮ์ลงมา...”

(อัลมูมิญน : ส่วนหนึ่งอายะฮ์ที่ 24)

และอีกรูปแบบหนึ่งของพวกเขาที่ทำการปฏิเสธต่อคำสอนที่เราะฮ์ลุลนามาเกี่ยวกับเรื่องการฟื้นคืนชีพในวันอาคีเราะฮ์ว่าเป็นเรื่องที่โกหกไร้สาระไม่เป็นความจริงเพราะคนที่ตายไปแล้วนั้นร่างกายจะเน่าเปื่อยย่อยสลายกลายเป็นดินตามกาลเวลาและจะไม่มีการฟื้นคืนชีพอีกแล้วดังที่พระองค์ได้พระคำรัสไว้ว่า

﴿أَيَعِدُّكُمْ أَنْتُمْ إِذَا مِتُّمْ وَكُنْتُمْ تُرَابًا وَعِظْمًا أَنْتُمْ مُخْرَجُونَ﴾

(35 :)

ความว่า : “เขาสัญญากับพวกท่านกระนั้นหรือว่า แท้จริงเมื่อพวกท่านได้ตายไปแล้ว และพวกท่านได้กลายเป็นดิน และกระดูกแล้ว แน่แน่นอนพวกท่านจะถูกนำให้ออกมาฟื้นคืนชีพอีก”

(อัลมูมิญน : 35)

ในอายะฮ์นี้เป็นการปฏิเสธของเหล่าบรรดาผู้ปฏิเสธทั้งหลายที่มาในรูปแบบของคำถามในเชิงเหยียดหยันว่าคนที่ตายกลายเป็นดินไปแล้วนั้นหรือที่จะกลับฟื้นคืนชีพมาอีกครั้งเพื่อตอบรับคำสัญญาที่เราะฮ์ลุลเคยให้ไว้ มันเป็นเรื่องที่น่าขบขันและไร้สาระสิ้นดี ท้ายสุดบรรดาเหล่าผู้ปฏิเสธทั้งหลายก็ถูกลงโทษจากอัลลอฮ์ ﷻ โดยขึ้นอยู่กับเราะฮ์ลุลแต่ละยุคแต่ละสมัยและขึ้นอยู่กับความผิดที่เขาได้ก่อขึ้นมาส่วนบรรดาเราะฮ์ลุลทั้งหลายถึงแม้ว่าบรรดาเหล่าผู้ปฏิเสธทั้งหลายพยายามที่จะทำร้ายเบียดเบียนหรือพยายามฆ่าแต่ท้ายสุดพระองค์อัลลอฮ์ ﷻ ก็ให้ความช่วยเหลือแก่พวกเขาได้ ในช่วงที่สองของซูเราะฮ์ อัลมูมิญนนี้จบลงด้วยการเรียกร้องของอัลลอฮ์ ﷻ ต่อบรรดาเราะฮ์ลุลด้วยการสั่งให้

รับประทานในสิ่งที่ดี ๆ และกระทำในสิ่งที่ดี เพื่อพระผู้เป็นเจ้าของพวกเขาและทรงยำเกรงต่อพระองค์เพียงผู้เดียว

ช่วงที่สาม ได้พูดถึงเกี่ยวกับการแตกแยกกันของมนุษย์หลังจากเราะสุลได้จากไป และพวกเขาได้ขัดแย้งกันในเรื่องของความจริงดังกล่าวโดยแยกออกเป็นพวกดังที่พระองค์ได้กล่าวไว้ในอัลกุรอานว่า

﴿ فَتَقَطَّعُوا أَمْرَهُمْ بَيْنَهُمْ زُبُرًا كُلُّ حِزْبٍ بِمَا لَدَيْهِمْ فَرِحُونَ ﴾

(53 :)

ความว่า : “พวกเขาได้แตกแยกกันในเรื่องของพวกเขาระหว่างพวกเขาเองแต่ละฝ่ายก็พอใจในสิ่งที่ตนเองยึดถือ ”

(อัลมูมิnun: 53)

ในช่วงที่สามนี้เช่นกันได้กล่าวถึงการหลงลืมของพวกเขานในเรื่องที่มาจากการถูกทดสอบจากอัลลอฮ์ ﷻ โดยการได้รับความสุขสบายจากทรัพย์สินสมบัติอันมากมายสุดท้ายทรัพย์สินสมบัติเหล่านั้นเองที่จะนำพาพวกเขาให้พบกับความหายนะ แต่ในขณะที่เดียวกันบรรดาผู้ศรัทธาทั้งหลายที่ยำเกรงต่ออัลลอฮ์ ﷻ เคารพภักดีและไม่ตั้งภาคีต่อพระองค์ พวกเขานั้นใช้ชีวิตอยู่ด้วยความสำรวมตนอยู่เสมอรำลึกถึงพระองค์อยู่ตลอดเวลาดังที่ได้กล่าวไว้ในอายะฮ์หนึ่งว่า

﴿ ... وَقُلُوبُهُمْ وَجِلَةٌ إِلَىٰ رَبِّهِمْ رَاجِعُونَ ﴾

(60 :)

ความว่า : “และหัวใจของพวกเขาเปี่ยมไปด้วยความหวนเกรงว่า แท้จริงพวกเขาต้องกลับไปหาพระเจ้าของพวกเขา ”

(อัลมูมิnun: ส่วนหนึ่งของอายะฮ์ที่ 60)

ต่อมาพระองค์อัลลอฮ์ ﷻ ได้เปิดเผยถึงภาพของบุคคลที่หลงลืมเมื่อได้รับความสุขสบายจากทรัพย์สินสมบัติที่เขาได้มา อันเนื่องมาจากพวกเขาหลงระเหิงต่อทรัพย์สินสมบัติเหล่านั้นจนลืมอัลลอฮ์ ﷻ พวกเขาจะถูกลงโทษอย่างเจ็บแสบในวันกียามะฮ์อีกทั้งยังถูกเขี่ยหยันจากบรรดาเหล่ามลาอิกะฮ์ที่ควบคุมพวกเขาอยู่เมื่อพวกเขาตะโกนขอความช่วยเหลือ ดังที่พระองค์อัลลอฮ์ ﷻ ได้มีพระคำรัสไว้ว่า

﴿ قَدْ كَانَتْ آيَاتِي تُتْلَىٰ عَلَيْكُمْ فَكُنْتُمْ عَلَىٰٰ أَعْقَابِكُمْ تَنكِصُونَ ﴿٦٦﴾ مُسْتَكْبِرِينَ بِهِ ۗ

سَمِرًا تَهْجُرُونَ

(66 - 67)

ความว่า : “แน่นอน โองการทั้งหลายของเราถูกนำมาอ่านแก่พวกเจ้าแล้ว พวกเจ้าก็หันสั้นเท้าของพวกเจ้ากลับ, พวกเขายังจงหองต่ออัลกุรอาน พวกเขจับกลุ่มสนทนากันในเวลากลางคืน”

(อัลมูมิnun: 66-67)

จากสำนวนของอายะฮ์อัลกุรอานนี้ได้เปิดเผยถึงจุดยืนของกลุ่มชนที่ปฏิเสธต่อท่านนบี ซึ่งเป็นจุดยืนที่น่าแปลกมากพวกเขา รู้จักท่านนบีเป็นอย่างดีว่าเป็นอย่างไรคือผู้ที่ซื่อสัตย์น่าเชื่อถือแต่ในขณะเดียวกัน สัจธรรมที่ท่านนบีนำมาเผยแผ่โดยไม่คิดค่าจ้างใด ๆ นั้นพวกเขาไม่ยอมรับ ดังนั้นสิ่งอันใดเล่าที่ทำให้พวกเขาปฏิเสธจากสัจธรรมที่ท่านนบีได้นำมา ในขณะที่พวกเขาก็ยังยอมรับในสรรพสิ่งทั้งมวลในชั้นฟ้าและแผ่นดินที่อัลลอฮ์ ﷻ ทรงสร้างว่าเป็นกรรมสิทธิ์ของอัลลอฮ์เพียงผู้เดียวยอมรับในการเป็นพระเจ้าของพระองค์ทั้งทุกชั้นฟ้าและแผ่นดิน แต่หลังจากนั้นพวกเขาก็ปฏิเสธการฟื้นคืนชีพและตั้งข้อสงสัยว่าอัลลอฮ์ ﷻ มีลูกชาย ตั้งภาคีต่อพระองค์โดยยึดถือพระเจ้าอื่นนอกจากพระองค์ ดังนั้นพระองค์อัลลอฮ์ ﷻ จึงได้ประกาศไว้ในตอนสุดท้ายของอายะฮ์ว่า

﴿ ... فَتَعَلَىٰ عَمَّا يُشْرِكُونَ ﴾

(92 :)

ความว่า : “... พระองค์ทรงสูงส่งยิ่งจากสิ่งทีพวกเขาตั้งภาคี”

(อัลมูมิnun: ส่วนหนึ่งของอายะฮ์ที่ 92)

ในอายะฮ์นี้เป็นการปฏิเสธอย่างสิ้นเชิงต่อสิ่งทั้งหมดที่พวกเขานำมากล่าวอ้างที่จะนำไปสู่การตั้งภาคีต่ออัลลอฮ์ พระองค์นั้นเป็นผู้สร้างต่อสรรพสิ่งทั้งหลาย บรรดาสิ่งถูกสร้างทั้งหลายก็ ต้องพึ่งพาอาศัยต่อพระองค์ ดังนั้นในอายะฮ์ที่ 92 ของสุเราะฮ์อัลมูมิnunนี้จึงมาประกาศว่าพระองค์อัลลอฮ์ ﷻ เท่านั้นที่เป็นผู้ที่สูงส่งที่สุดไม่มีผู้ใดที่สามารถจะเทียบเคียงกับพระองค์ได้

ช่วงที่สี่ เป็นช่วงสุดท้ายของสุเราะฮ์อัลมูมิnunที่ได้เปิดเผยถึงเรื่องของการเรียกร้องบรรดาผู้ปฏิเสธและผู้ที่ยังมีความสงสัยในอัลลอฮ์ ﷻ ให้กลับตัวเสียและยอมรับในความเป็น

พระเจ้าของพระองค์ และมีบางอายะฮ์ในช่วงนี้ที่ได้พูดกับท่านนบี ﷺ โดยตรงว่าพระองค์อัลลอฮ์ ﷻ ได้ให้ความคุ้มครองท่านนบี ﷺ ให้พ้นจากความชั่วร้ายทั้งหลายของบรรดาผู้ปฏิเสธ การหลอกลวงของชัยฏอนมารร้าย อย่าได้แสดงความโกรธออกมา ให้เป็นคนที่มีใจกว้างเมื่อบรรดาผู้ปฏิเสธกล่าวหาในสิ่งที่ไม่ดีงาม (Saiyid Qutb, 1992: 5 / 2453)

หลังจากนั้นสุเราะฮ์ นี้ก็ได้เล่าถึงเหตุการณ์อันน่ากลัวของวันกิยามะฮ์และความคับขันที่พวกกุฟฟารที่จะประสบคือความตายและความทุกข์ทรมารอย่างลำบากยิ่ง พวกเขาพยายามภาวนาขอกลับใช้ชีวิตในโลกนี้อีกครั้งหนึ่ง เพื่อขอใช้สิ่งที่เขาได้ละเลยในการทำความดีแต่มาเป็นความหวังที่เลื่อนลอยและห่างไกลเพราะกาลเวลาได้ล่วงเลยมาแล้ว ในช่วงสุดท้ายของสุเราะฮ์นี้ได้กล่าวถึงวันกิยามะฮ์ โดยที่มนุษย์นั้นถูกแบ่งออกเป็นสองจำพวกคือ พวกที่ได้รับความสุข และพวกที่ถูกลงโทษอยู่ในนรกโดยที่พวกเขาร้องตะโกนอยู่ในนั้นแล้วพวกเขาจะไม่ได้ได้รับความช่วยเหลือเลย

สุเราะฮ์นี้จบลงด้วยการประกาศถึงความบริสุทธิ์ของอัลลอฮ์ ﷻ ปฏิเสธการประทานความสำเร็จให้แก่ชนผู้ปฏิเสธทั้งหมดดังที่ได้กล่าวไว้ในอายะฮ์กุรอานดังต่อไปนี้

﴿ فَتَعَلَىٰ ٱللَّهِ ٱلْمَلِكُ ٱلْحَقُّ ۚ لَا إِلَٰهَ إِلَّا هُوَ رَبُّ ٱلْعَرْشِ ٱلْكَرِيمِ ۝﴾

(116 :)

ความว่า: “อัลลอฮ์ผู้ทรงสูงส่ง ผู้ทรงอำนาจผู้ทรงสัจจะ ไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจากพระองค์ พระเจ้าแห่งบัลลังก์อันทรงเกียรติ”

(อัลมูมิญูน : 66-67)

﴿ وَمَن يَدْعُ مَعَ ٱللَّهِ إِلَٰهًا ءَاخَرَ لَا بُرْهَانَ لَهُۥ بِهِۦ ۖ فَإِنَّمَا حِسَابُهُۥ عِندَ رَبِّهِۥ ۚ إِنَّهُۥ لَا يُفْلِحُ

ٱلْكَٰفِرُونَ ۝﴾ وَقُلْ رَبِّ اَغْفِرْ وَاَرْحَمْ وَاَنْتَ خَيْرُ الرَّاحِمِيْنَ ﴿

(118- 117 :)

ความว่า: “และผู้ใดวิงวอนพระเจ้าอื่นคู่เคียงกับอัลลอฮ์ โดยไม่มีหลักฐานพิสูจน์แก่เขาในการนี้ แท้จริงการคิดบัญชีของพวกเขา อยู่ที่พระเจ้าของเขา แท้จริงผู้ปฏิเสธศรัทธาจะไม่ประสบความสำเร็จ, และจงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ข้าแต่พระองค์ ขอพระองค์ทรงโปรดอภัยและเมตตา และพระองค์ท่านเท่านั้นที่ทรงเป็นผู้เมตตาอย่างยิ่ง”

(อัลมูมิญูน : 117 –118)

สามอายะฮ์สุดท้ายนี้จบลงด้วยการที่พระองค์อัลลอฮ์ ﷻ ได้ประกาศให้เห็นถึงอำนาจอันสูงส่งของพระองค์ที่มีอยู่เหนือทุกสรรพสิ่งทั้งมวลที่พระองค์ได้ทรงสร้างมาตั้งแต่สิ่งเล็กๆที่สุดจนกระทั่งสิ่งที่ใหญ่ที่สุด เป็นการบ่งชี้ให้เห็นว่าพระองค์ทรงเป็นผู้ที่มีอำนาจและเป็นเจ้าของ ๑ ทุกอย่างที่พระองค์ได้ทรงสร้างมาหากผู้ใดที่ยังฝ่าฝืนโดยการแสวงหาพระเจ้าอื่นนอกจากพระองค์แล้วเขาจะต้องถูกสอบสวนในการกระทำเช่นนั้น และเขาจะไม่พบกับความสำเร็จเพราะการกระทำของเขานั้น บ่งบอกว่าเขาคือผู้ที่ปฏิเสธศรัทธา แต่หากว่าเขาสำนึกผิดในการกระทำทั้งหมดที่ผ่านมาแล้วเขาได้ทำการขออภัยโทษจากอัลลอฮ์ ﷻ แน่แน่นอนพระองค์ก็จะอภัยโทษให้แก่เขาเพราะพระองค์คือผู้ทรงอำนาจและผู้ทรงอภัยต่อทุกคนที่ร้องขอความอภัยจากพระองค์

3.4 สาเหตุในการประทานคราฮะฮ์ อัลมุอุมินูนอายะฮ์ที่ 1-11

ในการศึกษาอัลกุรอานเพื่อให้เข้าใจอย่างถ่องแท้ในส่วนประกอบที่สำคัญที่สามารถช่วยให้เราเข้าใจนั่นคือ การรู้จักสาเหตุของการประทานคราฮะฮ์อัลกุรอานในสุเราะฮ์หรืออายะฮ์นั้น ๆ ฉะนั้น การรู้จักสาเหตุในการประทานคราฮะฮ์อัลกุรอานจึงเป็นเรื่องที่จำเป็นที่ทุกคนจะต้องเรียนรู้และทำความเข้าใจ หากไม่มีความรู้ในเรื่องนี้ก็จะทำให้เข้าใจอัลกุรอานไม่ตรงกับความเป็นจริงได้ ดังที่ al Wāhidīy ได้กล่าวไว้ในเรื่องนี้ว่า “ไม่เป็นที่อนุญาตให้ผู้ใดพูดถึงเรื่องของสาเหตุในการประทานคราฮะฮ์อัลกุรอานนอกจากว่าเขาผู้นั้น ได้รับรายงาน หรือ ได้ยิน โดยตรงจากบุคคลที่อยู่ในเหตุการณ์ในขณะที่อัลกุรอานถูกประทานคราฮะฮ์มาได้ล่วงรู้ถึงสาเหตุในการประทานคราฮะฮ์ พร้อมทั้งได้ทำการค้นคว้าอย่างจริงจังในการแสวงหาสาเหตุดังกล่าว” (Nūr al-Din ‘I tar, 1996: 48)

แต่มีใช้ว่าอัลกุรอานทั้งหมดทุก ๆ สุเราะฮ์หรือทุก ๆ อายะฮ์นั้นที่ถูกประทานคราฮะฮ์ลงมานั้น มีสาเหตุในการประทานคราฮะฮ์ทั้งหมด ยังมีอีกบางส่วนของอายะฮ์ อัลกุรอานที่ถูกประทานคราฮะฮ์มาโดยไม่มีสาเหตุของการประทานคราฮะฮ์ เช่นประวัติของบรรดานบีก่อน ๆ กับพรรคพวกของท่าน และเหตุการณ์ต่าง ๆ ของวันกิยามะฮ์ที่จะเกิดขึ้นต่อไปข้างหน้า เรื่องของสวรรค์ นรก และอื่น ๆ อีกที่เป็นอายะฮ์ที่ได้ถูกประทานคราฮะฮ์มาโดยไม่มีสาเหตุ (Nūr al-Din ‘I tar, 1996: 46)

สุเราะฮ์ อัลมุอุมินูนจึงเป็นสุเราะฮ์หนึ่งที่พระองค์อัลลอฮ์ ﷻ ได้ประทานคราฮะฮ์มาโดยที่ไม่มีบางอายะฮ์เท่านั้นที่มีสาเหตุของการประทานคราฮะฮ์อย่างชัดเจน แต่ยังมีอีกบางอายะฮ์ที่ประทานคราฮะฮ์มาโดยไม่มีสาเหตุในการประทานคราฮะฮ์ บทวิจัยนี้ผู้วิจัยจะขอนำสาเหตุการประทานคราฮะฮ์ของอายะฮ์ที่ 1-11 ของสุเราะฮ์ อัลมุอุมินูน

จากการศึกษาค้นคว้าถึงสาเหตุในการประทານสุเราะฮ์ อัลมูมินูนตั้งแต่อายะฮ์ที่ 1-11 ในหนังสืออธิบายอัลกุรอานหลาย ๆ เล่มรวมถึงหนังสือที่เขียนถึงเรื่องสาเหตุในการประทาน อัลกุรอานโดยตรง พบว่าในช่วง สิบเอ็ดอายะฮ์แรกของสุเราะฮ์ อัลมูมินูนนั้นสาเหตุของการประทาน อายะฮ์นั้นมีเพียงแค่อายะฮ์เท่านั้นเอง คือ อายะฮ์ที่สองของสุเราะฮ์ที่กล่าวถึงการมีสมาธิในการ ละหมาดดังมีหลักฐานมายืนยันจากหะดีษของท่านนบี ﷺ ดังต่อไปนี้คือ

ﷺ :))
 ((" " :

(3541 : 1994 ,)

ความว่า : “จากมุฮัมมัด เป็น สิริน ได้กล่าวไว้ว่า มีคนมาบอกแก่ฉันว่าแท้จริงท่านเราะฮ์สุล ﷺ ในขณะที่ท่านได้ทำการละหมาดท่านได้หงนหน้าขึ้นมองท้องฟ้า ดังนั้นพระองค์อัลลอฮ์ ﷻ จึงได้ประทานอัลกุรอานอายะฮ์นี้ลงมาคือ

( )

(อัลบัยฮากีย์ , 1994 : 3541)

ยังมีรายงานอื่นจากอิบน์ สิริน เช่นเดียวกัน กล่าวว่า

:))

"

(("

(3539 : 1994 ,)

ความว่า: จากมุฮัมมัดอิบน์ สิริน ได้กล่าวว่า ท่านนบี ﷺ เมื่อทำละหมาดท่านได้เงยศีรษะขึ้นไปมองไปยังท้องฟ้า โดยหมุนสายตามองไปมาไปทาง โนนข้างทางนี้ข้าง ดังนั้นพระองค์อัลลอฮ์ ﷻ จึงได้ประทานอัลกุรอานอายะฮ์นี้ลงมาคือ

﴿قَدْ أَفْلَحَ الْمُؤْمِنُونَ ﴿١﴾ الَّذِينَ هُمْ فِي صَلَاتِهِمْ خَاشِعُونَ﴾

ดังนั้นท่านอิบน์เอานาก็ได้ก้มศีรษะของท่านมองลงไปยังพื้นดิน (เพื่อเป็นตัวอย่างในการกระทำของท่านนบี)

(al-Baihaqiy ,1994 : 3539)

อีกรายงานหนึ่งจาก อาบีสูรอยเราะฮฺ ได้กล่าวไว้ว่า

))

((" ")

(3542 :1994,)

ความว่า : “จากอาบีสูรอยเราะฮฺ رضي الله عنه ได้กล่าวว่าแท้จริงท่านนบี صلى الله عليه وسلم นั้นเมื่อขึ้นขึ้นทำ
ละหมาด ท่านได้เงยหน้าขึ้นไปยังท้องฟ้า ดังนั้นพระองค์อัลลอฮฺก็ได้ประทานอายะฮ์
นี้ลงมาคือ ” ดังนั้นท่านนบี จึงได้ก้มศีรษะให้ต่ำลง
(ในเวลาละหมาด)

(al-Baihaqiy ,1994 :3542)

และอีกหะดีษหนึ่ง รายงานจาก อิบน์ อุมร์ رضي الله عنه ได้กล่าวไว้ว่า

))

((" ")

ความว่า : “จาก อิบน์ อุมร์ ได้กล่าวถึงอายะฮ์ ” ” ว่า
บรรดาพวกเขา (เหล่าเศาะหาบะฮ์) ทั้งหลายนั้นเมื่อพวกเขาได้ขึ้นขึ้นทำละหมาดแล้ว
พวกเขาจะมีสมาธิในการละหมาด สายตาของพวกเขาจะมองไปยังสถานที่สูง และ
พวกเขารู้ว่า แท้จริงพระองค์อัลลอฮฺ อยู่ตรงหน้าพวกเขาอยู่ ดังนั้นพวกเขาจึงไม่ยอม
ผินหน้าไปทางขวาหรือทางซ้ายเลย”

(al-Suyūṭiy, 2003 : 555-556)

จากหลักฐานทั้งหมดที่ได้กล่าวมาข้างต้นนั้นเป็นการกล่าวถึงสาเหตุในการประทาน
อายะฮ์ที่สองของสุเราะฮ์ อัลมูมิญูน ที่ถูกประทานลงมาเพื่อต้องการที่จะชี้แนะถึงระเบียบวิธีการทำ
อิบาดะฮ์ ละหมาดอย่างมีสมาธิแก่ท่านทั้งหลายเศาะหาบะฮ์ของท่านทั้งหลายตลอดจนผู้ศรัทธาทุกคนเพื่อ
ต้องการที่จะให้ทุกคนกระทำด้วยความสมบูรณ์เหมือนดังที่พระองค์ต้องการ

ในหะดีษนั้นจะกล่าวถึงลักษณะของท่านเราะสูลและเหล่าเศาะหาบะฮ์ของท่านในช่วงแรกนั้นเมื่อพวกเขาเข้าสู่การละหมาดแล้วบางครั้งท่านนบีได้แหงนหน้าขึ้นสู่ท้องฟ้า และในบางครั้งท่านนบีก็ได้หันมองไปทางขวา และมองไปทางซ้ายบ้าง แต่เมื่ออัลกุรอานอายะฮ์ที่สองของสุเราะฮ์ อัลมูมิnun ถูกประทานลงมาสั่งให้ทำการละหมาดอย่างมีสมาธิแล้วท่านนบีก็ก้มมองไปยังสถานที่ ๆ จะสujudในละหมาด เพราะการที่ผู้ใดทำละหมาดแล้วสายตาวิ่งวอกแวกไปทางขวาหรือทางซ้ายก็หมายความว่าถึงการละหมาดของเขานั้นไม่มีสมาธิ ดังที่ท่านนบีได้ทรงกล่าวถึงลักษณะของชายผู้หนึ่งซึ่งในขณะที่เขากำลังทำการละหมาดอยู่นั้นเขาได้เอามือของเขาไปลูบคลำขี้เกราะของเขา ท่านบอกว่า หากว่าจิตใจของชายผู้นั้นมีสมาธิในการละหมาดแล้วแน่นอนเขาจะไม่แสดงอาการออกมาให้เห็นในลักษณะเช่นนั้น ดังนั้นการมีสมาธิในการละหมาดนั้นจึงเป็นบทยัญญติประการหนึ่งที่ผู้ศรัทธาทุกคนจะต้องนำไปปฏิบัติ เพราะหากไม่ถือปฏิบัติแล้วจะถือว่าการละหมาดของเขานั้นไม่สมบูรณ์แบบดังที่พระองค์อัลลอฮ์ ﷻ ต้องการ

3.5 ความประเสริฐของสุเราะฮ์ อัล มูมิnun

จากการศึกษาค้นคว้าสุเราะฮ์ อัลมูมิnun ทั้งหมดนั้นพบว่ามิใช่ประโยชน์และคุณค่าอย่างมหาศาล เพราะเป็นหนึ่งในสุเราะฮ์ที่อัลลอฮ์ ﷻ ได้เปิดเผยถึงคุณลักษณะของผู้ศรัทธาที่จะได้รับความสำเร็จและได้รับรางวัลตอบแทนจากอัลลอฮ์ ﷻ คือรับสรวยสวรรค์ ชั้นฟิรเดาส์ โดยที่คุณลักษณะทั้งหมดนั้นได้รวบรวมอยู่ในสุเราะฮ์เดียวกัน ในขณะที่ในสุเราะฮ์อื่น ๆ นั้นอาจอยู่แบบกระจัดกระจาย ซึ่งยากที่จะทำความเข้าใจให้หมดในคราวเดียวกัน

ความประเสริฐของสุเราะฮ์ อัลมูมิnun นั้นมีอยู่มากมายยิ่งนักหากได้ศึกษาถึงเนื้อหาสาระแล้วก็จะพบว่าเส้นทางนำจากอัลลอฮ์ ﷻ โดยไม่มีข้อเครงใจใด ๆ ทั้งสิ้น กล่าวคือ คุณค่าของการนำเอาเนื้อหาสาระที่เป็นเส้นทางนำจาก อัลกุรอาน โดยมีท่านนบีมุฮัมมัด ﷺ เป็นต้นแบบของคุณลักษณะทั้งหมดที่ได้กล่าวไว้ในตอนต้นของสุเราะฮ์ อัลมูมิnun มาถือปฏิบัติในชีวิตประจำวันเพื่อต้องการที่จะสรรสร้างครอบครัว และสังคมมุสลิมให้เป็นสังคมที่ศรัทธาต่ออัลลอฮ์ ﷻ โดยยึดถือเอาท่านนบีมุฮัมมัด ﷺ มาเป็นแบบอย่างในการปฏิบัติตนตามที่พระองค์อัลลอฮ์ ﷻ ได้สัญญาเอาไว้ คุณลักษณะทั้งหมดที่ถูกกล่าวไว้ในตอนต้นของสุเราะฮ์ อัลมูมิnun นั้นสามารถที่จะเป็นต้นแบบที่ดีแก่บรรดาผู้ศรัทธาทั้งหลาย ดังที่ได้มีหะดีษบทหนึ่งที่รายงานโดยท่านหญิงอาอีชะฮ์ที่ได้บอกเล่าถึงคุณลักษณะของท่านนบีว่า

:))

:

:

((

(1) (3479 : 1990,)

ความว่า : จากยาซิด เป็น บาบะนูส ได้กล่าวว่า “พวกเราได้ถามแก่พระนางอาอิชะฮ์มารดาแห่งศรัทธาชนว่า คุณลักษณะของท่านเราะสูล ﷺ เป็นอย่างไรเล่า? พระนางได้ตอบว่า คุณลักษณะของท่านเราะสูลนั้นก็คือ อัลกุรอาน หลังจากนั้นพระนางก็ได้กล่าวต่อไปว่า พวกท่านจงอ่านสุเราะฮ์ อัลมูมิnun จงอ่านอายะฮ์ จนกระทั่งถึงอายะฮ์ที่ สิบ ดังนั้นพระนางจึงได้กล่าวว่า ทั้งหมดนี้แหละคือคุณลักษณะของท่านเราะสูล ﷺ”

(al-Hākim, 1990: 3479)

จากความหมายของหะดีษบทนี้ได้บ่งบอกถึงความสำคัญของสิบอายะฮ์แรกในสุเราะฮ์ อัลมูมิnun ว่า คุณลักษณะทั้งหมดที่ถูกกล่าวเอาไว้ในตอนต้นนั้นเป็นคุณลักษณะที่สำคัญยิ่งโดยการยืนยันจากท่านหญิงอาอิชะฮ์เมื่อมีบรรดาสะหาบะฮ์ของท่านนบีมาถามถึงลักษณะของท่านด้วยความอยากรู้และเพื่อที่จะนำไปปฏิบัติตามคุณลักษณะอันพึงประสงค์

ท่านเราะสูลนั้นเป็นบุคคลที่มีคุณลักษณะที่ประเสริฐและสมบูรณ์แบบที่สุดทุก ๆ ด้าน สมบูรณ์ในเรื่องของการศรัทธา เรื่องของลักษณะนิสัย เรื่องของบุคลิกภาพ จนกระทั่งมีอยู่บ่อยครั้งที่บรรดาเหล่าสะหาบะฮ์ได้มาถามต่อภรรยาของท่าน ภรรยาของท่านก็ตอบเหมือน ๆ กันทุกครั้งว่าคุณลักษณะของท่านนบีนั้นคือ อัลกุรอาน หมายถึงท่านนบีนั้นได้ปฏิบัติตนตามคุณลักษณะที่มีเกียรติ ที่ได้กล่าวไว้ในอัลกุรอานและละทิ้งคุณลักษณะที่น่ารังเกียจที่ได้ห้ามไว้ในอัลกุรอาน ดังนั้นท่านนบีก็คือตัวอย่าง ที่มีชีวิตในเรื่องของมารยาทอันประเสริฐ ที่ได้กล่าวไว้ในอัลกุรอานทั้งหมด ดังที่พระองค์อัลลอฮ์ ﷻ ได้ดำรัสไว้ในอายะฮ์หนึ่งว่า

(1) al-Hakim กล่าวว่า หะดีษนี้เป็นหะดีษศอหีษ อิศนาด และไม่มีการบันทึกไว้ในหนังสือ sohih al-Bukhariy และหนังสือ sohih al- Muslim

﴿وَإِنَّكَ لَعَلَىٰ خُلُقٍ عَظِيمٍ﴾

(4:)

ความว่า : “และแท้จริงเจ้านั้นอยู่บนคุณธรรมอันยิ่งใหญ่”

(อัล กอถัม : 4)

เพราะฉะนั้นพระองค์อัลลอฮ์ ﷻ ได้สั่งให้ทุกคนได้ปฏิบัติตามมารยาทของท่านเราะสูล ﷺ ดังที่ได้ตรัสไว้ว่า

﴿لَقَدْ كَانَ لَكُمْ فِي رَسُولِ اللَّهِ أُسْوَةٌ حَسَنَةٌ﴾

(21 :)

ความว่า : “โดยแน่นอนในเราะสูลของอัลลอฮ์มีแบบฉบับอันดีงามสำหรับพวกเจ้าแล้ว”

(อัลอะซุซฮาบ: ส่วนหนึ่งของอายะฮ์ที่ 21)

ทั้งหมดที่ได้กล่าวมานั้นจะเห็นได้ว่าสุเราะฮ์อัลมูมิญนุนั้นมีความสำคัญมากเพราะเป็นสุเราะฮ์ที่ได้บรรจุคุณลักษณะที่ประเสริฐยิ่งที่มนุษยชาติทั้งหลายจะต้องไปหาต้องนำมาเป็นลักษณะประจำกาย คุณลักษณะดังกล่าวนี้มีชื่อว่าจะเลอเลิศเพียงแค่มวลมนุษย์เท่านั้น แต่ยังมีสิ่งถูกสร้างอื่นอีกที่ยืนยันว่าคุณลักษณะที่ถูกกล่าวในสุเราะฮ์นี้เป็นคุณลักษณะที่ประเสริฐยิ่ง ดังที่ al-Tabāriy ได้อธิบายไว้ในหนังสืออรรถาธิบายอัลกุรอานของท่านว่า

: ﴿﴾))

:

((﴿﴾: !

(3 : 1999 ,)

ความว่า : “จากเกาะตาอะฮ์ ในการกล่าวถึงอายะฮ์ ﴿﴾ ท่านได้กล่าวไว้ว่า: ท่านกะอับได้กล่าวว่า พระองค์อัลลอฮ์มิได้ทรงสร้างสิ่งใดด้วยพระหัตถ์ของพระองค์เองนอกจากสามประการนี้เท่านั้น คือ ทรงสร้าง ท่านนบีอาดัมด้วยพระหัตถ์ของพระองค์เอง, ทรงเขียนคัมภีร์เตอราตด้วยพระหัตถ์ของพระองค์เอง, ทรงสร้าง

สวรรค์ชั้นอัคนด้วยพระหัตถ์ของพระองค์เอง, หลังจากที่พระองค์ทรงสร้างเสร็จแล้ว พระองค์ก็ได้รับสั่งแก่สวรรค์นั้นว่า จงพุดมาเถิด! สวรรค์ก็ได้พุดว่า

﴿   ﴾ ความว่า: “แท้จริงบรรดาผู้ที่ศรัทธานั้นจะได้รับความสำเร็จอย่างแน่นอน” อันเนื่องมาจากสวรรค์นั้นรู้ว่าผู้ศรัทธานั้นเป็นผู้ที่พิเศษที่สุด (ที่ได้รับความปลอดภัยจากอัลลอฮ์ ﷻ)”

(Ibn. Jarīr al-Thābari, 1999 : 12/3)

จากหะดีษบทนี้ชี้ให้เห็นถึงความประเสริฐของสุเราะฮ์ อัลมูมินูน หลังจากที่พระองค์อัลลอฮ์ ﷻ ได้ทรงสร้างสวรรค์ชั้นอัคนพระองค์ก็ได้รับสั่งให้สวรรค์นั้นพุดขึ้น สวรรค์ก็พุดขึ้นมาว่า ﴿   ﴾ หมายถึงเป็นการขอคุณอาให้ผู้ศรัทธานั้นได้ประสบความสำเร็จ และได้เข้าไปอยู่ในสวนสวรรค์ของพระองค์ ในหะดีษบทนี้ท่านนบีได้เปรียบเทียบสวนสวรรค์เหมือนกับสิ่งที่มีชีวิตที่สามารถตอบคำถามจากอัลลอฮ์ ﷻ ได้เพื่อจะบอกว่าสวรรค์นั้นยังมองเห็นค่าของผู้ที่ศรัทธาเลยแล้วผู้ที่สร้างสวรรค์ก็จะต้องรู้คุณค่าของผู้ศรัทธามากกว่านั้นอีกเป็นหลาย เท่าด้วยกัน แต่โฉนเล่มมนุษย์ผู้ที่มีความต้องการสวรรค์เป็นล้นพ้นกลับเฉยเมยที่จะเดินไปบนเส้นทางไปสู่สวรรค์ ดังนั้นสุเราะฮ์ อัลมูมินูนจึงเป็นสุเราะฮ์ที่มาจุดประกายกระตุ้นความต้องการที่จะให้ผู้ศรัทธาต่ออัลลอฮ์ทุกคนนั้นได้ปฏิบัติตนเป็นผู้ที่มีลักษณะที่น่ายกย่องสรรเสริญ

3.6 ความสัมพันธ์ของสุเราะฮ์ อัล มูมินูน กับสุเราะฮ์ก่อน และหลัง

ในการศึกษาอัลกุรอานนั้นยังมีอีกวิชาหนึ่งที่มีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องศึกษาให้เข้าใจ นั่นคือวิชาที่ว่าด้วยความสัมพันธ์ระหว่างสุเราะฮ์หนึ่งกับอีกสุเราะฮ์หนึ่ง บรรดานักปราชญ์มุสลิมที่มีความเชี่ยวชาญในเรื่องนี้ได้ให้ความสำคัญต่อวิชานี้มากเพราะพวกเขาถือกันว่าอัลกุรอานทั้งหมดนั้นมีความสัมพันธ์กันทั้งหมด เป็นความสัมพันธ์ที่มีความวิจิตรงดงาม สละสลวยทั้งในการใช้ภาษาและเนื้อหา ดังนั้นชนรุ่นหลังที่จะศึกษาอัลกุรอานนั้นจึงจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องศึกษาในวิชานี้

คำนิยามของวิชา ว่าด้วยเรื่องความสัมพันธ์ของอัลกุรอานคือ ความสัมพันธ์ที่มีขึ้นระหว่างสองประการในด้านใดด้านหนึ่งจากหลาย ๆ ด้านในพระมหาคัมภีร์ของอัลลอฮ์ ﷻ คือ ความสัมพันธ์ของสุเราะฮ์หนึ่งกับสุเราะฮ์ก่อนและหลังจากนั้น หรือความสัมพันธ์ระหว่างอายะฮ์ที่อยู่ในสุเราะฮ์เดียวกัน (Mustafa Muslim, 2000 : 58)

จากคำนิยามที่กล่าวมาข้างต้นนั้นจะเห็นได้อย่างชัดเจนว่าในอัลกุรอานทั้งหมดนั้นมีความสัมพันธ์กันอย่างลึกซึ้งยิ่งนักขึ้นอยู่กับผู้ศรัทธาทุกคนมีความสามารถแก้ไขที่จะมองเห็นถึงความลึกซึ้งในเรื่องนี้ได้

การศึกษาเรียนรู้วิชาว่าด้วยเรื่องความสัมพันธ์ของอัลกุรอานไม่ว่าจะเป็นความสัมพันธ์ระหว่างซูเราะฮ์หนึ่งกับซูเราะฮ์ก่อนหรือหลังจากนั้น หรือความสัมพันธ์ระหว่างอายะฮ์หนึ่งที่อยู่ในซูเราะฮ์เดียวกันหรือกับอีกอายะฮ์หนึ่งที่อยู่ต่างซูเราะฮ์กัน เป็นวิชาที่มีความละเอียดอ่อนที่มาทำการพิจารณากันอย่างถี่ถ้วนถึงจุดมุ่งหมายของอัลกุรอานที่พยายามทำความเข้าใจถึงการเรียบเรียงอายะฮ์หรือเนื้อหาในอัลกุรอาน ดังนั้นการตีความอัลกุรอานที่ล้ำเลิศที่สุด และรวมไปถึงการได้อยู่ร่วมสมัยในช่วงที่อัลกุรอานได้ถูกประทานลงมานั้นสามารถที่จะมาจุดประกายความคิดและสร้างจิตสำนึกด้านจิตวิญญาณให้แก่กบรрдานักอรรถาธิบายอัลกุรอานได้ (Mustafa Muslim , 2000 : 59)

ดังนั้นในการศึกษาความสัมพันธ์ของซูเราะฮ์ อัล มุอฺมิnun ในครั้งนี้ผู้วิจัยได้นำเอาวิธีการศึกษาตามคำนิยามหรือคำอธิบายของบรรดาอุละมาอฺที่ผู้วิจัยได้กล่าวมาแล้วข้างต้นคือจะทำการศึกษาความสัมพันธ์ของซูเราะฮ์อัลมุอฺมิnun กับซูเราะฮ์ก่อนและหลัง ตลอดจนความสัมพันธ์ระหว่างอายะฮ์ต่ออายะฮ์ในซูเราะฮ์เดียวกันซึ่งมีดังนี้

3.6.1 ความสัมพันธ์ของซูเราะฮ์ อัลมุอฺมิnun กับซูเราะฮ์ อัลหัจญ์

ซูเราะฮ์ อัลมุอฺมิnun นั้นมีความสัมพันธ์กับซูเราะฮ์ อัลหัจญ์ ซึ่งเป็นซูเราะฮ์ก่อนจากนั้นอย่างชัดเจน และเช่นเดียวกันยังมีความสัมพันธ์กับซูเราะฮ์หลังจากนั้นคือ ซูเราะฮ์ อันนุร ทั้งสามซูเราะฮ์นี้หากเราได้ศึกษาอย่างละเอียดแล้วจะพบว่าเนื้อหาในบางส่วนของทั้งสามซูเราะฮ์นั้นสามารถที่จะมาอธิบายซึ่งกันและกันได้

ซูเราะฮ์ อัลหัจญ์ จบลงด้วยคำสั่งจากอัลลอฮ์ ﷻ ที่ส่งผลให้แก่ผู้ที่ถือปฏิบัติตามนั้นจะได้รับผลตอบแทนจากอัลลอฮ์ ﷻ ทั้งในโลกดุนยานี้ และโลกอาคีเคราะห์ต่อไปข้างหน้าดังในอายะฮ์อัลกุรอานที่พระองค์อัลลอฮ์ ﷻ คำรัสไว้ว่า

﴿ ... وَأَفْعَلُوا الْخَيْرَ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ ﴾

(77 :)

ความว่า : “... (พวกท่านทั้งหลาย) จงประกอบความดีกันเถิด เพื่อว่าพวกท่านจะได้รับชัยชนะ”

(อัลหัจญ์: ส่วนหนึ่งของอายะฮ์ที่ 77)

จากอายะฮ์นี้ อัลลอฮ์ ﷻ ได้ทรงรับสั่งให้บรรดาผู้ศรัทธาทุกคนกระทำความดีกันไว้ในทุกรูปแบบ เช่นการกระทำอิบาดะฮ์ที่เป็นสุนัต การเชื่อมสัมพันธ์ระหว่างพี่น้องมุสลิมด้วยกัน การมีมารยาทที่ดี และอื่น ๆ อีกมากมายเพื่อหวังในความสำเร็จที่พระองค์อัลลอฮ์ ﷻ จะประทานให้

จากอายะฮ์ในสุเราะฮ์ อัลหัจญ์ นี้เป็นการประมวลถึงคุณความดีทั้งหมดที่หากว่าผู้ใดได้กระทำไปเขาผู้นั้นจะได้รับความสำเร็จ ซึ่งสอดคล้องกับอายะฮ์แรกของสุเราะฮ์ อัลมูมิnun ที่พระองค์อัลลอฮ์ ﷻ ได้เริ่มต้นด้วยการกล่าวยืนยันว่าผู้ที่ จะได้รับความสำเร็จนั้นคือ ผู้ที่ศรัทธาอย่างแท้จริง และได้บอกถึงคุณลักษณะของผู้ศรัทธาทั้งหมดที่พระองค์อัลลอฮ์ ได้ทรงสัญญาว่า หากผู้ใดถือปฏิบัติอย่างครบถ้วนสมบูรณ์ในคุณลักษณะทั้งหมดเขาจะได้รับความสำเร็จดังที่พระองค์ได้กล่าวไว้ว่า

﴿ قَدْ أَفْلَحَ الْمُؤْمِنُونَ ﴿١﴾ الَّذِينَ هُمْ فِي صَلَاتِهِمْ خَاشِعُونَ ﴾

(2-1:)

ความว่า : “แน่นอนบรรดาผู้ศรัทธาได้ประสบความสำเร็จแล้ว บรรดาผู้ที่พวกเขา
นอนน้อมถ่อมตนในเวลาละหมาดของพวกเขา”

(อัลมูมิnun: 1-2)

ดังนั้นเมื่อได้พิจารณาอย่างถี่ถ้วนแล้วจะพบว่าอายะฮ์สุดท้ายของสุเราะฮ์อัลหัจญ์และสิบอายะฮ์แรกในสุเราะฮ์อัลมูมิnun นั้นมีความสัมพันธ์กันอย่างแนบแน่นยิ่งนัก และอายะฮ์ต่อ ๆ มาเช่นในตอนต้นของสุเราะฮ์ อัล หัจญ์ ที่พระองค์ได้มีพระดำรัสไว้ว่า

﴿ يَا أَيُّهَا النَّاسُ إِن كُنتُمْ فِي رَيْبٍ مِّنَ الْبَعْثِ فَإِنَّا خَلَقْنَاكُمْ مِّن تُّرَابٍ ثُمَّ مِّن نُّطْفَةٍ ثُمَّ مِّن عِلْقَةٍ ثُمَّ مِّن مُّضْغَةٍ مُّخَلَّقَةٍ وَغَيْرِ مُخَلَّقَةٍ لِّنُبَيِّنَ لَكُمْ ... ﴾

(5 :)

ความว่า : “โอ้ มนุษย์เอ๋ย หากพวกเจ้ายังอยู่ในการสงสัยแคลงใจ เกี่ยวกับการฟื้นคืนชีพแล้วไซ้เรัแท้จริงเราได้บังเกิดพวกเจ้าจากดิน แล้วจากเชื้ออสุจิ แล้วจากก้อนเลือด แล้วจาก

ก่อนเนื้อ ทั้งที่เป็นรูปร่างที่สมบูรณ์ และ ไม่เป็นรูปร่างที่สมบูรณ์ เพื่อเราจะ ได้ชี้แจงเคล็ด
ลับแห่งเดชานุภาพแก่พวกเขา...”

(อัลหัจญ์: ส่วนหนึ่งของอายะฮ์ที่ 5)

ในอายะฮ์นี้พระองค์อัลลอฮ์ ﷻ ได้ประกาศแก่มวลมนุษย์ผู้ที่ปฏิเสธต่อวันแห่งการฟื้น
คืนชีพว่าหากพวกเขายังคงหลงสงสัยในเรื่องนี้อยู่ ทำไมพวกเขาจึงไม่พิจารณา การบังเกิดมาของพวกเขา
เจ้าเองว่าพวกเขานั้นเดิมทีไม่มีตัวตนอยู่ ต่อมาพระองค์ก็ได้สร้างพวกเขาจากดิน แล้วจากเชื้ออสุจิ แล้ว
จากก้อนเลือด แล้วจากก้อนเนื้อ หลังจากนั้นก็กลายเป็นทารกอยู่ในครรภ์ของมารดา แล้วถูกคลอดออกมา
เป็นเด็กที่มีความสมบูรณ์ ทุกประการ หลังจากนั้นบางคนในหมู่พวกเขาก็ได้ตายจากไปเมื่อตอนยังเยาว์วัย
และบางคนในหมู่พวกเขาก็มีชีวิตยืนยาวจนแก่ชรา และตายไปในที่สุด ทั้งหมดนี้เป็นการสร้างของอัลลอฮ์
ﷻ โดยอำนาจและเดชานุภาพของพระองค์

จากเนื้อหาของอายะฮ์ในซูเราะฮ์ อัลหัจญ์ นี้มีความสัมพันธ์ กันกับซูเราะฮ์ อัลมูมิnun
คือ

﴿ وَلَقَدْ خَلَقْنَا الْإِنْسَانَ مِنْ سُلَالَةٍ مِّنْ طِينٍ ﴿١١﴾ ثُمَّ جَعَلْنَاهُ نُطْفَةً فِي قَرَارٍ مَّكِينٍ ﴿١٢﴾ ﴾

(12-11:)

ความว่า : “และขอสาบานว่า แน่نونเราได้สร้างมนุษย์จากธาตุดิน, แล้ว
เราทำให้เขา กลายเป็นอสุจิ อยู่ในที่พักอันมั่นคง (คือมดลูก)”

(อัลมูมิnun: 11-12)

จากความหมายของอายะฮ์นี้คือ พระองค์อัลลอฮ์ ﷻ ได้มาอธิบายย้ำอีกถึงขั้นตอนในการ
สร้างมนุษย์ ซึ่งมีอยู่เจ็ดขั้นตอนด้วยกันคือ สร้างมนุษย์จากดิน แล้วจากเชื้ออสุจิที่อยู่ในมดลูกของมารดา
แล้วก็กลายเป็นก้อนเลือด ก้อนเนื้อ แล้วกลายเป็นกระดูก แล้วสร้างเนื้อมาหุ้มกระดูก สุดท้ายก็กลายเป็น
รูปร่างของทารกที่มีอวัยวะครบถ้วนสมบูรณ์ และถูกเป่าวิญญาณไปอยู่ในร่างของทารกนั้น เมื่อครบตาม
กำหนดแล้วพระองค์ก็ได้ให้ทารกนั้นคลอดออกมา นับว่าเป็นการสร้างของอัลลอฮ์ที่สมบูรณ์แบบที่สุดโดย
ที่ไม่มีผู้ใดสามารถที่จะเลียนแบบได้

ในช่วงต่อมาทั้งสองซูเราะฮ์นี้ได้กล่าวถึงหลักฐานในการสร้างของอัลลอฮ์ ﷻ และ
การยอมรับในความเป็นหนึ่งเดียวของพระองค์ ดังเช่นในซูเราะฮ์ อัลมูมิnun พระองค์อัลลอฮ์ ﷻ ได้

ยืนยันถึงการสร้างมนุษย์และสร้างชั้นฟ้าทั้งหมดแล้วทำให้น้ำฝนไหลหลั่งลงมาจากฟากฟ้าดังที่พระองค์ได้ดำรัสไว้ว่า

﴿وَلَقَدْ خَلَقْنَا فَوْقَكُمْ سَبْعَ طَرَائِقَ وَمَا كُنَّا عَنِ الْخَلْقِ غَافِلِينَ ﴿١٧﴾ وَأَنْزَلْنَا مِنَ السَّمَاءِ مَاءً بِقَدَرٍ فَأَسْكَنَتْهُ فِي الْأَرْضِ وَإِنَّا عَلَىٰ ذَهَابٍ بِهِ لَقَادِرُونَ ﴿١٨﴾﴾

(18-17 :)

ความว่า : “และแน่นอนยิ่งเราได้สร้างชั้นฟ้าทั้งเจ็ดไว้เบื้องบนพวกเจ้า และเรามีได้เพิกเฉย ทอดทิ้งระบบการสร้าง , และเราได้หลั่งน้ำให้ลงมาจากฟากฟ้าตามปริมาณแล้วเราได้ให้มันขังอยู่ในแผ่นดิน และแท้จริงเราเป็นผู้สามารถอย่างแน่นอนที่จะให้มันเหือดหายไป”

(อัลมูมิnun: 17-18)

ในซูเราะฮ์ อัลหัจญ์เช่นเดียวกัน ที่พระองค์อัลลอฮ์ ﷻ ได้ยืนยันไว้ในเรื่องการมีของพระองค์ และความเป็นหนึ่งเดียวของพระองค์ ในเรื่องการสร้างมนุษย์และสรรพสิ่งต่าง ๆ ทั้งหมด เช่นการสร้างแผ่นดินการให้น้ำฝนหลั่งมาจากฟากฟ้า เพื่อให้พืชพันธุ์ต่าง ๆ บนพื้นดินได้งอกขึ้นมา การสร้างพืชต่าง ๆ ขึ้นมาเป็นคู่ ๆ เพื่อจะได้สืบพันธุ์ต่อไป และการสร้างสิ่งอื่น ๆ อีก ดังที่พระองค์ได้ทรงมีพระดำรัสไว้ในอายะฮ์หนึ่งว่า

﴿... وَتَرَىٰ الْأَرْضَ هَامِدَةً فَإِذَا أَنْزَلْنَا عَلَيْهَا الْمَاءَ اهْتَزَّتْ وَرَبَتْ وَأَنْبَتَتْ مِنْ كُلِّ زَوْجٍ بَهِيجٍ ﴿٥﴾﴾

(5 :)

ความว่า : “... และเจ้าจะเห็นแผ่นดินแห้งแล้ง ครั้นเมื่อเราหลั่งน้ำฝนลงมาบนมัน มันก็จะเคลื่อนไหวขยายตัว และพองตัว แล้วงอกเงยออกมาเป็นพืช ทุกอย่างเป็นคู่ ๆคู่สวยงาม”

(อัลหัจญ์: ส่วนหนึ่งของอายะฮ์ที่ 5)

อายะฮ์ทั้งสองในซูเราะฮ์นี้มีความสัมพันธ์กันอย่างแนบแน่นยิ่งนัก กล่าวคือในซูเราะฮ์อัลมูมิnunนั้นพระองค์ได้กล่าวถึงการสร้างชั้นฟ้าทั้งหมด แล้วทำให้น้ำฝนหลั่งมาจากฟากฟ้าตามปริมาณ

ที่พระองค์ได้ทรงกำหนดเอาไว้ โดยมีให้ขาดหรือเกินตามที่พระองค์ได้ทรงกำหนดเอาไว้

ในซูเราะฮ์ อัลหัจญ์ พระองค์อัลลอฮ์ ﷻ ได้ชี้ให้เห็นถึงลักษณะของแผ่นดินเมื่อพระองค์ได้ทรงให้มีน้ำฝนไหลหลังลงมาจะมีการเปลี่ยนสภาพจากที่เคยแข็งกระด้าง พืชพันธุ์ต่าง ๆ ไม่สามารถที่จะงอกเงยขึ้นมาได้ ให้กลายเป็นแผ่นดินที่อ่อนนุ่มและพองตัวขึ้นแล้วพืชพันธุ์ต่าง ๆ ก็จะสามารถงอกเงยขึ้นมาได้ ซึ่งจะมีประโยชน์ต่อมนุษย์และยังดูสวยงามยิ่งนัก ฉะนั้นความสัมพันธ์ของทั้งสองอายะฮ์นี้เมื่อเราได้อ่านและพิจารณาให้ละเอียดแล้วจะพบว่าทั้งสองอายะฮ์นี้ได้บอกถึงการบริหารกิจการของอัลลอฮ์ทั้งบนชั้นฟ้าและบนพื้นแผ่นดินทำให้ผู้ศรัทธาทุกคนต้องยอมรับในอำนาจและความเป็นหนึ่งเดียวของพระองค์

ซูเราะฮ์ อัลมูมินูน และซูเราะฮ์ อัลหัจญ์ นั้นมีความสัมพันธ์กันอีกเช่นกัน ในส่วนของ การเล่าถึงประวัติบรรดานบีก่อน ๆ บางท่านเพื่อเป็นอุทาหรณ์สอนใจแก่ชนรุ่นหลัง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เป็นกำลังใจแก่ท่านนบีมุฮัมมัด ﷺ ในการทำงานเพื่อเผยแผ่ศาสนาของอัลลอฮ์ ﷻ ในขณะที่เหล่าบรรดาผู้ปฏิเสธทั้งหลายได้ทำการคัดค้านการทำงานเผยแผ่ของท่าน ดังที่พระองค์อัลลอฮ์ ﷻ ได้ทรงดำรัสไว้ว่า

﴿وَإِنْ يُكَذِّبُوكَ فَقَدْ كَذَّبَتْ قَبْلَهُمْ قَوْمُ نُوحٍ وَعَادٌ وَثَمُودٌ ﴿٤٢﴾ وَقَوْمُ إِبْرَاهِيمَ وَقَوْمُ لُوطٍ ﴿٤١﴾ وَأَصْحَابُ مَدْيَنَ ﴿٤٣﴾ وَكَذَّبَ مُوسَىٰ فَأَمَلَيْتُ لِلْكَافِرِينَ ثُمَّ أَخَذْتُهُمْ فَكَيْفَ كَانَ نَكِيرِ﴾

(44-42 :)

ความว่า : “และหากพวกเขา (มุชริกีนมักกะฮ์) ปฏิเสธไม่ยอมเชื่อฟังเจ้าแท้จริง ชนชาติของนูหฺ และอาด ⁽¹⁾ และษะมูด ⁽²⁾ ได้ปฏิเสธไม่เชื่อฟังนบีของพวกเขามาก่อนหน้าพวกเขาแล้ว, และชนชาติของอิบรอฮีม และชนชาติของลูฏ, ⁽³⁾ และชาวมัคยัน ⁽⁴⁾”

(1) อัด คือกลุ่มชนของท่านนบีสูดที่ปฏิเสธการศรัทธาต่ออัลลอฮ์ ﷻ และพยายามที่จะขัดขวางการทำงานเผยแผ่ศาสนาของท่านนบีสูดสุดท้ายพระองค์อัลลอฮ์ ﷻ ก็ได้ลงโทษพวกเขา

(2) ษะมูด คือประชาชนชาติของนบีสอดิซ เป็นกลุ่มชนที่มีความแข็งแกร่ง สามารถที่จะขุดเจาะภูเขาเพื่อเป็นที่พักอาศัย แต่ปฏิเสธการศรัทธาต่ออัลลอฮ์ ﷻ ท้ายสุดต่อท่านนบีสอดิซสุดท้ายพระองค์อัลลอฮ์ ﷻ ก็ได้ลงโทษพวกเขาด้วยการส่งพายุมาทำลายพวกเขาให้พินาศย่อยยับ

(3) กลุ่มชนของนบีสูดนั้นปฏิเสธต่อคำสอนของอัลลอฮ์แล้วยังชอบทำความผิดต่อพระองค์ด้วยการริกร่วมเพศระหว่างผู้ชายต่อผู้ชายด้วยกัน ดังนั้นอัลลอฮ์ จึงลงโทษพวกเขาด้วยการพลิกแผ่นดินและให้มีวัตถุที่ร้อนแรงจากนรกหล่นทับพวกเขาจนพินาศย่อยยับไป

(4) มัคยันคือ เมืองที่ท่านนบีสูดิษย์อาศัยอยู่โดยที่มีชาวเมืองบางส่วนชอบถือ โกงผู้อื่นในเรื่องของการชั่งตวง ท่านนบีสูดิษย์ก็คัดเตือนพวกเขาแต่ก็ไม่มีใครยอมเชื่อฟังสุดท้ายอัลลอฮ์ ﷻ ก็ได้ลงโทษพวกเขาโดยส่งลมร้อนมาทำให้ผู้ที่ปฏิเสธทั้งหลายไม่สามารถที่จะอยู่ในเมือง

และมุซา ก็ได้ถูกปฏิเสธไม่ยอมเชื่อฟังเช่นกัน แต่เราได้ประวิงเวลาให้แก่พวกปฏิเสธ
ศรัทธา แล้วเราก็ได้ลงโทษพวกเขา ดังนั้นเป็นเช่นใดเล่าการลงโทษของเรา”

(สุเราะฮ์ อัลหัจญ์ : 42-44)

อายะฮ์ทั้งสามในสุเราะฮ์ อัลหัจญ์ที่กล่าวมาข้างต้นนี้มีความเกี่ยวพันกับอายะฮ์ใน
สุเราะฮ์อัลมูมินุนมีดังต่อไปนี้คือ

﴿ وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا نُوحًا إِلَىٰ قَوْمِهِ فَقَالَ يَنْقُومِ اعْبُدُوا اللَّهَ مَا لَكُمْ مِنِّي إِلَهٍ غَيْرُهُ ۗ أَفَلَا تَتَّقُونَ ﴾

(23:)

ความว่า : “และเป็นที่แน่นอนยิ่งเราได้ส่งนูหฺ ไปยังหมู่ชนของเขา ดังนั้นเราได้กล่าว
ว่า โอ้หมู่ชนของฉันเอ๋ย พวกท่านจงเคารพภักดี อัลลอฮฺเถิด สำหรับพวกท่านนั้นไม่มี
พระเจ้าอื่นใดนอกจากพระองค์ ดังนั้น พวกท่านจะไม่ยำเกรง (การลงโทษของ
พระองค์) ดอกหรือ”

(มูมินุน : 23)

อายะฮ์ต่อมาคือ

﴿ ثُمَّ أَنْشَأْنَا مِنْ بَعْدِهِمْ قَرْنًا آخَرِينَ ﴿٣١﴾ فَأَرْسَلْنَا فِيهِمْ رَسُولًا مِنْهُمْ أَنْ اعْبُدُوا اللَّهَ مَا
لَكُمْ مِنِّي إِلَهٍ غَيْرُهُ ۗ أَفَلَا تَتَّقُونَ ﴾

(32-31:)

ความว่า : “และหลังจากพวกเขาเราได้บังเกิด ชนอีกกลุ่มหนึ่ง (พวกฮาด) ดังนั้นเราได้
ส่งเราะฮูต (ฮูด) ของพวกเขาไปยังพวกเขา โดย (เขา) กล่าวว่าพวกท่านจงเคารพภักดี
อัลลอฮฺเถิด สำหรับพวกท่านนั้นไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจากพระองค์ ดังนั้นพวกท่าน

ได้ต้องอพยพหนีไปที่อื่นแต่พวกเขาก็ไม่สำนึกตัว สุดท้ายพระองค์อัลลอฮฺ ﷻ ก็ได้ทำลายพวกเขาด้วยเสียงกัมปนาทจนพวกที่ปฏิเสธนั้น
จบชีวิตไปอย่างน่าเวทนายิ่งนัก

จะไม่ยำเกรง (การลงโทษของ) พระองค์หรือ”

(อัล มุมีนูน: 31-32)

อีกอายะฮ์คือ

﴿ثُمَّ أَرْسَلْنَا رُسُلَنَا تَتْرًا كُلًّا مَا جَاءَ أُمَّةً رَسُولًا كَذَّبُوهُ...﴾

(44 :)

ความว่า : “แล้วเราได้ส่งบรรดาเราะสุลของเราอย่างต่อเนื่องกัน ทุกครั้งที่เราะสุลของพวกเขาได้มายังชนชาติหนึ่งพวกเขาก็ปฏิเสธ ไม่ยอมเชื่อถือเขา...”

(อัล มุมีนูน: ส่วนหนึ่งของอายะฮ์ที่ 44)

﴿أَرْسَلْنَا مُوسَىٰ وَأَخَاهُ هَارُونَ بِآيَاتِنَا وَسُلْطٰنٍ مُّبِينٍ﴾

(45:)

ความว่า : แล้วเราได้ส่ง มูซา และพี่ชายของเขาคือ ฮารูน พร้อมด้วยสัญญาธรรม ทั้งหลายของเราอันชัดแจ้ง

(อัล มุมีนูน : 45)

จากอายะฮ์ อัลกุรอานทั้งหมดที่ได้นำเสนอมา สามอายะฮ์ในสุเราะฮ์ อัลหัจญ์ และห้าอายะฮ์ในสุเราะฮ์ อัลมุมีนูนนั้นมีความเกี่ยวพันกันอย่างแนบแน่นในด้านของเนื้อหาเพราะทั้งสองสุเราะฮ์นั้นได้กล่าวถึงเรื่องราวของบรรดานบีบางท่านที่เคยทำงานเผยแผ่ศาสนาของอัลลอฮ์และถูกกลุ่มชนของตัวเองปฏิเสธ ไม่ยอมรับต่อการเผยแผ่ของท่านโดยยกตัวอย่างมาตั้งแต่ นบีนูหฺ นบีสูด นบีสอลิฮฺ นบิอิบรอฮีม นบิลูฏ นบิฮุอัยบฺ นบิมูซาและนบิฮารูน หน้าที่หลักของบรรดานบีทั้งหมดนี้คือทำการเรียกร้องให้ประชาชาติของตนเองหันมากราบไหว้อัลลอฮ์ ﷻ เพียงพระองค์เดียว แต่เส้นทางของบรรดานบีเหล่านั้นมิได้ราบรื่นเหมือนดังที่คิดเมื่อเริ่มทำการเผยแผ่ศาสนาของอัลลอฮ์ในวันแรกก็เริ่มมีศัตรูมาขัดขวางการทำงานเผยแผ่ศาสนาและบุคคลที่มาขัดขวางการทำงานนั้นก็มิใช่ใครอื่นใด แต่เป็นบุคคลผู้ใกล้ชิดของบรรดานบีเหล่านั้น ตัวอย่างเช่นนบีนูหฺนั้นเริ่มจากภรรยาและลูกของตัวเองตลอดจนกระทั่งชาวบ้านชาวเมืองของตัวเอง ท่านนบิอิบรอฮีมนั้นก็มิบิดาของตนเองเป็นผู้ขัดขวางตลอดจน

ถึงชาวเมืองและกษัตริย์นัมรูด⁽¹⁾ เป็นผู้มาขัดขวางและพยายามที่จะคุกคามในทุกวิถีทางเพื่อที่จะทำลายท่านให้ได้ เช่นเดียวกับบรรดานบีอื่น ๆ ก็มีผู้ที่มาขัดขวางและปฏิเสธศรัทธาธรรมนั้นล้วนมาจากบุคคลผู้ใกล้ชิดทั้งหมด จนกระทั่งมาถึง นบีมุฮัมมัด ﷺ ก็พบกับวิถีทางเดียวกันในเมื่อท่านได้มาเผยแผ่ศาสนาของอัลลอฮ์ ﷻ ดังนั้นบรรดานักอรรถาธิบายอัลกุรอานจึงได้มองอัลกุรอานในแง่ของสำนวนโวหารทั้งสองสุเราะฮ์นี้ที่มีความหมายเหมือนกันในเนื้อหา คือ อายะฮ์ อัลกุรอานที่ถูกประทานลงมานั้นเพื่อที่จะปลอบโยนต่อท่านนบีมุฮัมมัด ﷺ ให้มีขวัญกำลังใจในการเผยแผ่ศาสนาของพระองค์ต่อไป

3.6.2 ความสัมพันธ์ของสุเราะฮ์ อัลมูมิnun กับสุเราะฮ์ อัล นูร

ความสัมพันธ์ของสุเราะฮ์ อัลมูมิnun กับสุเราะฮ์ อัล นูรนั้น ได้แบ่งออกเป็นสองด้านด้วยกันคือ

ด้านที่หนึ่ง เมื่อพระองค์อัลลอฮ์ ﷻ ได้กล่าวไว้ในช่วงแรกของสุเราะฮ์ อัลมูมิnun ว่า

﴿وَالَّذِينَ هُمْ لِأُفْوَجِهِمْ حَافِظُونَ﴾

(5 :)

ความว่า : “และบรรดาผู้ที่พวกเขาเป็นผู้รักษา (ไว้ซึ่งความบริสุทธิ์ของ) อวัยวะเพศ”

(อัลมูมิnun : 5)

อายะฮ์นี้พระองค์อัลลอฮ์ ﷻ ได้กล่าวไว้ถึงบุคคลที่สามารถรักษาอวัยวะเพศของตนเองให้พ้นจากการกระทำในสิ่งที่พระองค์ทรงห้าม เช่นการมีเพศสัมพันธ์กับบุคคลที่ไม่ได้สมรสกันอย่างถูกต้องตามหลักศาสนบัญญัติ หากรักษาความบริสุทธิ์ในส่วนนี้ไว้ได้แน่นอนพระองค์จะมีรางวัล

(1) นัมรูด คือ กษัตริย์ผู้ทรงอำนาจในสมัยของท่านนบีมุฮัมมัด ﷺ เป็นผู้ที่ปฏิเสธการศรัทธาต่ออัลลอฮ์ ﷻ และทำทายที่จะเผชิญหน้ากับพระองค์โดยการสั่งให้ทหารสร้างหอคอยสูงเสียดฟ้าเพื่อที่จะขึ้นไปเจอกับอัลลอฮ์ ﷻ แต่พระองค์ก็ได้ให้เกิดแผ่นดินไหวและหอคอยนั้นพังทลายลงมา เป็นผู้ที่สั่งให้จับนบีมุฮัมมัด ﷺ ไปในกองไฟเนื่องมาจากนบีมุฮัมมัด ﷺ นั้นไปทำลายรูปปั้นอันเป็นที่สักการะของชาวเมือง สุดท้ายพระองค์อัลลอฮ์ ﷻ ก็ลงโทษ นัมรูด ผู้ที่ปฏิเสธต่อพระองค์โดยส่งยูงเข้าไปในจมูกและกีดจันตาย

ตอบแทนให้ แต่ในขณะที่เดียวกันพระองค์ก็ได้ประกาศที่จะลงโทษแก่ผู้ที่ฝ่าฝืนในความผิดส่วนนี้เอาไว้ด้วยการลงโทษอย่างแสนสาหัส

ดังนั้นอายะฮ์ที่ห้าของสุเราะฮ์ อัลมูมิnun จึงมีความสัมพันธ์กับสุเราะฮ์ อันนุร อย่างแน่นแฟ้นอันเนื่องมาจากบทบัญญัติในสุเราะฮ์ อัลมูมิnun นั้นได้สั่งให้รักษาอวัยวะเพศให้บริสุทธิ์ และในสุเราะฮ์ อันนุร นั้นก็เริ่มต้นด้วยการกล่าวลงโทษแก่ผู้ที่ไม่รักษาอวัยวะเพศของตัวเองให้บริสุทธิ์ ก็คือผู้ที่ยังฝ่าฝืนไปทำผิดประเวณีดังที่ได้กล่าวไว้ในอายะฮ์ที่สองคือ

﴿الرَّانِيَةُ وَالرَّانِي فَاجْلِدُوا كُلَّ وَاحِدٍ مِّنْهُمَا مِائَةَ جَلْدَةٍ...﴾

(2 :)

ความว่า: “หญิงมีชู้ชายมีชู้ พวกเจ้าจงโบยแต่ละคนในสองคนนั้น คนละหนึ่งร้อยที”

(อันนุร: ส่วนหนึ่งของอายะฮ์ที่ 2)

พระองค์อัลลอฮ์ ﷻ ได้เตรียมการลงโทษไว้แก่ผู้ที่ผิดประเวณีโดยการโบยคนละหนึ่งร้อยที (ในกรณีที่ยังไม่เคยแต่งงานมาก่อน)

อายะฮ์หลังจากนั้นพระองค์อัลลอฮ์ ﷻ ได้กล่าวโทษในเรื่องของการใส่ร้ายผู้หญิงที่บริสุทธิ์ว่าทำผิดประเวณีดังที่พระองค์อัลลอฮ์ ﷻ ได้ดำรัสไว้ว่า

﴿وَالَّذِينَ يَرْمُونَ الْمُحْصَنَاتِ ثُمَّ لَمْ يَأْتُوا بِأَرْبَعَةِ شُهَدَاءَ فَاجْلِدُوهُمْ ثَمَانِينَ

﴿... جَلْدَةٍ

(4 :)

ความว่า: “และบรรดาผู้ที่กล่าวโทษบรรดาหญิงบริสุทธิ์ แล้วพวกเขามิได้นำพยานมาสี่คน พวกเจ้าจงโบยพวกเขาแปดสิบครั้ง”

(อันนุร : ส่วนหนึ่ง อายะฮ์ที่ 4)

พระองค์อัลลอฮ์ ﷻ ได้เปิดเผยถึงเรื่องราวของเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับท่านหญิงอาอีชะฮ์ ที่มีชนมูนาฟิกัน⁽¹⁾ ได้ปรักปรำใส่ร้ายว่านางนั้น ได้กระทำเรื่องที่น่าบัดสีกับเศาะหาบะฮ์คนหนึ่งชื่อว่า “ซอฟวาน” ในเรื่องนี้พระองค์อัลลอฮ์ ﷻ ได้กล่าวไว้ในซูเราะฮ์อันนุรอายะฮ์ที่ 11 ว่า

﴿إِنَّ الَّذِينَ جَاءُوا بِالْإِفْكِ عُصْبَةٌ مِّنْكُمْ لَا تَحْسَبُوهُ شَرًّا لَّكُم بَلْ هُوَ خَيْرٌ لَّكُمْ لِكُلِّ أَمْرِ

مِّنْهُمْ مَا أَكْتَسَبَ مِنَ الْإِثْمِ وَالَّذِي تَوَلَّى كِبْرَهُ مِنْهُمْ لَهُ عَذَابٌ عَظِيمٌ﴾

(11 :)

ความว่า : “แท้จริงบรรดาผู้นำข่าวเท็จมานั้น เป็นบุคคลกลุ่มหนึ่งจากพวกเจ้า พวกเจ้าอย่าได้คิดว่าเป็นการชั่วแก่พวกเจ้า แต่ว่ามันเป็นการดีแก่พวกเจ้าสำหรับทุกคนในพวกเจานั้นคือสิ่งที่พวกเขาได้ขวนขวายจากการกระทำบาป ส่วนผู้ที่มิมีบทบาทมากในเรื่องนี้ในหมู่พวกเจานั้น เขาผู้นั้นจะได้รับการลงโทษอย่างมหันต์”

(อันนุร : 11)

เรื่องราวของผู้ที่ใส่ร้ายท่านหญิงอาอีชะฮ์นั้น ถูกกล่าวไว้ในซูเราะฮ์อันนุรตั้งแต่อายะฮ์ที่ 11 ถึงอายะฮ์ที่ 22 ของซูเราะฮ์ ทั้งหมดนี้นั้นมีความสัมพันธ์กับการรักษาไว้ซึ่งความบริสุทธิ์ของอวัยวะเพศให้พ้นจากความชั่วร้ายของการถูกกล่าวหาว่ากระทำในสิ่งที่ผิดต่อหลักการของอิสลาม แต่สุดท้ายพระองค์อัลลอฮ์ ﷻ ได้ประทานอายะฮ์ อัลกุรอานลงมาเพื่อประกาศถึงความบริสุทธิ์ของพระนางอาอีชะฮ์ มารดาแห่งศรัทธาชนทั้งหลาย

อายะฮ์ต่อมาในซูเราะฮ์ อันนุร นั้นได้พูดถึงเรื่องของการลดสายตาให้ต่ำลงซึ่งเป็นอีกวิธีการหนึ่งที่จะทำให้ศรัทธาชนทั้งหลายได้หลีกเลี่ยงจากสิ่งที่ทำให้เป็นสาเหตุที่จะนำไปสู่การผิดประเวณีระหว่างผู้ชายและผู้หญิงอันจะนำความเสื่อมเสียมาสู่ตัวเอง ศาสนา และชาติตระกูล ดังที่พระองค์ได้มีพระดำรัสไว้ว่า

(1) มูนาฟิกัน หมายถึงบุคคลที่ แสดงออกมาในสิ่งที่ไม่ตรงกับสิ่งที่ซ่อนเร้นอยู่ในจิตใจ หากสิ่งที่ซ่อนเร้นนั้นปฏิบัติต่อหลักศรัทธาของอิสลามย่อมหมายถึงผู้ที่กลับกดออกอย่างแท้จริง และหุคม(คำตัดสิน)ของมูนาฟิกันในวันอาคีเราะฮ์นั้นเหมือนกับชนกาฟิร คือถูกลงโทษในนรก (Abd Karim Zaidan , 1992:396)

﴿ قُلْ لِلْمُؤْمِنِينَ يَغُضُّوا مِنْ أَبْصَارِهِمْ وَيَحْفَظُوا فُرُوجَهُمْ ذَلِكَ أَزْكَىٰ لَهُمْ إِنَّ اللَّهَ خَبِيرٌ
بِمَا يَصْنَعُونَ ﴾

(30 :)

ความว่า : “จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) แก่บรรดามุอฺมินให้พวกเขาลดสายตาของพวกเขา
ลงต่ำ และให้รักษาทวารของพวกเขา นั้นเป็นการบริสุทธิ์ยิ่งแก่พวกเขา แท้จริงอัลลอฮ์
ทรงรอบรู้สิ่งที่พวกเขากระทำ”

(อันนุร : 30)

ในอายะฮ์ต่อมาของสุเราะฮ์ อันนุรนั้น ยังได้เปิดเผยถึงวิธีการในการรักษาอวัยวะเพศ
ให้บริสุทธิ์ด้วยการแต่งงานอย่างถูกต้องตามบทบัญญัติของอิสลามและการรักษามารยาทในการที่จะเข้า
ไปในบ้านของผู้อื่น โดยการขออนุญาตเจ้าของบ้านก่อน หรือให้สัญญาณต่อเจ้าของบ้านเสียก่อนหาก
เจ้าของบ้านไม่อนุญาตก็ไม่มีสิทธิ์ที่จะเข้าไปในบ้านหลังนั้น ทั้งนี้เนื่องมาจากหากไม่ขออนุญาตหรือให้
สัญญาณ อาจจะพบกับเจ้าของบ้านที่อยู่ในลักษณะที่ไม่พร้อมที่จะรับแขก หรืออาจจะแต่งกายไม่
เรียบร้อย ดังที่พระองค์อัลลอฮ์ ﷻ ได้มีพระดำรัสไว้ในสุเราะฮ์ อันนุรว่า

﴿ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تَدْخُلُوا بُيُوتًا غَيْرَ بُيُوتِكُمْ حَتَّىٰ تَسْتَأْذِنُوا وَتُسَلِّمُوا عَلَىٰ
أَهْلِهَا ذَٰلِكُمْ خَيْرٌ لَّكُمْ لَعَلَّكُمْ تَذَكَّرُونَ ﴿٢٧﴾ فَإِن لَّمْ تَجِدُوا فِيهَا أَحَدًا فَلَا
تَدْخُلُوهَا حَتَّىٰ يُؤْذَنَ لَكُمْ وَإِن قِيلَ لَكُمْ ارْجِعُوا فَارْجِعُوا هُوَ أَزْكَىٰ لَكُمْ وَاللَّهُ
بِمَا تَعْمَلُونَ عَلِيمٌ ﴾

(27-28 :)

ความว่า : “โอ้บรรดาผู้ศรัทธาเอ๋ย พวกเจ้าอย่าเข้าในบ้านใด อื่นจากบ้านของพวกเจ้า
จนกว่าจะขออนุญาตและให้สลามแก่เจ้าของบ้านเสียก่อน เช่นนั้นแหละเป็นการดีแก่
พวกเจ้าเพื่อว่าพวกเจ้าจะใคร่ครวญ, และเมื่อพวกเจ้าไม่พบผู้ใดในบ้านนั้นก็จงอย่า
เข้าไป จนกว่าจะได้รับอนุญาตแก่พวกเจ้า และเมื่อมีการกล่าวแก่พวกเจ้าว่าจงกลับไป

ก็จงกลับไปมันเป็นการเหมาะสมอย่างยิ่งแก่พวกเจ้าและ อัลลอฮฺทรงรอบรู้สิ่งที่พวก
เจ้ากระทำ”

(อัน นูร : 27-28)

การกลับไปเมื่อไม่มีเจ้าของบ้านหรือเจ้าของบ้านไม่อนุญาตให้เข้าไปในบ้านนั้น
ย่อมหมายถึงการรักษาไว้ซึ่งความบริสุทธิ์ของผู้ที่จะย่างกลายเข้าไปในบ้านของผู้อื่นนี่คือมารยาทของผู้
ที่ศรัทธาต่ออัลลอฮฺและเราะฮฺสุลของพระองค์ และพร้อมที่จะรักษาไว้ซึ่งความบริสุทธิ์ของตัวเองและ
ในขณะที่ เดียวกันไม่สร้างความเสื่อมเสียแก่ผู้อื่นด้วย

ในอายะฮฺต่อมาของสุเราะฮฺ อันนูรนั้น พระองค์อัลลอฮฺ ﷻ ได้สั่งให้ผู้มีความสามารถที่
จะแต่งงานได้นั้นให้แต่งงานเสียเพื่อเป็นการที่จะรักษาอวัยวะเพศของตนเองที่จะไปกระทำในสิ่งที่ผิด
ต่อหลักศาสนาอิสลามซึ่งจะนำความเสื่อมเสียมาสู่ตัวเองและชาติตระกูล และหากบุคคลผู้นั้นไม่มีความ
สามารถที่จะแต่งงานได้เนื่องจากความยากจนก็ให้เขาอดทนข่มความใคร่ของตัวเองจนกว่าอัลลอฮฺจะ
ให้เขาร่ำรวยแล้วมีความสามารถที่จะแต่งงานได้ดังที่พระองค์ได้มีพระดำรัสไว้ว่า

﴿وَأَنْكِحُوا الْأَيَّمَىٰ مِنْكُمْ وَالصَّالِحِينَ مِنْ عِبَادِكُمْ وَإِمَائِكُمْ ۚ إِنْ يَكُونُوا فُقَرَاءَ يُغْنِهِم
اللَّهُ مِنْ فَضْلِهِ ۗ وَاللَّهُ وَسِعَ عَلِيمٌ﴾

(32 :)

ความว่า : “และจงให้พวกเจ้าแต่งงานกับผู้เป็น โสดในหมู่พวกเจ้า และกับคนดีๆ จาก
ปวงบ่าวผู้ชายของพวกเจ้า และบ่าวผู้หญิงของพวกเจ้า หากพวกเขายากจน อัลลอฮฺจะ
ทรงให้พวกเขาร่ำรวยขึ้นจากความโปรดปรานของพระองค์ และอัลลอฮฺนั้นเป็นผู้ทรง
ไพบูลย์ ผู้ทรงรอบรู้”

(อันนูร : 32)

ในอายะฮฺนี้เป็นอีกตัวอย่างหนึ่งของการรักษาไว้ซึ่งความบริสุทธิ์ของตัวเองโดยการหา
คู่ครองมาอยู่ร่วมกันอย่าปล่อยให้ตัวเองให้อยู่อย่างเดียวดาย เพราะอยู่อย่าง ไม่แต่งงานนั้นความเล็งกับการ
รักษาความบริสุทธิ์ของตัวเองเป็นอย่างมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งในสังคมยุคปัจจุบันที่จำนวนผู้หญิงมี
มากกว่าผู้ชาย สังคมไร้ขอบเขตและเคลื่อนไปด้วยสิ่งชั่วร้ายทางกามารมณ์ ดังนั้นอายะฮฺนี้จึงมี
ความสำคัญอย่างยิ่งสำหรับผู้ศรัทธาทุกคนที่จะรักษาความบริสุทธิ์ของตัวเอง

ในตอนสุดท้ายของช่วงแรกนี้พระองค์อัลลอฮ์ ﷻ ได้สั่งกำชับให้แก่ผู้ที่มีทาสีคอยรับใช้ผู้นั้นอย่าได้บีบบังคับให้ทาสีของตัวเองทำผิดประเวณีหากนางต้องการที่จะอยู่อย่างบริสุทธิ์ ดังที่พระองค์ได้มีพระดำรัสไว้ว่า

﴿... وَلَا تَكْرَهُوا فِتْيَانَكُمْ عَلَىٰ الْبِغَاءِ إِنْ أَرَدْنَ حَخْصًا لِّتَبْتَغُوا عَرَضَ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَمَنْ يُكْرِهِنَّ فَإِنَّ اللَّهَ مِنْ بَعْدِ إِكْرَاهِهِنَّ غَفُورٌ رَحِيمٌ﴾

(33 :)

ความว่า : “... และพวกเจ้าอย่าบังคับบรรดาทาสีของพวกเจ้าให้ผิดประเวณี หากนางประสงค์จะอยู่อย่างบริสุทธิ์ แต่พวกเจ้าต้องการผลประโยชน์แห่งการดำรงชีวิตในโลกนี้ และผู้ใดบังคับพวกนางเช่นนั้น ดังนั้น หลังจากการบังคับของพวกนาง แท้จริงอัลลอฮ์ผู้ทรงอภัยผู้ทรงเมตตาเสมอ ”

(อัลนุร: ส่วนหนึ่งของอายะฮ์ ที่ 32)

จากอายะฮ์อัลกุรอานทั้งหมดในสุเราะฮ์ อันนุร ที่กล่าวมานั้นมีความสัมพันธ์กับสุเราะฮ์ อัลมูมิnunสามารถกล่าวได้ว่า สิ่งที่สุเราะฮ์ อัลมูมิnunนำเสนอมาในเรื่องของการรักษาอวัยวะเพศให้บริสุทธิ์นั้นถูกตอบรับทั้งหมด พร้อมทั้งนำเสนอวิธีการต่าง ๆ ในการรักษาความบริสุทธิ์ของตัวเอง เริ่มตั้งแต่บอกถึงโทษของผู้ที่ใช้อวัยวะเพศของตัวเองไปในหนทางที่ไม่ถูกต้อง การใส่ร้ายผู้อื่นว่าผิดประเวณี การลดสาขาค่าให้ต่ำลง การขออนุญาตต่อเจ้าของบ้านหากจะเข้าไปในบ้านของผู้อื่น ตั้งให้ผู้ที่มีความสามารถที่จะแต่งงานได้นั้นให้แต่งงานเสีย และสุดท้ายอย่าได้ข่มขู่ทาสีของตัวเองให้ผิดประเวณี หากนางต้องการที่จะอยู่อย่างบริสุทธิ์ ทั้งหมดนั้นคือวิธีการที่มาจากพระองค์อัลลอฮ์ ﷻ เพื่อให้ปวงบ่าวทั้งหลายสามารถที่จะรักษาอวัยวะเพศของตัวเองให้บริสุทธิ์ได้

ด้านที่สอง ของสุเราะฮ์ อัล มูมิnunที่มีความสัมพันธ์กับสุเราะฮ์ อันนุร คือ หลังจากที่พระองค์อัลลอฮ์ ﷻ ได้กล่าวไว้ในสุเราะฮ์ อัลมูมิnun เกี่ยวกับกฎทั่ว ๆ ไปเรื่องการสร้างของอัลลอฮ์ว่า เมื่อพระองค์ทรงสร้างสิ่งใดแล้วพระองค์จะไม่ทรงสร้างสิ่งนั้นอย่างไร้สาระ แต่ทว่าพระองค์ทรงสร้างมาเพื่อตอบรับคำสั่งใช้และคำสั่งห้ามของพระองค์ทั้งหมด ดังนั้นในสุเราะฮ์นี้จึงได้ประมวลเอาไว้ส่วนหนึ่งของคำสั่งห้ามและคำสั่งใช้ เพื่อมิให้มนุษย์นั้นลี้ลอลไปอยู่บนแนวทางที่ไม่ถูกต้องและหลงผิดได้. (Wahbah al-Dhūhailī, 1991 : 18/118-119)

3.7 ความสัมพันธ์ของอายะฮ์ที่ 1-11 ในสูเราะฮ์ อัลมูมิnun

ในการศึกษาความสัมพันธ์ของอายะฮ์อัลกุรอานระหว่างอายะฮ์หนึ่งกับอีกอายะฮ์หนึ่งที่อยู่ในสูเราะฮ์เดียวกันนั้นมีความสำคัญมาก อิบน์ อะรอบีย์⁽¹⁾ ได้กล่าวว่า “ความสัมพันธ์ระหว่างอายะฮ์อัลกุรอานระหว่างอายะฮ์หนึ่งกับอีกอายะฮ์หนึ่งนั้นประดิษฐ์อยู่ในสูเราะฮ์เดียวกันทั้งหมด มีความสอดคล้องกันในด้านเนื้อหาอย่างละเอียด เป็นวิชาหนึ่งที่มีความยิ่งใหญ่ ไม่มีผู้ใดสามารถทำได้ นอกจากมีปราชญ์เพียงไม่กี่คนเท่านั้นที่ทำได้ ท่านเคยเขียนเกี่ยวกับวิชานี้ในสูเราะฮ์ อัลบะเกาะเราะฮ์ ได้ระยะหนึ่งตอนที่อัลลอฮ์ได้เปิดใจให้ จนกระทั่งว่าไม่สามารถที่จะเขียนต่อไปได้อีกแล้ว ท่านก็หยุดและมอบหมายงานนี้ให้แก่อัลลอฮ์ต่อไป (al-Sayūtiy , n.d. :322)

จากคำกล่าวของ Ibn al- A`rābiy ข้างต้นนั้นจะเห็นได้ว่าการเรียบเรียงวิชาว่าด้วยความสัมพันธ์ของอายะฮ์อัลกุรอานนั้นเป็นเรื่องที่ยิ่งใหญ่และหนักมากสำหรับบรรดานักปราชญ์ทั้งหลายอาจจะเป็นเพราะว่าพวกเขาไม่ใช่ผู้ที่อยู่ร่วมสมัยกับช่วงเวลาอัลกุรอานถูกประทานลงมาทำให้มีความรู้สึกว่าหนักและยากมาก แต่ถึงอย่างไรก็ตาม บรรดานักปราชญ์เหล่านั้นก็ได้ลดความพยายามที่เรียบเรียงวิชาขึ้นมาจากกระทั่งในปัจจุบันนี้ก็มียุ่มาหลายหนังสือที่ถูกเขียนมาเกี่ยวกับวิชานี้โดยตรง เช่น หนังสือ ( ) “อัลบรูฮาน ฟิ มุนาสะบะฮ์ ตัรตีบ สุวะริ อัลกุรอาน” ของท่าน อัล อัลลามะฮ์ อาบูญะฮ์ อิบน์ ชุบบัยร และอีกเล่มหนึ่งที่เป็นนักปราชญ์ในช่วงศตวรรษที่ แปดชื่อว่า ( ) “ นุซุม อัล-คुरूร ฟิ มุนาสะบะฮ์ อัล-อาย์ วา อัล-สุวัร ” ของท่านชัยคุบูรฮานุดดีน อัลบะกออียะฮ์⁽²⁾ และยังมีอีกหลายท่านที่ได้เขียนหนังสือเกี่ยวกับเรื่องนี้

ในการศึกษาอัลกุรอานสูเราะฮ์อัล มูมิnun อายะฮ์ที่ 1-11 นั้นผู้วิจัยพบว่าแต่ละอายะฮ์นั้นมีความสัมพันธ์กันอย่างแน่นอนแน่นอนจนไม่สามารถที่จะแยกจากกันได้ ทั้งด้านเนื้อหาและหลักการใช้ภาษาหากสังเกตในหนังสืออธิบายอัลกุรอาน แล้วจะพบว่าบรรดานักอธิบายอัลกุรอาน(al-Mufassirūn)ส่วนมากที่ได้ทำการจัดแบ่ง 11 อายะฮ์แรกนั้นให้อยู่ในกลุ่มแรกของอายะฮ์ในสูเราะฮ์นี้ เพราะกลุ่มแรกในสูเราะฮ์นี้นั้นถือว่าเป็นแกนหลักของสูเราะฮ์ เนื่องจากได้กล่าวถึงคุณลักษณะของผู้ศรัทธาที่แท้จริง และผู้ที่ถือปฏิบัติต่อคุณลักษณะของผู้ศรัทธาดังกล่าวอย่างเคร่งครัดนั้นพระองค์อัลลอฮ์

(1) คือ กอฎีย์ อิบน์ อิบน์ อะรอบีย์ เสียชีวิตในปี ฮ.ศ. 523

(2) คือ อิบรอฮีม อิบน์ มุอัมมร บรูฮานุดดีน อัลบักกออียะฮ์ เป็นชาวบั๊กกอสุ ประเทศซีเรีย เป็นนักประวัติศาสตร์เสียชีวิตในปี ฮ.ศ. 885 (al-Sayutiy , n.d. : 332)

ﷺ ก็จะตอบแทนผลความดีแห่งความสำเร็จแก่พวกเขาทั้งหลาย โดยการได้รับการตอบแทนที่ดี จากอัลลอฮ์ ﷻ อย่างใหญ่หลวงคือสวนสวรรค์ชั้นฟิรดาวสุ

ความสัมพันธ์ระหว่างสิบเอ็ดอายะฮ์แรกนั้นถือได้ว่าเป็นที่มีความมหัศจรรย์ยิ่งใน อัลกุรอานทั้งในด้านของภาษาและเนื้อหา ส่วนในด้านของภาษานั้นเราจะพบว่าคำลงท้ายของอายะฮ์ที่ 1-11 นั้นมีความเหมือนกันคือ

।

ทั้งหมดนี้เป็นคำลงท้ายที่เหมือนกันในด้านของภาษาที่อยู่ในรูปเดียวกันทั้งหมดคือ คำนามที่บ่งบอกถึงผู้กระทำหรือหากจะมองในแง่ของสำนวน โวหารคำเหล่านี้คือ หมายถึงคำที่เป็นทำนองที่มีคำลงท้ายเหมือนกันเป็นท่วงทำนองที่สัมผัสกันอย่างไพเราะน่าฟังถึงแม้ว่าผู้ที่ไม่เข้าใจ ภาษาของอัลกุรอานหากได้รับฟังแล้วก็จะรู้สึกประทับใจต่อความไพเราะและดึงดูดใจทำให้อยากจะ ศึกษาถึงเนื้อหาที่ได้กล่าวไว้ ในส่วนของความสัมพันธ์ในด้านของเนื้อหานั้นยังมีความสำคัญมากกว่า เรื่องภาษาเพราะเนื้อหาทั้งหมดเป็นเรื่อง ๆ เดียวกัน ดังที่ผู้วิจัยจะนำมาอธิบายโดยจะเริ่มตั้งแต่อายะฮ์ที่ 1-11 ดังนี้

อายะฮ์ที่ 1 ที่พระองค์อัลลอฮ์ ﷻ ได้ตรัสไว้ว่า

﴿ قَدْ أَفْلَحَ الْمُؤْمِنُونَ ﴾

(1 :)

ความว่า : แน่แน่นอนบรรดาผู้ศรัทธาได้ประสบ ความสำเร็จ

(อัลมูมิnun : 1)

ในอายะฮ์นี้พระองค์อัลลอฮ์ ﷻ ได้ประกาศพร้อมกับยืนยันว่าผู้ศรัทธาที่แท้จริงนั้นจะ ได้รับความสำเร็จอย่างแน่นอน คือพวกเขาศรัทธาต่ออัลลอฮ์และเราะสูลของพระองค์ และศรัทธาต่อ วันอาคีเราะฮ์โดยมีคุณลักษณะดังต่อไปนี้คือ ต้องทำการละหมาดด้วยความนอบน้อมถ่อมตนมีสมาธิ ดังที่พระองค์อัลลอฮ์ ﷻ ได้ตรัสไว้ว่า

﴿ الَّذِينَ هُمْ فِي صَلَاتِهِمْ خَاشِعُونَ ﴾

(2 :)

ความว่า : “บรรดาผู้ที่พวกเขาเป็นผู้ที่นอบน้อมถ่อมตนในเวลาละหมาด”

(อัลมุอฺมินูน : 2)

คุณลักษณะที่หนึ่งของผู้ที่จะได้รับความสำเร็จดังที่พระองค์ได้ทรงประกาศเอาไว้ในอายะฮ์แรกเพราะผู้ที่มีสมาธิในขณะที่ทำการละหมาดเท่านั้นที่จะเป็นผู้ที่มีความสมบูรณ์ในการทำละหมาดและในทางตรงกันข้ามหากไม่มีสมาธิในการละหมาดแล้วย่อมหมายถึงความสมบูรณ์ในการละหมาดนั้นไม่มี ดังที่ท่านนบีได้กล่าวในหะดีษบทหนึ่งที่ว่า

"

)

(("

(709 : 2000 ,)

ความว่า : จากท่านหญิงอาอีชะฮ์ رضي الله عنها นางได้กล่าวว่า ฉันได้ถามท่านเราะฮ์ลุ رضي الله عنه ถึงเรื่องการผินหน้า (ไปมา) ในเวลาละหมาด ท่านได้ตอบว่า “มันคือการแย่งชิงกันซึ่งเป็นการแย่งชิงของชัยฏอนมารร้ายในการทำละหมาดของบ่าว

(al- Bukhāriy , 2000 : 709)

เรื่องของการมีสมาธิในการละหมาด ( ) นั้นบรรดาอุลามาอฺได้มีมติพ้องกันเป็นทัศนะที่ถูกต้องที่สุดคือต้องมีสมาธิทั้งภายในจิตใจและอวัยวะภายนอก หากจิตใจสงบแสดงถึงความนอบน้อมในขณะที่ทำการละหมาดก็จะทำให้อวัยวะทุกส่วนของร่างกายสงบไปด้วย (Fakru al-Rāziy, n.d. :78)

ดังนั้นอายะฮ์ที่ 1 กับที่ 2 จึงมีความสัมพันธ์กันในแง่ของเนื้อหาเพราะในอายะฮ์ที่หนึ่งนั้นบอกว่าผู้ศรัทธาที่แท้จริงนั้นจะได้รับความสำเร็จและอายะฮ์ที่สองนั้นบอกว่าการที่จะเป็นผู้ศรัทธาที่สำเร็จอย่างแท้จริงได้นั้นจะต้องมีสมาธิในการละหมาด

และในอายะฮ์ต่อมาพระองค์อัลลอฮ์ก็ได้บอกถึงคุณลักษณะที่สองของผู้ที่ได้รับความสำเร็จก็คือผู้ที่หลีกเลี่ยงจากสิ่งที่ไร้สาระดังที่พระองค์ได้พระดำรัส ไว้ในสุเราะฮ์นี้ว่า

﴿وَالَّذِينَ هُمْ عَنِ اللَّغْوِ مُعْرِضُونَ﴾

(3 :)

ความว่า : และบรรดาผู้ที่พวกเขาผินหลังให้จากเรื่องไร้สาระต่าง ๆ
(อัลมูมิญน : 3)

คุณลักษณะที่ 2 ของผู้ศรัทธาต่ออัลลอฮ์อย่างแท้จริงคือต้องนำพาตนเองออกมาจากสิ่งที่ไร้สาระทั้งปวง ไร้สาระในการกระทำ คำพูดหรือแม้แต่ความคิดในเรื่องที่ไร้สาระก็จำเป็นจะต้องหลีกเลี่ยงเอาไว้ บรรดาอุลามาอูตต่างก็ให้ทัศนะไว้ต่าง ๆ กันถึงความหมายของคำ (ไร้สาระ) คือสิ่งที่ไม่มีความหมายแก่ตนเองเมื่อได้กระทำไปแล้ว อีกทั้งยังถือว่าเป็นบาปอีกด้วยหรือสิ่งที่จะต้องห้าม(หะรอม)ทั้งหมด (Abu Bakr Jabir al-Jazairiy , 1992 : 505)

ความสัมพันธ์ของอายะฮ์ที่สองและอายะฮ์ที่สามนั้นก็มีความสัมพันธ์ที่ยังกระชับแน่นเหนียวเหมือนเดิม กล่าวคือบุคคลที่สามารถละทิ้งสิ่งที่ไร้สาระได้นั้น คือบุคคลที่ต้องทำการละหมาดด้วยความสมบูรณ์ เพราะการละหมาดที่สมบูรณ์นั้นจะนำไปสู่การยับยั้งจากความชั่ว ดังที่พระองค์อัลลอฮ์ ﷻ ได้ตรัสไว้ในอัลกุรอานว่า

﴿... وَأَقِمِ الصَّلَاةَ إِنَّ الصَّلَاةَ تَنْهَىٰ عَنِ الْفَحْشَاءِ وَالْمُنْكَرِ...﴾

(45 :)

ความว่า : “...จงดำรงการละหมาด (เพราะ) แท้จริงการละหมาดนั้นจะยับยั้งจากการทำลามกและความชั่ว...”

(อัลอันกะบูต : ส่วนหนึ่งของอายะฮ์ที่ 45)

ฉะนั้นการละทิ้งสิ่งไร้สาระนั้นก็มิผลมาจากการละหมาดด้วยความมีสมาธิ( ) บุคคลที่มีสมาธิในละหมาดนั้นเมื่ออยู่นอกเวลาละหมาดก็จะเป็นคนที่มีความสำรวมตนในชีวิตประจำวันไม่หมกมุ่นอยู่กับสิ่งที่ไม่เกิดประโยชน์ต่อตัวเองและสังคม เงินทองทรัพย์สินที่มีอยู่นั้นก็ใช้จ่ายไปในหนทางที่ถูกต้องไม่ใช้จ่ายอย่างสุรุ่ยสุร่ายและเมื่อมีเงินครบตามพิกัดที่อิสลามได้วางไว้ก็ทำการจ่ายซะกาต หรือทำการบริจาคแก่ผู้ยากไร้ดังที่พระองค์อัลลอฮ์ ﷻ ได้กล่าวยืนยันไว้ในอายะฮ์ที่ 4 ว่า

﴿وَالَّذِينَ هُمْ لِلزَّكَاةِ فَاعِلُونَ﴾

(4 :)

ความว่า : และบรรดาผู้ที่พวกเขาเป็นผู้บริจาคซะกาต

(อัลมูมิญน : 4)

ในอายะฮ์นี้ได้พูดถึงเรื่องของการจ่ายชะกาตเพราะผู้ที่จ่ายนั้นคือผู้ศรัทธาและเป็นแนวทางหนึ่งในการช่วยเหลือสังคมคนยากจนอนาถา บรรดาอุลามาอฺได้ให้ความหมายของชะกาตนั้นคือชะกาตทรัพย์สินเมื่อมีครบตามพิกัดที่อิสลามได้กำหนดเอาไว้จะต้องแบ่งเอาส่วนหนึ่งนั้นเพื่อออกชะกาต และอีกความหมายหนึ่งคือ การขจัดเกลาคำให้สะอาด ความหมายในข้อนี้แน่นอนเป็นที่เข้าใจได้ว่าทรัพย์สินเงินทองที่มีอยู่และครบพิกัดจำนวนที่ต้องจ่ายชะกาตนั้นเป็นสิทธิของผู้อื่นหากเราไม่ยอมจ่ายชะกาตไปก็ย่อมหมายถึงเรานำเอาทรัพย์สินของผู้อื่นมาเป็นของเราซึ่งเป็นการกระทำที่ไม่ถูกต้อง ฉะนั้นการจ่ายชะกาตคือการขจัดเกลาคำทรัพย์สินของเราให้สะอาด และผู้ที่สามารถกระทำเช่นนี้ได้นั้นก็ต้องเป็นผู้ที่ศรัทธาอย่างแท้จริง

จากจุดนี้เองพอจะเข้าใจได้โดยที่ความสัมพันธ์ของผู้ที่ศรัทธาต่ออัลลอฮ์ ﷻ อย่างแท้จริงนั้นต้องเกี่ยวพันกับเรื่องของทรัพย์สินสมบัติ หากไม่มีแรงศรัทธามาเป็นเครื่องวัดแล้วก็ไม่มียุขยัคนใดที่จะออกชะกาตได้เลยเพราะทรัพย์สินส่วนบุคคลนั้นยากที่จะให้ตกเป็นของผู้อื่น

ความสัมพันธ์ในอีกแง่หนึ่งของอายะฮ์นี้กับอายะฮ์ที่ผ่านมามีคือหากผู้ใดที่ละทิ้งสิ่งที่ไร้สาระได้แล้วแน่นอนทรัพย์สินของเขาก็จะไม่หมดไปกับสิ่งเหล่านั้น เขาก็เหลือทรัพย์สินไว้เพื่อออกชะกาตได้ช่วยเหลือคนยากจนสนับสนุนคนที่ศรัทธาต่ออัลลอฮ์ให้มีความเป็นอยู่ที่ดีขึ้นต่อไป

ในอายะฮ์ที่ 5 เป็นเรื่องของการรักษาอวัยวะเพศให้มีความบริสุทธิ์ ดังที่พระองค์อัลลอฮ์ ﷻ ได้มีพระดำรัสไว้ว่า

﴿وَالَّذِينَ هُمْ لِأَفْوَاجِهِمْ حَافِظُونَ﴾

(5 :)

ความว่า : และบรรดาผู้ที่พวกเขาเป็นผู้รักษา (ไว้ซึ่งความบริสุทธิ์ของ)

อวัยวะเพศของพวกเขา

(อัลมูมิnun : 5)

อายะฮ์นี้เป็นเรื่องของการควบคุมอารมณ์ใคร่ที่อยู่ในตัวของทุกคนนั้นมิให้ไปกระทำในสิ่งที่ต้องห้ามได้ ในอายะฮ์นี้พระองค์อัลลอฮ์ ﷻ ทรงห้ามมิให้ใช้อวัยวะเพศของตนเองไปในหนทางที่ผิดคือนำไปใช้อื่นจากภรรยาและทาสีของตนเอง แต่ในขณะที่เดียวกันก็สนับสนุนให้ผู้ชายนั้นใช้อวัยวะเพศของตนเองโดยการมีภรรยามากกว่าหนึ่งคนหากเขามีความสามารถและยุติธรรม หากได้พิจารณา

ใคร่ครวญถึงความเข้าใจของอายะฮ์นี้แล้วเราจะเห็นถึงความเมตตาของอัลลอฮ์ ﷻ ที่มีต่อปวงบ่าวของพระองค์คือห้ามมิให้กระทำในสิ่งที่ผิดเช่นการผิดประเวณีกับผู้ที่มีโชภรรยาของตนเองซึ่งในบางครั้งอาจจะมีโรคภัยตามมาแต่ในขณะที่เดียวกันก็สนับสนุนอย่างกว้างขวางให้ปฏิบัติในสิ่งที่ถูกต้องคืออนุญาตให้มีภรรยาได้มากกว่าหนึ่งหากต้องการ แต่ก็อยู่ภายใต้กฎเกณฑ์ที่ถูกกำหนดไว้อย่างสมบูรณ์

ดังนั้นความสัมพันธ์ของอายะฮ์ที่ 5 นี้กับอายะฮ์ที่ผ่านมานั้นคือกระบวนการสร้างศรัทธาที่ผ่าน ๆ มานั้นคือตัวกำหนดว่าสามารถที่จะรักษาวิยะเพศของตัวเองให้บริสุทธิ์ ซึ่งหมายถึงการรักษาชาติพันธุ์ของตัวเองมิให้เสื่อมเสียได้ หากเขาเป็นผู้ที่มีสมานในการละหมาดสามารถขัดเกลาชำระทรัพย์สินให้บริสุทธิ์ด้วยการจ่ายซะกาตได้ และทั้งยังสามารถที่จะรักษาในคุณลักษณะของข้อนี้ไว้ได้เพราะเขามีแรงศรัทธาอย่างหนักแน่นอยู่ในหัวใจ

ในอายะฮ์ต่อมาก็เป็นเรื่องของความซื่อสัตย์สุจริตต่อตนเองและผู้อื่น คือการรักษาไว้ซึ่งความไว้วางใจของผู้อื่น และรักษาคำมั่นสัญญาดังที่พระองค์ได้ตรัสไว้ว่า

﴿وَالَّذِينَ هُمْ لِأَمْتِنَتِهِمْ وَعَهْدِهِمْ رَاعُونَ﴾

(8 :)

ความว่า : และบรรดาผู้ที่พวกเขาเป็นผู้เอาใจใส่ต่อสิ่งที่ได้รับ

มอบหมายของพวกเขา และสัญญาของพวกเขา

(อัลมูมิnun : 8)

ในข้อนี้มันมาทั้งในรูปแบบของรูปธรรมและนามธรรม ในนามธรรมคือหากผู้อื่นให้ความไว้วางใจนำสิ่งของของเขามาฝากไว้กับเราแล้วเราก็ต้องเก็บรักษาสิ่งของ ๆ ผู้อื่นให้คืออย่าได้คิดทำลายหรือหาทางที่จะฉ้อ โกงนำมาเป็นของตนเองโดยมิชอบ และในนามธรรมคือเรื่องของการรักษาสัญญาที่ได้ให้ไว้ต่อผู้อื่น อย่าได้คิดที่จะบิดพลิ้วหรือยกเลิกสัญญานั้น โดยที่คู่สัญญาของเราไม่ยินยอม เพราะการกระทำดังกล่าวย่อมหมายถึงเป็นการ โทกหรืออาจจะเป็นบุคคลที่ท่านนับได้บอกคุณลักษณะเอาไว้ในหะดีษของท่านคือ หน้าไหว้หลังหลอก(มุนาฟิกัน) ดังที่ท่านนับได้ตรัสไว้ว่า

(( ))

(2682 : 2000)

ความว่า : “เครื่องหมายของผู้กลับกลอกนั้นมียู่สามประการด้วยกัน คือเมื่อพูดแล้ว จะพูดโกหก เมื่อผู้อื่นให้ความไว้วางใจแล้วเขาจะทรยศและ เมื่อสัญญาแล้วจะผิดสัญญา”

(al-Bukhāriy, 2000 : 2682)

ดังนั้นผู้ที่สามารถที่จะรักษาความไว้วางใจหรือคำมั่นสัญญาของผู้อื่นได้นั้นคือ ผู้ที่ต้องผ่านกระบวนการสร้างอิหม่านทั้งสี่ประการที่ผ่านมาได้

ในอายะฮ์ที่ 9 ซึ่งเป็นคุณลักษณะสุดท้ายคือการรักษาไว้ซึ่งการละหมาดดังที่พระองค์ อัลลอฮฺ ﷻ ได้มีพระดำรัสไว้ว่า

﴿وَالَّذِينَ هُمْ عَلَىٰ صَلَاتِهِمْ حَافِظُونَ﴾

(9 :)

ความว่า : “และบรรดาผู้ที่พวกเขาเป็นผู้รักษาการละหมาดของพวกเขา”

(อัลมูมินูน : 9)

การดำรงรักษาซึ่งการละหมาดให้คงอยู่ตลอดไปนั้นเป็นเรื่องที่ใหญ่ที่สุดในชีวิตของผู้ศรัทธา เพราะชนชาติผู้กลับกลอกนั้นไม่สามารถที่จะรักษาการละหมาดไว้ได้ เช่นเดียวกันผู้ที่ศรัทธาเพียงแกล้มปากก็ไม่สามารถที่จะปฏิบัติได้ ดังนั้นผู้ที่ดำรงรักษาการละหมาดเอาไว้ได้นั้นคือผู้ที่มีคุณลักษณะทั้งห้าประการที่ผ่านมา เพราะฉะนั้นความสัมพันธ์ของอายะฮ์ที่สิบกับอายะฮ์ที่ผ่าน ๆ มานั้นเป็นความสัมพันธ์กันอย่างแนบแน่นยิ่งนักไม่สามารถที่จะแยกออกจากกันได้ หากขาดส่วนใดส่วนหนึ่งในคุณลักษณะทั้งห้าประการนั้นแน่นอนคุณลักษณะข้อสุดท้ายก็ไม่สามารถที่จะกระทำได้

อายะฮ์ที่ 11 ซึ่งเป็นอายะฮ์สุดท้ายของกลุ่มแรกในสุเราะฮ์ อัลมูมินูนเป็นอายะฮ์ที่มาสรุปเรื่องราวทั้งหมดตั้งแต่อายะฮ์ที่หนึ่งที่พระองค์อัลลอฮฺ ﷻ ได้ประกาศไว้ว่าผู้ที่ศรัทธาต่อพระองค์อย่างแท้จริงเท่านั้นที่จะได้รับความสำเร็จ และบอกเล่าถึงคุณลักษณะต่าง ๆ ของผู้ศรัทธาซึ่งมีอยู่มากถึงหกประการด้วยกันและเมื่อบอกถึงคุณลักษณะแล้วสุดท้ายก็บอกผลตอบแทนของผู้ที่สามารถทำตนให้เป็นผู้ศรัทธาดังกล่าวได้ว่าเขาจะได้รับสวนสวรรค์ชั้นฟิเรดาสุเป็นผลตอบแทน ดังที่พระองค์อัลลอฮฺ ﷻ ได้ตรัสไว้ว่า

﴿أُولَٰئِكَ هُمُ الْوَارِثُونَ ﴿١١﴾ الَّذِينَ يَرِثُونَ الْفِرْدَوْسَ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ﴾

(10-11 :)

ความว่า : “ชนเหล่านี้แหละพวกเขาเป็นทายาท ซึ่งพวกเขาจะได้รับ
มรดกสวนสวรรค์ชั้นไพรีเดาส์ พวกเขาจะพำนักอยู่ในนั่นตลอดกาล”

(สุเราะฮ์ อัลมูมิnun : 10-11)

ในอายะฮ์นี้เป็นข้อสรุปที่ล้ำลึกยิ่งนักซึ่งเป็นการตอบแทนที่ยิ่งใหญ่จะมีผลต่อผู้ศรัทธา
ทุก ๆ คนเพราะสวนสวรรค์นั้นเป็นสถานที่พำนักอันถาวรแก่ผู้ศรัทธาทุก ๆ คนเขาจะได้รับมรดกอันล้ำ
ค่าที่อัลลอฮ์ได้เตรียมไว้ให้แก่เขาในวันอาคีเราะฮ์ข้างหน้าหากเขายอมเสียสละตัวของเขาเพื่อแลกกับ
การยอมปฏิบัติตามต่อคุณลักษณะทั้งหมดที่กล่าวมาอย่างเคร่งครัด

สุดท้ายจากการศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างอายะฮ์ที่ 1-11 นั้นพบว่าอายะฮ์อัลกุรอาน
กลุ่มนี้มีความเกี่ยวโยงกันอย่างแน่นแฟ้นไม่อาจที่จะแยกออกจากกันได้ หากขาดคุณลักษณะใด
คุณลักษณะหนึ่งทั้งหกประการนั้นก็จะทำให้ความสมบูรณ์ในเรื่องการศรัทธาที่แท้จริงนั้นขาดหายไป
ด้วย และโอกาสที่จะรับผลตอบแทนในโลกอาคีเราะฮ์นั้น ก็จะหายไปด้วย

3.8 การใช้ภาษาใน 11 อายะฮ์แรกของสุเราะฮ์ อัลมูมิnun ในแง่ต่าง ๆ

ในการทำความเข้าใจในอัลกุรอานนั้น องค์ประกอบหลักของผู้ที่จะทำความเข้าใจนั้นคือ
เรื่องของภาษาอาหรับหากไม่มีความเข้าใจในภาษาอาหรับแล้วโอกาสที่จะสื่อความหมายของอัลกุรอาน
อย่างผิด ๆ นั้นมีมาก ดังนั้นทุกคนที่จะศึกษาอัลกุรอานจึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งจะต้องศึกษาภาษา
อาหรับหลักไวยากรณ์ และอีกหลาย ๆ วิชาที่เกี่ยวข้องกับหลักการใช้ภาษาที่ถูกต้อง เพราะอัลกุรอานนั้น
ถูกประทานลงมาเป็นภาษาอาหรับดังที่พระองค์อัลลอฮ์ ﷻ ได้กล่าวไว้ในอัลกุรอานว่า

﴿ إِنَّا أَنْزَلْنَاهُ قُرْآنًا عَرَبِيًّا لَعَلَّكُمْ تَعْقِلُونَ ﴾

(2 :)

ความว่า : “แท้จริงเราได้ให้อัลกุรอานแก่เขาเป็นภาษาอาหรับ เพื่อพวก
เจ้าจะใช้ปัญญาคิด

(ยูซุฟ : 2)

จากอายะฮ์นี้ได้บ่งบอกอย่างชัดเจนแล้วว่า อัลกุรอานนั้นได้ถูกประทานลงมาด้วยภาษาอาหรับ ฉะนั้นภาษาอาหรับจึงเป็นภาษาที่มีเกียรติที่สุดจากบรรดาภาษาของชาวโลกทั้งหลายเพราะเป็นภาษาที่พระเจ้าสร้างโลกเป็นผู้ใช้ในคัมภีร์ของพระองค์ ดังนั้นผู้ที่นับถือศาสนาอิสลามจึงมีความจำเป็นอย่างมากที่จะต้องพยายามเรียนรู้และทำความเข้าใจภาษาอาหรับให้ถูกต้องเพื่อที่จะนำไปสู่การทำท้าวความเข้าใจอัลกุรอาน ซึ่งเป็นคำสอนหลักของศาสนาอิสลาม ดังนั้นผู้วิจัยจึงนำเสนอหลักการใช้ภาษาในตอนต้นของสุเราะฮ์ อัลมูมินูนในแง่ต่าง ๆ ดังนี้

3.7.1 ไวยากรณ์อาหรับ (Nahw)

ในกระบวนการเรียนรู้ภาษาอาหรับเพื่อที่จะนำไปเป็นเครื่องมือในการศึกษาทำความเข้าใจอัลกุอานนั้น วิชาหลักไวยากรณ์อาหรับก็เป็นวิชาหนึ่งที่มีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องทำความเข้าใจและเป็นวิชาหนึ่งที่แตกสาขาออกมาจากวิชาภาษาอาหรับ บุคคลแรกที่คิดวิชานี้คือ Abu al-Aswad al-Du'aliy มาจากเผ่า Kanānah โดยการชี้แนะของท่านอาลีเบินอาบีตอลีบ رضي الله عنه สาเหตุเนื่องมาจากท่านได้เห็นว่าการใช้หลักภาษาอาหรับที่แท้จริงนั้นกำลังเปลี่ยนแปลงไปท่านอาลีจึงได้ใช้ให้เขาบันทึกจดจำหลักการใช้ภาษาอาหรับและคิดวางหลักตามหลักไวยากรณ์ต่าง ๆ ของภาษาอาหรับเพื่อให้มีความง่ายดายเป็นการอ่านการเขียนที่ถูกต้อง (Ibn Khaldūn, 1984 :546-547)

หลังจากนั้นวิชาหลักไวยากรณ์อาหรับก็ได้แพร่ขยายต่อไปเรื่อย ๆ จนมีการคิดค้นหลักการต่าง ๆ ของหลักภาษารวมถึงการกระจายคำในภาษาอาหรับ ( ) ทั้งนี้เนื่องมาจากภาษาอาหรับนั้นเมื่อเปลี่ยนตำแหน่งหรือเปลี่ยนสระในประโยคแล้วความหมายก็จะเปลี่ยนไปด้วย

การใช้หลักไวยากรณ์อาหรับในสิบเอ็ดอายะฮ์แรกของสุเราะฮ์อัลมูมินูนนั้นมีความสำคัญอย่างยิ่งในการที่จะทำให้ความหมายของแต่ละอายะฮ์มีความชัดเจนและลึกซึ้งยิ่งขึ้นไปอีกดังตัวอย่างในอายะฮ์ที่หนึ่งที่พระองค์อัลลอฮ์ ﷻ ได้ตรัสไว้ว่า ﴿ ... ﴾ ความว่า “แน่นอนบรรดาผู้ที่ศรัทธานั้นจะได้รับความสำเร็จ” การใช้คำว่า ﴿ ... ﴾ ในอายะฮ์ที่หนึ่งนั้นใช้เพื่อเป็นการยืนยันต่อเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นในอนาคตว่าต้องเป็นความจริงอย่างแน่นอน โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อคำว่า ﴿ ... ﴾ นั้นมาอยู่หน้าคำกริยา ﴿ ... ﴾ แล้วจะให้ความหมายว่า สถานภาพของผู้ศรัทธาต่อไปจะเกิดขึ้นจริงอย่างแน่นอน

วะฮะบะฮ์ อัลซุฮัยลีย์ (Wahbah al-Zuhailiy , 1999 :18/8) ได้อธิบายเพิ่มเติมเกี่ยวกับ
 อายะฮ์แรกในซูเราะฮ์นี้ว่า เป็นประโยคที่สมบูรณ์ที่ประกอบไปด้วยคำนาม คำกริยาและคำอนุภาค
 ( ) ดังนี้คือ

อ่านว่า *ก้อฎ* เป็นคำอนุภาค ( )

อ่านว่า *ฮัฟละหะ* เป็นคำกริยา ( )

อ่านว่า *ฮัลมุอุมินูน* เป็นคำนาม ( )

คำทั้งสามนี้เมื่อมารวมกันมาอยู่ในประโยคเดียวกันแล้วตามหลักวิชาไวยากรณ์อาหรับ
 ย่อมหมายถึงว่าประโยคนั้นมีความสมบูรณ์ที่สุด ฉะนั้นส่วนประกอบของประโยคเมื่อขาดส่วนใดส่วน
 หนึ่งจากสามองค์ประกอบนี้ก็หมายถึงว่าประโยคนั้นเป็นประโยคที่ไม่สมบูรณ์และในขณะที่เดียวกัน
 อัลกุรอานทั้งหมดนั้นจะไม่มีประโยคที่ไม่สมบูรณ์

คำว่า ﴿ ﴾ ในภาษาอาหรับเมื่ออยู่ร่วมกับ ﴿ ﴾ ซึ่งเป็น ⁽¹⁾ นั้น
 ให้ความหมายว่าเป็นการยืนยันถึงสถานภาพของผู้ศรัทธาที่พระองค์อัลลอฮ์ได้ทรงสัญญาไว้ให้ทราบว่า
 จะได้รับทราบข่าวดีที่พระองค์สั่งให้ปฏิบัติในซูเราะฮ์ก่อนจากนี้ดังอายะฮ์ที่กล่าวไว้ว่า

﴿ ... وَأَفْعَلُوا الْخَيْرَ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ ﴾

(77 :)

ความว่า: “... (พวกท่านทั้งหลาย) จงประกอบความดีกันเถิด เพื่อว่าพวกท่าน
 จะ ได้รับชัยชนะ”

(อัลหัจญ์ : ส่วนหนึ่งของอายะฮ์ที่ 77)

บรรดาผู้ศรัทธาทั้งหลายเมื่อพระองค์อัลลอฮ์ ﷻ ได้รับสั่งให้เขากระทำความดี พวกเขา
 ก็กระทำความดีอย่างไม่ย่อท้อโดยหาได้รู้ไม่ว่าเมื่อกระทำแล้วอะไรบ้างที่พวกเขาจะได้รับเป็นการตอบแทน
 ดังนั้นเมื่อซูเราะฮ์ อัลมุอุมินูนถูกประทานลงมาบรรดาผู้ศรัทธาทั้งหลายจึงได้พบว่าสิ่งที่พวกเขาคาดหวัง
 เอาไว้นั้นถูกตอบรับจากพระองค์อัลลอฮ์ ﷻ แล้วโดยการเริ่มต้นด้วยคำว่า ﴿ ﴾ ซึ่งจะให้ความหมาย
 ถึงการยืนยันว่าความหวังที่เขารอคอยมานั้นบัดนี้ได้ปรากฏออกมาแล้ว

(1) หมายถึงคำกริยาที่บ่งบอกถึงการกระทำที่ผ่านมาแล้ว

จากคำอธิบายของ Ibn 'Ashur นั้นเป็นการบอกข่าวดีแก่ผู้ศรัทธาทั้งหลายว่าหากพวกเขาใช้ชีวิตอยู่ตรงตามคุณลักษณะที่พระองค์อัลลอฮ์ ﷻ ได้ทรงแจ้งไว้แน่นอนพวกเขาจะได้รับความสำเร็จอย่างแน่นอน เป็นคำยืนยันจากพระองค์ผู้ทรงสร้างมนุษย์และสรรพสิ่งทั้งหลายผู้ที่ไม่เคยผิดสัญญาต่อผู้ใดเลย คำสัญญาดังกล่าวนั้นถูกเริ่มต้นในอายะฮ์แรกของซูเราะฮ์ อัลมูมิnun นั้นเอง คือ ﴿ 》 หมายความว่า “แน่นอนผู้ศรัทธานั้นจะได้รับความสำเร็จ” และอายะฮ์ต่อจากนั้นก็เป็นการอธิบายถึงคุณลักษณะของผู้ศรัทธาทั้งหมดพร้อมทั้งแจ้งถึงผลแห่งความสำเร็จดังกล่าวในอายะฮ์ที่ 11 ว่าเขาจะ得以เข้าสวนสวรรค์ชั้นฟirdaus ของพระองค์ ดังนั้นจึงสรุปได้ว่าการยืนยันของพระองค์อัลลอฮ์ ﷻ ด้วยคำว่า ﴿ 》 นั้นเป็นคำยืนยันที่แท้จริงเสมอ

ต่อมาในหลักไวยากรณ์ของการใช้ภาษาของแต่ละอายะฮ์ในช่วงแรกของซูเราะฮ์ อัลมูมิnun นี้มีดังนี้คือ

(3 : المؤمنون) ﴿ قَدْ أَفْلَحَ الْمُؤْمِنُونَ ﴾

(4 : المؤمنون) ﴿ الَّذِينَ هُمْ فِي صَلَاتِهِمْ خَاشِعُونَ ﴾

(5 : المؤمنون) ﴿ وَالَّذِينَ هُمْ لِأُفْرُوجِهِمْ حَافِظُونَ ﴾

(8 : المؤمنون) ﴿ وَالَّذِينَ هُمْ لِأَمْتِنَتِهِمْ وَعَهْدِهِمْ رَاعُونَ ﴾

(9 : المؤمنون) ﴿ وَالَّذِينَ هُمْ عَلَىٰ صَلَاتِهِمْ يُحَافِظُونَ ﴾

จากอายะฮ์ทั้งหมดที่กล่าวมานี้จะสังเกตเห็นได้ว่าถูกเริ่มต้นด้วย ﴿ 》 เหมือน ๆ กัน และอักษร (อ่านว่า วาว) หมายถึง ⁽¹⁾ เป็นการเชื่อมโยงระหว่างอายะฮ์ต่ออายะฮ์ดังตัวอย่างเช่นอายะฮ์ที่สามนี้ ﴿ 》 ได้เชื่อมโยงมาจากอายะฮ์ที่สองที่พระองค์ได้บอกถึงคุณลักษณะของผู้ศรัทธาว่าต้องเป็นผู้ที่มีสมาธิในการละหมาด เมื่อพระองค์ต้องการที่จะเชื่อมโยงเนื้อหาที่ติดต่อกันระหว่างอายะฮ์หนึ่งกับอีกอายะฮ์หนึ่งในเรื่องเดียวกันนั้นพระองค์อัลลอฮ์ ﷻ ก็ได้ทรงใช้คำว่า ﴿ 》 มาเป็นคำเชื่อมดังตัวอย่างที่ได้ยกมาแล้วข้างต้นและในอายะฮ์อื่น ๆ อีกก็จะอยู่ในรูปเดียวกัน

(1) อ่านว่า วาว อัลดัล หมายถึงถึงคำสัญธานที่ใช้เชื่อมโยงระหว่างประโยคต่อประโยค.

ข้อสังเกตอีกประการหนึ่งในเรื่องของหลักไวยากรณ์อาหรับใน 11 อายุสแรกของ สุเราะฮ์อัลมูมินูนนี้คือ การใช้ (2) ในตอนท้ายสุดอายุสดังกล่าวเช่นคำต่อไปนี้คือ ..... และอื่น ๆ อีกที่อยู่ในรูป เดียวกัน การใช้ ในอายุสเหล่านั้นให้ความหมายว่า ..... (3) หมายถึงเป็น ผู้ที่กระทำอย่างสม่ำเสมอมิใช่กระทำบ้างละทิ้งบ้าง ดังตัวอย่างในอายุสที่สองนั้นใช้คำว่า ﴿ ..... ﴾ ซึ่ง หมายถึงเป็นผู้ที่มีสมาธิในการละหมาดอยู่ตลอดเวลาในขณะที่กำลังละหมาดอยู่หากมีสมาธิบ้างไม่มี บ้างในขณะที่กำลังทำละหมาดอยู่นั้นก็จะไม่ถูกเรียกว่า ﴿ ..... ﴾ ส่วนในอายุสที่สามนั้นในคำว่า ﴿ ..... ﴾ หมายถึงบุคคลที่หลีกห่างจากเรื่องไร้สาระทั้งปวง มิได้หมายถึงว่าหลีกห่างบ้างใน บางครั้งและในบางครั้งก็ใกล้ชิดต่อสิ่งที่ไร้สาระบ้าง และหากอยู่ในลักษณะเช่นนี้ ก็จะไม่ได้ถูกเรียกว่าผู้ที่ หลีกห่างจากเรื่องไร้สาระอย่างแท้จริง และคำในอายุสอื่น ๆ ก็เช่นเดียวกันที่เป็นประโยชน์อยู่ในรูปของ ก็ให้ความหมายถึงเป็นผู้ที่กระทำอย่างสม่ำเสมอหากหยุดเมื่อไหร่ก็จะเริ่มกระทำใหม่ ยังมีอีกมากมายที่พระองค์อัลลอฮ์ ﷻ ได้กล่าวไว้ในสุเราะฮ์นี้หากจะมองในแง่ของ หลักไวยากรณ์อาหรับและทุก ๆ ประโยคทุก ๆ อายุสนั้นก็จะให้ความหมายที่สมบูรณ์ที่สุด

3.8.2 ส่วนนวนโวหาร (Balāghah)

ส่วนนวนโวหารนั้นเป็นวิชาหนึ่งที่มีความสำคัญในการทำความเข้าใจในอัลกุรอาน และเป็นองค์ประกอบหลักของผู้ที่จะทำความเข้าใจนั้นคือเรื่องของภาษาอาหรับหากไม่มีความเข้าใจในวิชา ส่วนนวนโวหารแล้วโอกาสที่จะสื่อความหมายของอัลกุรอานอย่างผิด ๆ นั้นมีมาก ดังนั้นทุกคนที่จะ ศึกษาอัลกุรอานจึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งจะต้องศึกษาวิชานี้และอีกหลาย ๆ วิชาที่เกี่ยวข้องกับหลักการ ใช้ภาษาที่ถูกต้อง เพราะอัลกุรอานนั้นถูกประทานลงมาเป็นภาษาอาหรับดังที่พระองค์อัลลอฮ์ ﷻ ได้ กล่าวไว้ในอัลกุรอานว่า

﴿ إِنَّا أَنْزَلْنَاهُ قُرْآنًا عَرَبِيًّا لَعَلَّكُمْ تَعْقِلُونَ ﴾
(2 :)

(2) อ่านว่า อิศมุ อัลฟาอิด หมายถึง คำนามที่ผันมาจากคำอื่นที่ให้ความหมายถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นและบ่งชี้ ถึงการมีผู้กระทำในเหตุการณ์นั้นๆ

(3) อ่านว่า ลิสติมรอร วัตตะญีคุด หมายถึง การกระทำที่เกิดขึ้นอย่างสม่ำเสมอ ไม่ขาดตอน

ความว่า : “แท้จริงเราได้ให้ อัลกุรอานแก่พวกเขา
เป็นภาษาอาหรับ เพื่อพวกเขา จะใช้ปัญญาคิด

(ยูซุฟ : 2)

จากอายะฮ์นี้ได้บ่งบอกอย่างชัดเจนแล้วว่า อัลกุรอานนั้นได้ถูกประทานลงมาด้วยภาษาอาหรับ ฉะนั้นภาษาอาหรับจึงเป็นภาษาที่มีเกียรติที่สุดจากบรรดาภาษาของชาวโลกทั้งหลายเพราะเป็นภาษาที่พระเจ้าสร้างโลกเป็นผู้ใช้ในคัมภีร์ของพระองค์ ดังนั้นผู้ที่นับถือศาสนาอิสลามจึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องพยายามเรียนรู้และทำความเข้าใจภาษาอาหรับให้ถูกต้องเพื่อที่จะนำไปสู่การทำท้าวเข้าใจอัลกุรอานได้อย่างถ่องแท้

หลักสำนวนโวหารในด้านคำพูดหมายถึง การสื่อความหมายของคำพูดนั้นไปยังหัวใจของผู้ฟังโดยใช้ถ้อยคำที่ไพเราะหลักแหลม หรืออีกความหมายหนึ่งคือการพูดออกไปโดยใช้ถ้อยคำที่สามารถสื่อไปยังจิตใจของผู้ฟังได้ตรงตามเป้าหมายที่ต้องการ

จากการใช้ภาษาในอัลกุรอานแบบสำนวนโวหารที่กล่าวมานั้นเมื่อเปิดดูในอายะฮ์อัลกุรอาน และทำความเข้าใจในเนื้อหาทั้งหมดพบว่าอัลกุรอานทุกสุเราะฮ์ ตั้งแต่สุเราะฮ์ แรก (อัลฟาตีหะฮ์) ถึงสุเราะฮ์ สุดท้าย (อันนาส) พระองค์อัลลอฮ์ ﷻ ได้ใช้ถ้อยคำอยู่ในขอบข่ายของหลักสำนวนโวหารทั้งหมด เนื่องจากว่า เนื้อหาของอัลกุรอานทั้งหมดทุก ๆ ประโยคได้ซึมซับเข้าไปในจิตใจของผู้ฟังหรือผู้อ่านทุกคน (Mustafa Muslim, 2005 : 119)

ดังนั้นจึงพบว่าความสัมพันธ์ในอัลกุรอานระหว่างสุเราะฮ์ต่อสุเราะฮ์ หรือระหว่างอายะฮ์ต่ออายะฮ์ ที่อยู่ในสุเราะฮ์เดียวกัน เป็นความสัมพันธ์อันวิจิตรงดงามมีความมหัศจรรย์แก่ผู้ที่เข้าใจ และมีความลึกซึ้งในภาษาของอัลกุรอาน และสามารถที่จะเข้าใจอัลกุรอานในเชิงสำนวนโวหารได้ เพราะ การใช้ภาษาในเชิงสำนวนโวหารนั้นทำให้เกิดความศรัทธามั่นในจิตใจ (Mansur Muhammad Mansur, 1985:285)

สุเราะฮ์ อัลมูมิनुนจึงเป็นสุเราะฮ์หนึ่งที่มีความเป็นสำนวนโวหารในการใช้ภาษา จึงทำให้ผู้ที่อ่านสุเราะฮ์นี้และคิดใคร่ครวญถึงความละเอียดอ่อนในการใช้ภาษานั้นจะพบว่ามีความสวยงามคล้องจองกันอีกทั้งยังเป็นท่วงทำนอง และมีการอธิบายถึงเนื้อหาที่มีความชัดเจนยิ่งนัก โดยเฉพาะอย่างยิ่งในตอนต้นของสุเราะฮ์ตั้งแต่อายะฮ์ที่หนึ่งถึงอายะฮ์ที่สิบเอ็ดที่ผู้วิจัยนำมาศึกษามีรายละเอียดดังนี้

หลักสำนวนโวหารที่ใช้ในอายะฮ์ที่หนึ่งคือ ﴿﴾ คำว่า ﴿﴾ อ่านว่า *ก๊อฏ* มีความหมายในเชิงสำนวนโวหารคือ เพื่อที่จะย้ายในประโยคต่อจากนั้นว่า เหตุการณ์หรือสิ่ง

ที่อัลกุรอานจะบอกต่อไปนั้นเป็นความจริงอย่างแน่นอน ต่อมาคำว่า อ่านว่า *อัฟ ละฮา* เป็นคำกริยาที่บอกถึงเหตุการณ์ที่ผ่านมาแล้วเมื่อทั้งสองคำนั้นได้มาอยู่ในอายะฮ์เดียวกันก็ทำให้ประโยคนั้นยิ่งเพิ่มความ กระชับมันและแน่นถึงเป็นจริงอย่างแน่นอน (Wahbah al-Dhuhailiy, 1992 : 18/8)

หลักสำนวนโวหารอีกอย่างหนึ่งที่ใช้ในตอนต้นของสุเราะฮ์นี้คือ การอธิบายอย่างละเอียด (al-Tafsīl) จุดเด่นของสุเราะฮ์นี้คือการนำเอาคุณลักษณะของผู้ศรัทธามาอธิบายอย่างละเอียด การอธิบายในลักษณะนี้แบ่งออกเป็นสองประการด้วยกันคือ การอธิบายอย่างละเอียดที่เชื่อมโยงกัน ( ) และ การอธิบายอย่างละเอียดที่ไม่มีความเชื่อมโยงกัน ( )

1) การอธิบายอย่างละเอียดที่เชื่อมโยงกัน ( ) คือ ทุก ๆ ประโยคที่มีคำว่า “ ” อ่านว่า *อัมมา*⁽¹⁾ มาคั่นระหว่างประโยคหมายถึงคำอธิบายที่ไม่มีความเชื่อมโยงกัน ดังตัวอย่างที่พระองค์อัลลอฮ์ได้กล่าวไว้ใน อายะฮ์หนึ่งว่า

﴿يَوْمَ تَبْيَضُّ وُجُوهٌ وَتَسْوَدُّ وُجُوهٌ فَأَمَّا الَّذِينَ اسْوَدَّتْ وُجُوهُهُمْ أَكْفَرْتُمْ بَعْدَ

إِيمَانِكُمْ فذوقوا العذاب بما كنتم تكفرون...﴾

(106 :)

ความว่า : “วันซึ่งบรรดาใบหน้าจะขาวผ่อง (ชาวสวรรค์) และบรรดาใบหน้าจะดำคล้ำ (ชาวนรก) ส่วนบรรดาผู้ที่ใบหน้าของพวกเขาดำคล้ำนั้น...”

(อาละอิมรอน : ส่วนหนึ่งของอายะฮ์ที่ 106)

2) การอธิบายอย่างละเอียดที่ไม่มีความเชื่อมโยงกัน ( ) คือการนำเอาเนื้อหาในอายะฮ์หนึ่งมารวบรวมไว้อีกสถานที่หนึ่ง และอีกอายะฮ์หนึ่งที่มีเนื้อหาเดียวกันไว้อีกสถานที่หนึ่ง ดังตัวอย่างในสุเราะฮ์ อัลมูมิnun ที่พระองค์อัลลอฮ์ ﷻ ได้มีพระดำรัสไว้ว่า

﴿وَالَّذِينَ هُمْ لِغُرُوحِهِمْ حَافِظُونَ... فَمَنْ ابْتَغَىٰ وَرَاءَ ذَٰلِكَ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الْعَادُونَ﴾

(7,5 :)

ความว่า : “และบรรดาผู้ซึ่งรักษาไว้ซึ่งความบริสุทธิ์ของทวารของพวกเขา” จนกระทั่งถึงพระดำรัสของอัลลอฮ์ว่า “ละนั้นผู้ใดแสวงหาอื่นจากนั้น คนเหล่านั้นพวกเขาก็เป็นผู้

(1) คำว่า “ ” แปลว่า ดังนั้น

ละเมิด”

(อัลมูมิญน : 5,7)

ในอายะฮ์นี้พระองค์อัลลอฮ์ ได้ตรัสไว้ในตอนหนึ่งของอายะฮ์ว่า ซึ่งมีความหมายว่า “แสวงหาอื่นจาก ภรรยาและทาสีนั้น” พวกเขาจะถูกตำหนิจาก อัลลอฮ์ ในการที่ไปแสวงหานอกเหนือจากบุคคลเหล่านั้นที่เป็นบุคคลที่ไม่อนุญาตให้แต่งงานด้วย กลุ่มคนที่ต้องห้ามทั้งหมดนั้นได้ชี้แจงมาอย่างละเอียดแล้วในสุเราะฮ์ อัน นิสอา ในอายะฮ์ดังต่อไปนี้

﴿ وَلَا تَنْكِحُوا مَا نَكَحَ آبَاؤُكُمْ مِنَ النِّسَاءِ ... وَأَحْلَٰلَ لَكُمْ مَا وَرَاءَ ذَٰلِكُمْ ... ﴾

(24-22 :)

ความว่า : “และจงอย่าแต่งงานกับบรรดาหญิงที่บิดาของพวกเจ้าได้แต่งงานมาแล้ว” จนกระทั่งถึงพระคำรัสของอัลลอฮ์ ว่า “และได้ถูกอนุมัติให้แก่พวกเจ้าที่นอกเหนือจากนั้น...”

(อันนิสาอ : 22-24)

ในอายะฮ์นี้พระองค์อัลลอฮ์ ได้รวบรวมและชี้แจงอย่างละเอียดไว้ถึง สิบห้าจำพวกที่อัลลอฮ์ ไม่อนุญาต ให้แต่งงานกับเขา สิบสามจำพวกนั้นอยู่ในหมู่เครือญาติ และสองจำพวกหลังนั้นเป็นบุคคลภายนอก (Mahyū al-Dīn al-Dausiy, 1999 : 188)

จากอายะฮ์ที่ผ่านมาได้บอกถึงหลักการใช้สำนวน โวหารในเรื่องของการอธิบายอย่างละเอียดที่ไม่มีความเชื่อมโยงกันในอายะฮ์ แต่เนื้อหาเดียวกัน กล่าวคือในสุเราะฮ์ อัลมูมิญน อายะฮ์ที่ 5 นั้นพระองค์อัลลอฮ์ ได้บอกถึงผู้ที่ยังใช้อยู่เพศกับผู้อื่นนอกเหนือไปจากภรรยาและทาสีของตัวเองแล้วนั้นเขาเป็นผู้ที่ถูกตำหนิ ส่วนในสุเราะฮ์ อันนิสาอ ก็กล่าวถึงกลุ่มคนจำพวกหนึ่ง ที่ห้ามมิให้ผู้ชายใช้อยู่เพศ(แต่งงาน)กับพวกเขาซึ่งมีอยู่ทั้งหมดสิบห้าจำพวกด้วยกัน สิบสามจำพวกแรกนั้นมาจากกลุ่มเครือญาติของเขาเอง และสองจำพวกหลังนั้นมาจากบุคคลภายนอก ดังนั้นการห้ามในสองอายะฮ์นี้จึงมีความแตกต่างกันในการชี้แจงอย่างละเอียดแต่ในขณะเดียวกันพระองค์อัลลอฮ์ ก็ใช้คำๆ เดียวกันคือ ﴿ ﴾ ซึ่งมีความหมายว่า “นอกเหนือจากนั้น” หมายถึงนอกเหนือจากที่ได้กล่าวมาแล้ว โดยมีจุดมุ่งหมายเดียวกันคือห้ามที่จะใช้อยู่เพศกับบุคคลเหล่านั้น และหากยังมีผู้ใดฝ่าฝืนกฎดังกล่าวเขาผู้นั้นก็จะเป็นผู้ที่ถูกตำหนิจากอัลลอฮ์

ในประการต่อมาการใช้หลักสำนวนโวหารในตอนต้นของสุเราะฮ์ อัลมูมิญนุในด้านการใช้คำที่ตรงข้ามกันคือ

อ่านว่า *อิฎฎิบาก* คือการรวมกันระหว่างสองความหมายที่ตรงกันข้ามกัน หมายถึงการรวมกันของคำในประโยคเดียวกันแต่มีความหมายที่ตรงกันข้ามกันถึงแม้ว่าคำ ๆ นั้นเป็นคำที่มีการตรงกันข้ามอย่างแท้จริงเช่น ความตรงกันข้ามกันระหว่าง ของที่มาแต่เดิมกับของที่เพิ่งเกิดขึ้นมาใหม่ หรือความตรงกันข้ามกันนั้นต้องใช้การพิจารณาการคิดแล้วจึงรู้ว่ามีความตรงกันข้ามกันเช่น การมีชีวิตอยู่กับการตาย (al-Fadaniy al-Indonisiy, n.d.:184-185)

ในตอนต้นของสุเราะฮ์ อัลมูมิญนุพระองค์อัลลอฮ์ ﷻ ได้มีพระดำรัสไว้ว่า

﴿ قَدْ أَفْلَحَ الْمُؤْمِنُونَ ﴿١﴾ الَّذِينَ هُمْ فِي صَلَاتِهِمْ خَاشِعُونَ ﴾

(2-1:)

ความว่า: “บรรดาผู้ที่พวกเขาเป็นผู้นอบน้อมถ่อมตนในเวลาละหมาดของพวกเขา, และบรรดาผู้ที่พวกเขาเป็นผู้ศินหลังให้จากเรื่องไร้สาระต่าง ๆ”

(อัลมูมิญนุ:1 -2)

อายะฮ์ทั้งหมดนี้ให้ความหมายที่ตรงกันข้ามอย่างสิ้นเชิงโดยที่พระองค์อัลลอฮ์ ﷻ ได้รวบรวมคุณลักษณะของผู้ศรัทธาไว้สองลักษณะ คือ อายะฮ์ที่หนึ่งเป็นลักษณะที่ใช้ให้ผู้ศรัทธาทุกคนกระทำ และลักษณะที่สองนั้นห้ามมิให้ผู้ศรัทธานั้นกระทำ กล่าวคือในอายะฮ์แรกนั้นสั่งใช้ให้ผู้ศรัทธาทุกคนนั้นมีความนอบน้อมในเวลาละหมาด ( ) ส่วนในอายะฮ์ที่สองนั้นสั่งให้ผู้ศรัทธาทุกคนละทิ้งสิ่งที่ไร้สาระทั้งปวง ดังนั้นคำสั่งทั้งสองประการจึงมีความตรงกันข้ามกันในรูปของนามธรรมเพราะเป็นการกระทำที่จะต้องมีความแรงผลักดันมาจากพลังศรัทธาของแต่ละคนและการกระทำนั้นก็จะเป็นผลสำเร็จในการปฏิบัติตามคำสั่งของอัลลอฮ์ ﷻ ได้ (Mahmūd Ṣāfiy, 1991: 161)

จากการศึกษาวิเคราะห์หลักการใช้สำนวนโวหารของอัลกุรอานในเรื่องดังกล่าวพบว่า มีอยู่มากมายหลายอายะฮ์ด้วยกันที่พระองค์อัลลอฮ์ ﷻ ได้ประทานอัลกุรอานมาในลักษณะที่เป็นคำสั่งที่มีความหมายตรงกันข้ามกันแต่อยู่ในอายะฮ์เดียวกันดังเช่นในอีกอายะฮ์หนึ่งที่พระองค์ได้ดำรัสไว้ว่า

﴿ فَلَیَضْحَكُوا قَلِيلًا وَلَیَبْكُوا کَثِيرًا ... ﴾

(82 :)

ความว่า : คังนั้นพวกเจ้าจงหัวเราะแต่น้อย และจงร้องไห้หมาก ๆ เถิด

(อัลดเตาะบะฮฺ : ส่วนหนึ่งของอายะฮฺที่ : 82)

จะเห็นว่าเป็นคำสั่งที่มาจากพระองค์อัลลอฮฺ ﷻ โดยสั่งให้บ่าวของพระองค์หัวเราะให้น้อยลงและร้องไห้หมาก ๆ มันเป็นคำสั่งที่มีความขัดแย้งกันในตัวของมันเอง แต่หากได้สังเกตในรูปของนามธรรมจะพบว่าไม่มีความขัดแย้งกันเลยเพราะคำสั่งทั้งสองนั้นมีผลต่อดัวของผู้ศรัทธาคือจะทำให้ผู้ศรัทธานั้นเป็นผู้ที่มีความรำลึกต่ออัลลอฮฺ ﷻ มากยิ่งขึ้นและสามารถนำตัวเองไปสู่ความสำเร็จของการดำรงชีวิตตามที่พระองค์อัลลอฮฺ ﷻ ต้องการได้ เช่นเดียวกันในซูเราะฮฺ อัลมูมินูนอายะฮฺที่สองและที่สามนั้น ได้มีคำสั่งจากพระองค์อัลลอฮฺ ﷻ ให้ผู้ศรัทธาทุกคนนั้นมีความสำรวมในเวลาละหมาดและสั่งต่อไปอีกว่าให้หลีกเลี่ยงจากสิ่งไร้สาระทั้งปวง เป้าหมายเพื่อที่จะนำพาชีวิตความเป็นผู้ศรัทธาที่แท้จริงนั้น ไปสู่ความสำเร็จตามที่พระองค์ต้องการ

ประการสุดท้ายที่ผู้วิจัยจะนำเสนอในการศึกษาวิเคราะห์คุณลักษณะของผู้ศรัทธาในตอนต้นของซูเราะฮฺ อัลมูมินูนในแง่ของการใช้หลักคำนวณโวหารใน 11 อายะฮฺ แรกของซูเราะฮฺ อัลมูมินูนนั่นคือ การใช้คำอย่างมีท่วงทำนองที่มีคาลงท้ายที่เหมือนกัน คือการใช้แบบ

อ่านว่า *สัจญะฮฺ* คือคำที่เป็นโครงกลอนที่มีคำและสระสัมผัสกันทั้งภายในและภายนอกของคาลงท้ายเหมือนกัน และสระฮุอะที่ติดที่สุดคือประ โยคที่มีวลีทุกคำสัมผัสกัน (Ali al-Hāzim Musthāfa Amīn, 1901:272) หมายถึงคาลงท้ายของประ โยคหรือในอายะฮฺต่าง ๆ นั้นใช้คำที่อยู่ในรูปเดียวกัน ดังที่พระองค์อัลลอฮฺ ﷻ ได้ใช้คาลงท้ายของสิบเอ็ดอายะฮฺแรกในซูเราะฮฺ อัลมูมินูนนั่นสอดคล้องกันอย่างเป็นท่วงทำนองที่มีความไพเราะเพราะพริ้งน่าฟัง ถึงแม้ว่าผู้ที่ไม่มีความเข้าใจในภาษาของอัลกุรอานก็ยังสามารถที่จะฟังแล้วคล้อยตามในทำนองที่ไพเราะนี้ได้ดังเช่นในอายะฮฺต่าง ๆ ของซูเราะฮฺ อัลมูมินูนดังต่อไปนี้

อายะฮฺที่หนึ่ง	อ่านว่า	มูมินูนะ	ความว่า	ผู้ศรัทธาทั้งหลาย
อายะฮฺที่สอง	"	กอซิบูนะ	"	ผู้ที่มีสมาธิ
อายะฮฺที่สาม	"	มัวะริฎูนะ	"	ผู้ที่ห่างจากสิ่งไร้สาระ

อายะฮ์ที่สี่	"	ฟาอิดูนะ	"	ผู้ที่ทำการจ่ายซะกาต
อายะฮ์ที่ห้า	"	ฮาฟิซูนะ	"	ผู้ที่ทำการรักษา
อายะฮ์ที่เจ็ด	"	อัล อาดูนะ	"	ผู้ที่ฝ่าฝืน
อายะฮ์ที่แปด	"	รอ อูนะ	"	ผู้ที่ทำการรักษา
อายะฮ์ที่เก้า	"	ยูหาฟิซูนะ	"	ผู้ที่ดำรงไว้(การละหมาด)
อายะฮ์ที่สิบ	"	อัลวาริซูนะ	"	ผู้ที่ได้รับมรดก
อายะฮ์ที่สิบเอ็ด	"	คอลิดูนะ	"	ผู้ที่(พำนัก)ตลอดกาล

อายะฮ์ทั้งสิบนี้มีคำลงท้ายที่มีการสัมผัสสระเหมือนกันอย่างเป็นทางการที่มีความไพเราะจนยากที่จะหาคำอื่น ๆ มาเปรียบเทียบกับได้ อีกทั้งไม่สร้างความยากลำบากแก่ผู้อ่านเลย สามารถที่จะอ่านแบบไหลลื่นไปตามทำนองได้ถึงแม้ว่าบุคคลคนนั้นไม่เข้าใจความหมายก็ตาม นี่คือจุดเด่นของการใช้หลักสำนวนโวหารในอัลกุรอาน (Wahbah al-Dhuhailiy, 1991:9)

จากการศึกษาวิเคราะห์ถึงการใช้ภาษาในตอนต้นของสุเราะฮ์ อัลมูมิญูนนี้ผู้วิจัยพบว่า สิบเอ็ดอายะฮ์แรกในสุเราะฮ์นี้มีความไพเราะในการใช้ภาษาอย่างเป็นทางการที่มีการสัมผัสกัน การสร้างคำนั้นสามารถที่จะจุดประกายความรู้สึกของผู้ที่มีความเข้าใจในภาษาอาหรับให้มาสนใจต่อผู้ประทานอัลกุรอานลงมา และสุดท้ายก็จะสิ้นสุดด้วยการยอมรับในอนุภาพของผู้เป็นเจ้าของแห่งอัลกุรอาน และยอมรับบนอบน้อมในอำนาจของพระองค์และหันมารับเอาัจฉธรรมที่ถูกบรรจุเอาไว้ในอัลกุรอานดังที่มีตัวอย่างมากมายที่ถูกบันทึกไว้ในหน้าประวัติศาสตร์

3.8.3 การอ่านตามทัศนะต่าง ๆ (al -Qirā'at)

อัลกุรอานนั้นถูกประทานลงมาให้แก่ท่านบีมุฮัมมัด ﷺ เป็นภาษาอาหรับซึ่งเป็นภาษาที่มีความเลอเลิศชัดเจนในทุกๆ ด้านทั้งความหมายและเนื้อหารวมถึงด้านการอ่าน (al-Qirā'at)

ดังนั้นวิชาหลักการอ่านในอัลกุรอานนั้นจึงมีความสำคัญอย่างยิ่ง เพราะท่านบินี้เป็นบุคคลแรกที่เริ่มทำการสอนวิชาหลักการอ่านแก่เหล่าบรรดาเศาะหาบะฮ์ของท่าน โดยการอ่านที่มีอยู่หลากหลายวิธี Saiyid Rizk al- Ṭawīl (1985 : 31) ได้กล่าวไว้ในหนังสือของท่าน

“ฟิอูลุม อัล-กิรออาต” ( ) ว่าหลังจากที่ท่านนบีได้เรียนรู้วิธีการอ่านจากอัลลอฮ์ผู้ทรงปรีชาญาณโดยผ่านมาทางมลาอิกะฮ์ ญิบริล عليه السلام แล้วท่านก็พร่ำสอนแก่บรรดาเศาะหาบะฮ์ของท่าน رضي الله عنه (โดยที่ท่านได้สอนในรูปแบบการอ่านที่แตกต่างกันไป) บรรดาเศาะหาบะฮ์ก็ได้ร่ำเรียนการอ่านในแบบต่าง ๆ นั้นจากเราะฮ์ลุล ดังนั้นจึงมีเศาะหาบะฮ์บางท่านได้เรียนหลักการอ่านจากท่านนบีเพียงหนึ่งวิธี และบางท่านก็ได้เรียนหลักการอ่านมากกว่านั้น จนในบางครั้งเมื่อเกิดมีความแตกต่างกันในเรื่องของหลักการอ่านในหมู่เศาะหาบะฮ์ด้วยกันพวกเขา ก็ไปถามท่านนบี ท่านก็ได้ตัดสินและยอมรับถึงความถูกต้องในหลักการทั้งหมดที่ได้อ่านออกมา

จากข้อความที่ได้กล่าวมานั้น จะเห็นว่าท่านนบีนั้นเป็นบุคคลแรกที่ได้ร่ำเรียนวิชาหลักการอ่านจากมลาอิกะฮ์ ญิบริล เป็นผู้ที่น่าอัศจรรย์มาให้แก่ท่านนบี และเป็นผู้ที่สอนแก่ท่านในเรื่องการอ่านอย่างหลากหลายวิธี ดังที่มีหะดีษบทหนึ่งที่ท่านนบีได้กล่าวไว้ว่า

:

))

((

(4991 13: 2000 ,)

ความว่า : “ อิบน์อับบาส رضي الله عنه ได้กล่าวว่า แท้จริงแล้วท่านเราะฮ์ลุล عليه السلام ได้ตรัสไว้ว่า มลาอิกะฮ์ ญิบริล ได้มาสอนวิธีการอ่าน (อัลกุรอาน) ให้แก่ฉันหนึ่งวิธี ฉันก็ได้ขอให้ท่านสอนเพิ่มเติมขึ้นอีกจนกระทั่งมลาอิกะฮ์ ญิบริล ได้สอนเพิ่มแก่ฉันถึงเจ็ดวิธีด้วยกัน ”

(al-Bukhārī , 2000 : 13, 4991)

จากหะดีษบทนี้เห็นได้อย่างชัดเจนถึงความหลากหลายของวิธีการอ่านที่ท่านนบีได้ขอให้มลาอิกะฮ์ ญิบริล ได้สอนเพิ่มให้แก่ท่าน เพราะว่าการสอนของมลาอิกะฮ์ ญิบริล นั้นจะมีผลที่ดีมากต่อประชาชาติของมุฮัมมัดต่อไปในอนาคตอันยาวไกลข้างหน้า เพราะแน่นอนหากการอ่านนั้นมีเพียงวิธีเดียวแล้ว ผู้ที่นับถือศาสนาอิสลามที่มีโชอาหรับก็จะมีความปัญหาในเรื่องของการอ่านอย่างแน่นอน เพราะแต่ละพื้นที่นั้นสำนวนการอ่านหรือลิ้นของแต่ละคนนั้นไม่เหมือนกันแต่เมื่อวิธีการอ่านมีอยู่หลากหลายวิธีก็ทำให้แต่ละคนนั้นเลือกอ่านได้ตามที่ตนเองมีความถนัด

เมื่อได้ทำการศึกษาอย่างละเอียดเรื่องของหลักการอ่าน (al-Qirā'at) ในตอนต้นของสุเราะฮ์อัลมูมิनुนทั้ง 11 อายะฮ์นี้แล้วผู้วิจัยพบว่าบรรดานักอ่านทั้งหลายได้มีความแตกต่างกันในเรื่องของการอ่านในอายะฮ์ที่ 8 และอายะฮ์ที่ 9 ดังที่ในอายะฮ์นี้ได้กล่าวไว้ว่า

﴿وَالَّذِينَ هُمْ لِأَمْتِهِمْ وَعَهْدِهِمْ رَاعُونَ﴾

(8 :)

ความว่า : และบรรดาผู้ที่พวกเขาเป็นผู้เอาใจใส่ต่อสิ่งที่ได้รับ
มอบหมายของพวกเขา และสัญญาของพวกเขา

(อัลมุอุมินูน : 8)

ในอายะฮ์นี้บรรดาอุลามาอู นักอ่านได้ขัดแย้งกันในเรื่องของการอ่านคำว่า
อ่านว่า ลือะมานาติฮิม ท่านอิบนุกะษีรได้อ่านอายะฮ์นี้ว่า อ่านว่า ลือะมานะติฮิม อ่านในรูป
ของเอกพจน์หมายถึงภาระหน้าที่เพียงอย่างเดียวที่ต้องรักษาเอาไว้แต่บรรดานักอ่านนอกจากอิบนุกะษีร
(¹) นั้นได้อ่านว่า ในรูปของพหูพจน์ หมายถึงบ่งชี้ถึงภาระหน้าที่หลายอย่างที่จะต้องรักษา
เอาไว้

ส่วนในอายะฮ์ที่ 9 นั้นดังที่ได้กล่าวเอาไว้ว่า

﴿وَالَّذِينَ هُمْ عَلَىٰ صَلَوَاتِهِمْ يُحَافِظُونَ﴾

(9 :)

ความว่า : “ และบรรดาผู้ที่พวกเขาเป็นผู้รักษาการละหมาดของพวกเขา ”

(อัลมุอุมินูน : 9)

คำว่า อ่านว่า เสาะละวาติฮิม ท่านหัมซะฮฺ อัลกิสาอียี (²) ได้อ่านในรูป
ของเอกพจน์ ส่วนอุลามาอูนักอ่านท่านอื่น ๆ นั้นได้อ่านในรูปของพหูพจน์ (Ahmad al-Ansārī,
1999 : 432)

(1) คือ อิบนุอับดุลละฮฺ อิบนุกะษีร อัคคารียฺ ซึ่งเป็นเจ้านายของ อัมรฺ อิบนฺ อัลกอเมฮฺ อัลกินาอียฺ เขาเป็นชนรุ่นดาบิอิน เกิดในปี ฮศ.48
และบางทีศนะบอกว่าปี ฮศ. 49 ที่เมืองมักะฮฺ เป็นนักอ่านของชาวมักกะฮฺเป็นผู้ที่มีวิชาความรู้อย่างกว้างขวางและ
เป็นหนึ่งในบรรดานักอ่านทั้งเจ็ด (Abi Umar al-Dānīy, 2000 : 30)

(2) คือ อาบูหะสัน อาลีเย เบ็นฮัมซะฮฺ อันนะฮฺวียฺ อัลกูฟียฺ เป็นผู้ที่มีความชำนาญในวิชาภาษาอาหรับและวิชาหลักการอ่าน เขาเป็นหนึ่งใน
บรรดานักอ่านทั้งเจ็ดที่มีชื่อเสียงโด่งดัง อิบนฺ อัมบารียฺกล่าวว่า เขาเป็นผู้ที่รอบรู้ในวิชาหลักไวยากรณ์อาหรับ และวิชาหลักการอ่าน ได้
ศึกษาวิชาหลักการอ่านจาก อาบูมุฮัมมัด อัคคารียฺ และผู้รู้ทั้งหลาย ๆ ท่าน เสียชีวิตที่เมืองรัยญฺ (เมือง ๆ หนึ่งที่อยู่ในคอรอซาน อิหร่านใน
ปัจจุบัน) ในปี คศ.189 ท่านมีอายุได้ 72 ปี (Abi Umar al-Dānīy, 2000 : 35-36)

จากการอ่านสองอายะฮ์ที่ผ่านมานี้จะพบมีความแตกต่างกันระหว่างสองนักอ่านทั้งสองท่านและในความแตกต่างกันนี้แต่ละท่านก็มีหลักฐานมายืนยันในการอ่านของตัวเอง ดังเช่นอิบนุกะษีร์ในการอ่านอายะฮ์ที่แปด ท่านได้อ่านในรูปของเอกพจน์ คือ ﴿ 》 ซึ่งความหมายว่าสิ่งที่รับผิดชอบหรือสิ่งที่ได้รับมอบหมายนั้นเพียงแค่ประการเดียวเท่านั้นซึ่งจะสอดคล้องกับคำในอายะฮ์เดียวกันคือ อ่านว่า *วะอะฮฺดิฮิม* ที่อยู่ในการอ่านเอกพจน์เช่นเดียวกันหมายถึง คำมั่นสัญญาประการหนึ่ง โดยในอายะฮ์นี้จะไม่อ่านว่า อ่านว่า *วะอฺหฺดิฮิม* หมายถึงคำสัญญาต่าง ๆ และมีบรรดานักไวยากรณ์อาหรับได้อ้างหลักฐานของผู้ที่อ่านในรูปของเอกพจน์เพราะคำว่า นั้นเป็นคำเดิมที่อยู่ในรูปเดิม ๆ ( ) ไม่มีการเปลี่ยนแปลงใด ๆ ทั้งสิ้นและเป็นนามที่บ่งบอกถึงประเภท ( ) (Abu Zahrah , 2001 : 483)

ในส่วนของบรรดานักอ่านอื่นจากนั้นก็อ่านว่า ในรูปของพหูพจน์โดยมีหลักฐานอ้างมาจากอัลกุรอานว่า

﴿ إِنَّ اللَّهَ يَأْمُرُكُمْ أَنْ تُؤَدُّوا الْأَمَانَاتِ إِلَىٰ أَهْلِهَا... ﴾

(58 :)

ความว่า: แท้จริงอัลลอฮ์ทรงใช้พวกเจ้าให้มอบคืนบรรดาของฝากแก่เจ้าของของมัน

ในอายะฮ์นี้มีคำว่า ﴿ 》 ซึ่งอยู่ในรูปของพหูพจน์นับว่าเป็นการหักล้างหรือการขัดแย้งกันโดยการกลับไปใช้คำที่ถูกบันทึกไว้ในอัลกุรอานและคำ ๆ นั้นเป็นคำที่มาในรูปของพหูพจน์ (Abu Zahrah ,2001 : 483)

ในอายะฮ์ต่อมาคือ

﴿ وَالَّذِينَ هُمْ عَلَىٰ صَلَاتِهِمْ يُحَافِظُونَ ﴾

(9:)

ความว่า: “และบรรดาผู้ที่พวกเขาเป็นผู้รักษาการละหมาดของพวกเขา”

(อัลมูมิnun : 9)

ในอายะฮ์นี้เช่นกันบรรดาอุลามาอุนักอ่านก็ได้มีการขัดแย้งกันในเรื่องของหลักการอ่านดังเช่น ฮัมซะฮ์ อัลกิสายียุ่ได้อ่านในรูปของเอกพจน์คือ อ่านว่า *เศาะลาตีฮิม* การอ่านในลักษณะเช่นนี้ท่านได้อ้างอิงจากหลักฐานในการอ่านที่เหมือนกับสุเราะฮ์อื่น ๆ ในอัลกุรอาน เช่นสุเราะฮ์ อัล-อันอาม ที่พระองค์อัลลอฮ์ได้ดำรัสไว้ว่า

﴿...وَهُمْ عَلَى صَلَاتِهِمْ يُحَافِظُونَ﴾

(92 :)

ความว่า: “... และขณะเดียวกันพวกเขาก็รักษาการละหมาดของพวกเขา”

(อัลอันอาม : ส่วนหนึ่งของอายะฮ์ที่ 92)

ในสุเราะฮ์ อัลมะอาริจญ์พระองค์อัลลอฮ์ ﷻ ได้ดำรัสไว้ว่า

﴿الَّذِينَ هُمْ عَلَى صَلَاتِهِمْ دَائِمُونَ﴾

(23 :)

ความว่า: “และบรรดาผู้ที่ดำรงมั่นอยู่ในการทำละหมาดของพวกเขาเป็นประจำ”

(อัลมะอาริจญ์ : 23)

อีกอายะฮ์หนึ่งในสุเราะฮ์เดียวกันคือ

﴿وَالَّذِينَ هُمْ عَلَى صَلَاتِهِمْ يُحَافِظُونَ﴾

(34 :)

ความว่า: “และบรรดาผู้ที่ดำรงรักษาในการการละหมาดของพวกเขา”

(สุเราะฮ์อัล มะอาริจญ์ :34)

สามอายะฮ์ที่กล่าวมานั้นคือหลักฐานที่อุลามาอุนักอ่าน ฮัมซะฮ์ อัลกิสายียุ่ได้นำมาเพื่อทำการหักล้างทัศนะต่าง ๆ ที่มาขัดแย้งต่อทัศนะของท่าน

ส่วนบรรดาอุลามาอุนักอ่านที่นอกเหนือจากนั้นพวกเขาอ่านคำว่า ﴿﴾ ในรูปของพหูพจน์ โดยอ้างหลักฐานว่า การอ่านในรูปแบบนี้เป็นการอ่านตามที่ได้ถูกบันทึกมา

แล้วในคัมภีร์อัลกุรอานโดยมีการเพิ่มคำว่า ⁽¹⁾ อ่านว่า วาว อยู่ในคำ ๆ นั้น และในอายะฮ์อื่น ๆ ก็ยังมีอีกหลายอายะฮ์เช่นในสุเราะฮ์ อัลบะรออะฮ์ และสุเราะฮ์ ฮูด ก็อ่านในรูปแบบของพหูพจน์เช่นกัน ทั้งหมดที่กล่าวมานั้นคือหลักฐานของกลุ่มที่อ่านในรูปแบบของ พหูพจน์ (Abu Zahrah ,2001 : 483)

จากการศึกษาค้นคว้าถึงหลักการอ่านในสองอายะฮ์ที่อยู่ในตอนต้นของสุเราะฮ์ อัลมูมิnun นั้นสามารถสรุปได้ว่า อายะฮ์ที่ 8 และอายะฮ์ที่ 9 นั้น บรรดาอุลามานักอ่านก็ได้แบ่งออกเป็นสองกลุ่มโดยแต่ละกลุ่มนั้นก็ได้มีการขัดแย้งกันในเรื่องการอ่านที่มาในรูปแบบของ เอกพจน์ และพหูพจน์ ซึ่งแต่ละกลุ่มนั้นก็ได้นำหลักฐานมาจากอัลกุรอานทั้งสิ้น เพื่อที่จะบอกถึงเหตุผลของตนเองที่ได้นำอายะฮ์มาอ้าง

จากทัศนะของอุลามานักอ่านทั้งหลายที่ขัดแย้งกันนั้นผู้วิจัยเห็นว่าทัศนะที่ถูกต้องที่สุดนั้นคือ ทัศนะที่นำอายะฮ์อัลกุรอานที่ถูกบันทึกเอาไว้มาเป็นหลักฐานอ้างอิง

3.9 การกล่าวถึงคุณลักษณะของมุอิมินในสุเราะฮ์ อัลมูมิnun

หลังจากที่พระองค์อัลลอฮ์ ﷻ ได้กล่าวถึงคุณลักษณะของผู้ศรัทธาในตอนต้นของสุเราะฮ์อัลมูมิnun โดยเป็นการกล่าวย้ำเน้นสำหรับผู้ศรัทธาโดยเฉพาะพร้อมกับกล่าวถึงผลตอบแทนของการศรัทธาที่แท้จริงไว้ด้วย คุณลักษณะของผู้ศรัทธาดังกล่าวนั้นมีอยู่ทั้งหมด หกประการด้วยกันคือ

- 1 มีสมาธิในการละหมาด
- 2 ละทิ้งในสิ่งที่ไร้สาระทั้งปวง
- 3 จ่ายซะกาต
- 4 รักษาอวัยวะเพศจากการกระทำในสิ่งที่พระองค์อัลลอฮ์ทรงห้าม
- 5 ทำตนเป็นไว้วางใจของผู้อื่นพร้อมกับเป็นผู้ที่รักษาสัญญา
- 6 ดำรงไว้ซึ่งการละหมาด

ทั้งหกประการดังกล่าวนี้เป็นคุณลักษณะพื้นฐานหลัก ๆ ของสุเราะฮ์นี้ หากผู้ใดที่ได้ศึกษาพร้อมทั้งนำไปถือปฏิบัติอย่างเคร่งครัดแล้วพระองค์ก็สัญญาว่าจะให้เข้าสวรรค์ของพระองค์ คุณลักษณะทั้งหมดนี้ผู้วิจัยจะขอกล่าวไว้อย่างละเอียดในบทที่สี่ต่อไป

(1) คำนี้อ่านว่า วาว หมายถึงตัวอักษรเพิ่มที่บ่งชี้ถึงสัญลักษณ์ของการเป็นพหูพจน์ในภาษาอาหรับ

ในสุเราะฮ์นี้เช่นเดียวกันพระองค์อัลลอฮ์ ﷻ ได้กล่าวไว้ในอายะฮ์ที่ 57-61 ซึ่งเป็นคุณลักษณะที่มาสริมในคุณลักษณะทั้งหมดที่ได้กล่าวมาแล้วข้างต้นเพื่อให้ความหมายของการเป็นผู้ศรัทธาที่สมบูรณ์นั้นให้มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น โดยแบ่งออกได้เป็น 4 คุณลักษณะด้วยกันคือ

คุณลักษณะที่หนึ่ง คือมีจิตใจยำเกรงต่ออัลลอฮ์ ดังที่พระองค์อัลลอฮ์ ﷻ ได้ดำรัสไว้ในอัลกุรอานว่า

﴿إِنَّ الَّذِينَ هُمْ مِنْ خَشْيَةِ رَبِّهِمْ مُشْفِقُونَ﴾

(57 :)

ความว่า : แท้จริงบรรดาผู้ที่พวกเขาเป็นผู้มีจิตใจยำเกรงเนื่องจากความกลัวต่อพระเจ้าของพวกเขา

(อัลมูมินูน : 57)

การยำเกรงในที่นี้หมายถึงยำเกรงต่อการลงโทษของพระองค์อัลลอฮ์ ﷻ ตามทัศนะของอัลมะกอฎิลและอัลกะละเบีย ได้ให้ความหมายไว้ว่าบุคคลที่มีจิตใจยำเกรงต่ออัลลอฮ์ ﷻ พวกเขาจะเพียรพยายามที่จะทำในสิ่งที่พระองค์อัลลอฮ์ ﷻ พอพระทัยอยู่ตลอดเวลาจนกระทั่งพวกเขามีความห่วงใยในการที่จะทำการกัศดีต่ออัลลอฮ์จนถึงระดับที่บังเกิดความกลัวขึ้นมาเมื่อได้ละทิ้งการกัศดีต่อพระองค์กลัวที่จะถูกลงโทษจากพระองค์ เป็นความกลัวที่เกิดมาจากหัวใจว่าการลงโทษจากอัลลอฮ์นั้นจะต้องมีขึ้นอย่างแน่นอนไม่เร็วก็ช้า หรือถ้าไม่เกิดขึ้นในโลกนี้ก็เกิดขึ้นในโลกหน้า ดังนั้นจุดสูงสุดแห่งความกลัวนั้นจะส่งผลให้เราพยายามที่จะหลีกเลี่ยงและปกป้องรักษาตัวเองจากทุกสิ่งทุกอย่างและให้พ้นจากการกระทำที่ถือว่าเป็นความบาป (Fakhru al-Rāziy, n.d. : 107)

คุณลักษณะของผู้ศรัทธาในอายะฮ์นี้เป็นคุณลักษณะประเสริฐที่สุดเพราะเมื่อผู้ใดที่มีจิตใจที่ยำเกรงต่ออัลลอฮ์แล้วเขาก็จะเป็นบุคคลที่มีความสามารถหลีกเลี่ยงจากการกระทำทุกสิ่งทุกอย่างที่จะนำพาตัวเองไปสู่ความกริ้วโกรธของอัลลอฮ์ ﷻ ซึ่งจะมีผลต่อชีวิตของเขาทั้งในโลกนี้และโลกหน้า ในอายะฮ์นี้พระองค์อัลลอฮ์ ﷻ ได้ใช้คำว่า ﴿ (1) ควบคู่กับ ﴿ (2) ซึ่งทำให้

(1) อ่านว่า ค็อชชะดัน หมายถึง มีความยำเกรงต่ออัลลอฮ์ เพียงผู้เดียว

(2) อ่านว่า มุซฟีกูน หมายถึง ความห่วงใยที่จะทำการกัศดีต่ออัลลอฮ์อยู่เสมอ

(3) อ่านว่า เอ็ยะซาน หมายถึงการทำความดีต่ออัลลอฮ์ ประดุจดังท่านได้มองเห็นพระองค์หากท่านไม่เห็นพระองค์ ๑ ก็ทรงเห็นท่าน

ความหมายในอายะฮ์นี้มีความลึกซึ้งยิ่งขึ้น เพราะให้ความหมายถึงการแสดงตนออกมาว่ามีความยำเกรงต่ออัลลอฮ์ ﷻ และในความยำเกรงนั้นปะปนไปด้วยความรักและห่วงใยต่อพระองค์ที่จะนำพาไปสู่ความบริสุทธิ์ใจในอิบาอะฮ์ทั้งหมดต่อพระองค์ ดังนั้นคุณลักษณะนี้สามารถที่จะเสริมในคุณลักษณะทั้งหกประการข้างต้นได้

เมื่อความศรัทธานั้นเปี่ยมล้นอยู่ในหัวใจมุอฺมินแล้วจะทำให้เขามีความรู้สึกว่าพระองค์อัลลอฮ์ ﷻ นั้นกำลังเฝ้ามองตัวเขาอยู่ตลอดเวลาจึงทำให้เขานั้นเกิดความระมัดระวังในการที่จะทำการงานสิ่งใดและหากเขาทำในสิ่งที่เป็นอิบาอะฮ์ต่อพระองค์แล้วจะทำให้เขารู้สึกว่าได้ใกล้ชิดกับพระองค์ยิ่งขึ้น หรืออีกนัยหนึ่งคือผู้ศรัทธานั้นอยู่ในระดับของ ⁽³⁾ ซึ่งเป็นระดับที่สูงสุดของการอิบาอะฮ์ต่อพระองค์อัลลอฮ์ ﷻ

คุณลักษณะที่สอง คือการศรัทธาต่อสัญญาณต่าง ๆ ของพระองค์ดังที่พระองค์อัลลอฮ์ ﷻ ได้มีพระดำรัสไว้ว่า

﴿وَالَّذِينَ هُمْ بِآيَاتِ رَبِّهِمْ يُؤْمِنُونَ﴾

(58 :)

ความว่า : และบรรดาผู้ที่ศรัทธาต่อสัญญาณต่าง ๆ แห่งพระพระเจ้าของพวกเขา

(อัลมูมิnun:58)

สัญญาณในที่นี้หมายถึงมีความเชื่อถือใน โองการต่าง ๆ ของอัลกุรอานทั้งหมดที่ถูกประทานลงมาและสัญญาณต่าง ๆ ในจักรวาลที่เป็นหลักฐานพยานซึ่งบ่งถึงการมีของพระองค์ที่สามารถสัมผัสได้ด้วยสายตา

คุณลักษณะที่สองคือ ผู้ศรัทธานั้นจะต้องศรัทธาต่อสัญญาณต่าง ๆ แห่งอัลลอฮ์ ﷻ กล่าวคือ สิ่งที่พระองค์ทรงสร้างทั้งหมดที่บ่งชี้ถึงการมีอยู่ของพระองค์ และการศรัทธาต่อสัญญาณทั้งหมดนั้นยังได้บ่งชี้ถึงการยอมรับต่อพระองค์ ถึงแม้ว่าการยอมรับนั้นจะเป็นการยอมรับที่มาจากธรรมชาติของมนุษย์แต่ดั้งเดิมที่ยอมรับว่าตัวเองนั้นมีอัลลอฮ์นั้นเป็นผู้สร้าง การยอมรับในลักษณะเช่นนี้นั้นจะไม่ถูกยกย่อง แต่อย่างใด แต่ถึงกระนั้นก็ตามจำเป็นที่ผู้ศรัทธาทุกคนจะต้องใช้ความคิดของตัวเองใคร่ครวญพิจารณาเพื่อให้บรรลุถึงเป้าหมายที่ต้องการได้ ดังนั้นการพิจารณาในสิ่งที่อัลลอฮ์สร้างมานั้นจึงจำเป็นที่สุดและผู้ที่จะทำการพิจารณาใคร่ครวญนั้นจะต้องมีวิชาความรู้ในเรื่องเหล่านั้นเพื่อจะ

ให้เกิดความลึกซึ้งในการกระทำของตนเอง แล้วผลจากความรู้เหล่านั้นก็จะซึมซับเข้าไปในหัวใจและแสดงออกมาเป็นการยอมรับด้วยวาจาและการกระทำ นั่นคือความศรัทธา (Fakr al-Rāzīy , n.d. : 107-108)

คุณลักษณะที่สองนั้นเป็นคุณลักษณะที่ยังเชื่อมโยงกับคุณลักษณะแรก กล่าวคือคุณลักษณะแรกนั้นเป็นผู้ที่มีความยำเกรงต่ออัลลอฮ์พร้อมทั้งยอมปฏิบัติตามทุกสิ่งทุกอย่างที่พระองค์อัลลอฮ์ ﷻ ทรงสั่งมา ต่อมาคุณลักษณะที่สองนั้นคือการยอมรับในสัญญาณต่าง ๆ ของอัลลอฮ์ บรรดานักวิชาการต่างก็มีความขัดแย้งกันถึงความหมายของสัญญาณของอัลลอฮ์ บางทีศนะบอกว่าสัญญาณดังกล่าวนั้นคือ อายะฮ์อัลกุรอานทั้งหมดที่พระองค์ ได้ทรงประทานลงมา และอีกบางทีศนะบอว่าสัญญาณต่าง ๆ นั้นคือ บรรดาสรรพสิ่งทั้งหลายที่พระองค์อัลลอฮ์ ﷻ ทรงสร้างมาทั้งหมด ในส่วนของผู้วิจัยเห็นว่า สัญญาณต่าง ๆ อัลลอฮ์นั้นมีอยู่ทั้งสองลักษณะดังที่กล่าวมาแล้วข้างต้นทั้งหมดคือ ทั้งอายะฮ์อัลกุรอานที่ถูกประทานลงมา⁽¹⁾ และสรรพสิ่งทั้งหลายที่พระองค์ทรงสร้างขึ้นมามีทั้งหมด⁽²⁾ เพราะทั้งหมดนั้นเป็นหลักฐานบ่งชี้ถึงการมีอยู่ของอัลลอฮ์ ﷻ อย่างแท้จริงเมื่อได้พิจารณาจากสัญญาณทั้งสองประการแล้วดังตัวอย่างหนึ่งที่พระองค์อัลลอฮ์ ﷻ ได้ประทานอายะฮ์อัลกุรอานลงมาและในอายะฮ์นั้นได้สั่งให้มนุษย์ทำการพิจารณาใคร่ครวญถึงสิ่งที่พระองค์ทรงสร้างมาเช่น อูฐ ท้องฟ้า ภูเขา และแผ่นดิน ดังที่พระองค์ได้ทรงดำรัสไว้ว่า

﴿ أَفَلَا يَنْظُرُونَ إِلَى الْآيَاتِ الْكُبْرَىٰ ۖ إِلَىٰ السَّمَاءِ كَيْفَ رُفِعَتْ ﴿١٧﴾

وَأِلَى الْجِبَالِ كَيْفَ نُصِبَتْ ﴿١٨﴾ وَإِلَى الْأَرْضِ كَيْفَ سُطِحَتْ ﴿١٩﴾

(17 - 20 :)

ความว่า : พวกเขาไม่พิจารณาอูฐคอกหรือว่ามันถูกบังเกิดมาอย่างไร , และ (ไม่พิจารณา) ท้องฟ้าบ้างหรือว่ามันถูกสร้างมามันถูกยกให้สูงขึ้นอย่างไร , และ (ไม่พิจารณา) ภูเขาบ้างหรือว่ามันถูกปักไว้ได้อย่างไร , และ (ไม่พิจารณา) แผ่นดินบ้างหรือว่ามันถูกแผ่ลาดไว้ได้อย่างไร

(อัลหมอซยะฮ์ : 17-20)

(1) อาฮาด อัล-มักรูอะฮ์ (آیات المقرؤنة)

(2) อาฮาด อัล-มันชูเราะฮ์ ( )

คุณลักษณะที่สาม คือผู้ศรัทธานั้นจะต้องไม่ตั้งภาคีต่ออัลลอฮ์ ﷻ ดังที่ พระองค์อัลลอฮ์ ﷻ ได้มีพระดำรัสไว้ในอัลกุรอานว่า

﴿وَالَّذِينَ هُمْ يُرَبِّمُ لَا يُشْرِكُونَ﴾

(59 :)

ความว่า : และบรรดาผู้ที่ไม่ตั้งภาคีต่อพระเจ้าของพวกเขา

(มูมิnun : 59)

คุณลักษณะข้อที่สามนี้มีใช้หมายถึงการศรัทธาในเรื่องของเตาฮีดต่ออัลลอฮ์ ﷻ และการสร้างความเป็นหนึ่งเดียวต่อพระองค์ เพราะเรื่องนี้อยู่ขอบข่ายของข้อที่สองที่ผ่านมาก็ได้กล่าวไว้ใน เรื่องของการยอมรับในสัญญาณต่างๆ ของอัลลอฮ์ ﷻ ซึ่งหากผู้ใดที่ยังไม่ยอมรับในคุณลักษณะข้อนี้ก็ จะนำไปสู่การตั้งภาคีที่ใหญ่ได้ ( ) และจะทำให้ออกจากศาสนาได้ ในส่วนของข้อที่ สามนี้มีจุดประสงค์หลักคือการปฏิเสธการตั้งภาคีต่ออัลลอฮ์ ﷻ ที่เป็นการตั้งภาคีแบบซ่อนเร้น ( )⁽¹⁾ คือการสั่งให้มีความบริสุทธิ์ใจในการทำอิบาดะฮ์และการแสวงหาความโปรด ปรานจากอัลลอฮ์เพียงผู้เดียว (Fakhr al-Rāziy, n.d. : 18/108)

ข้อสังเกตจากคุณลักษณะเสริมในข้อที่สองที่ผ่านมานั้นได้กล่าวถึงการศรัทธาในความ เป็นหนึ่งเดียวของอัลลอฮ์ ﷻ และปฏิเสธการตั้งภาคีต่อพระองค์ คือเตาฮีด *รูบูบียะฮ์*⁽²⁾ ที่ยอมรับใน ความเป็นหนึ่งเดียวของอัลลอฮ์ในเรื่องการกระทำของพระองค์ ในส่วนของคุณลักษณะที่สามนั้น คือ การสร้างความเป็นหนึ่งเดียวหรือการเตาฮีด *อูลูฮียะฮ์*⁽³⁾ ซึ่งเป็นการยอมรับว่าอัลลอฮ์ ﷻ ผู้เดียวเท่านั้น ที่เป็นพระเจ้า และการตั้งภาคีต่ออัลลอฮ์ ﷻ แบบซ่อนเร้นคือการไม่มีความบริสุทธิ์ใจในการภักดี

-
- (1) *الشرك الخفي* คือการตั้งภาคีต่ออัลลอฮ์แบบซ่อนเร้นหรือเรียกอีกชื่อหนึ่งคือ การตั้งภาคีเล็ก ( ) ซึ่งผู้ที่มีการตั้ง ภาคีในลักษณะเช่นนี้นั้นจะไม่ถือว่าออกจากศาสนาเพียงแต่ทำให้ผลบุญที่ได้กระทำมานั้นลดน้อยลงและอาจจะถึงขั้นลบล้างผลบุญ ทั้หมดหากเขาได้กระทำมากยิ่งขึ้น เช่นการ ริยาฮ์ หมายถึงการกระทำงานใดเพื่อให้ผู้อื่นได้รู้ได้เห็นต่อผลงานของตัวเอง (Ibn Ahmad Hakamiy, n.d. 322)
- (2) คือการปฏิเสธการตั้งภาคีต่ออัลลอฮ์ในคุณลักษณะของพระองค์ เช่น การสร้าง การให้ปัจจัยยังชีพ การปกครอง การบริหาร การให้ เป็น การให้ตาย การสั่ง การห้าม การให้คุณ การให้โทษ และอื่นๆ อีกที่มาจากกรกระทำของอัลลอฮ์ ﷻ (Abu Bakr al-Jazairiy, 2000:50)
- (3) คือการสร้างความเป็นหนึ่งเดียวต่ออัลลอฮ์ ﷻ ใน การกลาปไหว้บูชา การภักดี และการถือปฏิบัติต่อบทบัญญัติทั้หมดที่พระองค์ทรง บัญญัติเอาไว้ทั้งกายวาจาและใจ (Abubakr al-Jazairiy, 2000:61)

ต่อพระองค์ยังแสวงหาการตอบแทนจากผู้อื่นนอกเหนือจากพระองค์ (Wahbah al-Dhuhailiy, 1992 : 18/64)

คุณลักษณะข้อที่สี่ คือผู้ศรัทธานั้นเป็นผู้ที่ทำการบริจาคทรัพย์สมบัติที่มีอยู่ให้แก่ผู้อื่น ดังที่พระองค์อัลลอฮ์ได้กล่าวไว้ในอัลกุรอานว่า

﴿وَالَّذِينَ يُؤْتُونَ مَا آتَوْا وَقُلُوبُهُمْ وَجِلَةٌ لِّأَنَّهُمْ إِلَىٰ رَبِّهِمْ رَاجِعُونَ﴾

(61 :)

ความว่า : และบรรดาผู้ที่บริจาคสิ่งที่พวกเขาได้มา โดยจิตใจของเขาเปี่ยมไปด้วยความห่วง
เกรงว่า แท้จริงพวกเขาจะต้องกลับไปหาพระเจ้าของพวกเขา

(อัลมูมิnun : 61)

คุณลักษณะของผู้ศรัทธาในข้อที่สี่นี้หมายถึงการเป็นผู้ที่ให้ต่อผู้อื่น ในสิ่งที่อัลลอฮ์ได้ทรงประทานลงมาให้แก่เราโดยมิได้คำนึงว่าสิ่งที่ให้ไปนั้นจะเป็นสิทธิของอัลลอฮ์ เช่นการจ่ายชะกาตหรือการจ่ายค่าชดเชย⁽¹⁾ ( ) ในความคิดที่เคยมีต่ออัลลอฮ์ ﷻ ซึ่งทั้งสองประการนั้นมีได้เป็นกรรมสิทธิ์ของผู้อื่น หรือสิ่งที่เป็นกรรมสิทธิ์ของมนุษย์เช่นการส่งคืนสิ่งของที่ผู้อื่นฝากไว้หรือการจ่ายหนี้สินที่ได้หยิบยืมของผู้อื่นมา การสร้างความยุติธรรมต่อผู้อื่น และอื่น ๆ อีกมากมายและได้อธิบายไว้ในคุณลักษณะข้อนี้ถึงคุณค่าของผู้ที่มีจิตใจวันไหวเนื่องมาจากการกระทำความผิดโดยเกรงว่าอาบัติจะขึ้นจะไม่สมบูรณ์และไม่ถูกตอบรับจากอัลลอฮ์ ﷻ ดังนั้นจึงมีความมุ่งมั่นที่จะทำอาบัติสุให้สมบูรณ์ที่สุด (Fahr al-Rāziy , n.d. : 108)

ความหมายของอายะฮ์อัลกุรอาน ﴿ ۱ ﴾ มีความหมายว่า “บริจาคในสิ่งที่ได้มา” หมายถึงบริจาคทรัพย์สมบัติของพวกเขา การทำการละหมาดและการใช้จ่ายในหนทางของอัลลอฮ์ ดังที่พระองค์อัลลอฮ์ ﷻ ได้ดำรัสไว้ในอัลกุรอานว่า

﴿وَأَتَىٰ الْمَالَ عَلَىٰ حُبِّهِ ذَوِي الْقُرْبَىٰ وَالْيَتَامَىٰ وَالْمَسْكِينِ ...﴾

(177 :)

ความว่า : “และพวกเขาได้ทำการบริจาคทรัพย์สินทั้ง ๆ ที่มีความรักในทรัพย์นั้นแก่บรรดาญาติสนิทและบรรดาเด็กกำพร้าและแก่บรรดาผู้ยากจน...”

(1) الكفارة คือการจ่ายค่าชดเชยเนื่องมาจากการกระทำที่ผิดต่อคำสั่งของอัลลอฮ์ ﷻ ในเรื่องของบทบัญญัติทางศาสนาในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง

(อัลบะเกาะเราะฮฺ : ส่วนหนึ่งของ อายะฮฺที่ 177)

ในอายะฮฺนี้เป็นการชี้แจงให้ผู้ศรัทธาทุกคนได้เห็นกันอย่างชัดเจนถึงคุณลักษณะของผู้ที่ศรัทธาต่ออัลลอฮฺ ﷻ และยอมที่จะใช้จ่ายทรัพย์สมบัติของเขาในหนทางที่พระองค์ต้องการเพื่อต้องการที่จะให้ทรัพย์สินที่เขาได้มานั้นบริสุทธิ์และชัดเจนให้ทรัพย์นั้นสะอาดตามที่พระองค์ทรงต้องการอีกทั้งเพื่อต้องการที่จะให้ทรัพย์นั้นได้งอกเงยเพิ่มขึ้นอีกด้วยความโปรดปรานของอัลลอฮฺ ﷻ ต่อปวงบ่าวของพระองค์

Fakhru al-Rāziy, n.d. : 18/108 ได้กล่าวสรุปในคุณลักษณะเสริมทั้งสี่ประการที่ได้กล่าวมาทั้งหมดนั้นว่า จากคุณลักษณะทั้งสี่ประการที่กล่าวมาข้างต้นนั้นสามารถที่จะสรุปไว้สามประการดังต่อไปนี้คือ

คุณลักษณะที่หนึ่งนั้นบ่งชี้ถึงผลของผู้ที่มีความยำเกรงต่ออัลลอฮฺ ﷻ อย่างแท้จริงมิได้แสวงจรรยาทั้งความยำเกรงนั้นส่งผลให้จิตใจของเขามีความหวาดหวั่นว่าจะทำให้ตนเองนั้นปฏิบัติตนผิดต่อคำสั่งของพระองค์จนเกิดมีการปกป้องตนเองจากการกระทำในสิ่งที่ไม่สมควรกระทำ

คุณลักษณะที่สองนั้น บ่งบอกถึงการละทิ้งการทำการภักดีต่ออัลลอฮฺ เพื่อให้ผู้อื่นได้รู้ได้เห็น โดยการศรัทธาต่ออัลลอฮฺและสัญญาต่าง ๆ ของพระองค์

คุณลักษณะที่สามนั้น เป็นการรวบรวมของคุณลักษณะทั้งหมดที่ผ่านมาเพื่อให้ทุกคนนั้นกลายเป็นผู้ที่ทำการเคารพภักดีต่ออัลลอฮฺพร้อมกับหวั่นเกรงว่าตนเองจะมีความบกพร่องในการภักดีต่อพระองค์ คุณลักษณะเช่นนี้นั้นเป็นจุดสูงสุดของผู้ที่มีความจริงจัง ( ) ที่อัลลอฮฺได้ทรงประทานให้แก่เขา หลังจากนั้นพระองค์อัลลอฮฺ ﷻ ได้ชี้แจงถึงสาเหตุของความหวั่นเกรงที่มีขึ้นในตัวเขาเพราะว่าพวกเขาเห็นว่าเขานั้นจะต้องกลับไปหาอัลลอฮฺ ﷻ อย่างแน่นอนและในวันนั้นก็จะมีการสอบสวนการกระทำของตน แล้วมีการตอบแทนในผลการกระทำของแต่ละคนที่ได้กระทำกันไว้ในวันนั้นความเศร้าโศกเสียใจก็จะไม่มีความหมายใดๆ อีกแล้ว ไม่มีผู้ใดที่มีอำนาจเด็ดขาดนอกจากพระองค์อัลลอฮฺ ﷻ เพียงผู้เดียว

หลังจากที่พระองค์อัลลอฮ์ ﷻ ได้อธิบายถึงคุณลักษณะเสริมของผู้ศรัทธาทั้งหมดแล้ว ต่อมาพระองค์ก็ได้สรุปไว้ในอายะฮ์ที่ 61 ว่าผู้ที่มีคุณลักษณะทั้งหมดดังกล่าวนี้คือบุคคลที่แข่งขันกันกระทำความดีเพื่อแสวงหาความโปรดปรานของอัลลอฮ์ ﷻ ดังที่พระองค์ได้ตรัสไว้ว่า

﴿أُولَٰئِكَ يُسْرِعُونَ فِي الْحَيْرَاتِ وَهُمْ هَا سَابِقُونَ﴾

(61 :)

ความว่า : คนเหล่านั้น พวกเขารีบเร่งในการประกอบความดีทั้งหลาย และพวกเขาสมควรเป็นผู้รุดหน้าไปก่อน

(อัลมูมิnun : 61)

จากคุณลักษณะเสริมทั้งสี่ประการดังกล่าวนี้จะเห็นว่าเป็นคุณลักษณะที่สมควรอย่างยิ่งที่ทุกคนจะต้องนำมาถือปฏิบัติในชีวิตประจำวันเพื่อให้เกิดภาพที่แท้จริงของผู้ศรัทธาที่ได้กล่าวไว้ในอัลกุรอานและเพื่อให้เกิดความเจริญก้าวหน้าในวิถีชีวิตของความเป็นมุอฺมินผู้ศรัทธาที่แท้จริง